Lubomira Wengler
Agnieszka Zimmermann
Agata Janaszczyk
Maria Morawska
Piotr Popowski
Leszek Pawłowski

WYBRANE ASPEKTY FUNKCJONOWANIA SAMORZĄDU DIAGNOSTÓW LABORATORYJNYCH

POLSKIE TOWARZYSTWO PROGRAMÓW ZDROWOTNYCH

ZAWODY MEDYCZNE

LUBOMIRA WENGLER AGNIESZKA ZIMMERMANN AGATA JANASZCZYK
MARIA MORAWSKA PIOTR POPOWSKI LESZEK PAWŁOWSKI

WYBRANE ASPEKTY FUNKCJONOWANIA SAMORZĄDU DIAGNOSTÓW LABORATORYJNYCH

REDAKCJA NAUKOWA
LUBOMIRA WENGLER AGNIESZKA ZIMMERMANN AGATA JANASZCZYK

STAN PRAWNY NA DZIEŃ 11 LIPCA 2009 R.

WYDANIE I

POLSKIE TOWARZYSTWO PROGRAMÓW ZDROWOTNYCH

Gdańsk 2009

© Copyright by Polskie Towarzystwo Programów Zdrowotnych
Gdańsk 2009

Autorzy:
Lubomira Wengler Gdański Uniwersytet Medyczny, Zakład Prawa Medycznego
Agnieszka Zimmermann Gdański Uniwersytet Medyczny, Zakład Prawa Medycznego
Agata Janaszczyk Gdański Uniwersytet Medyczny, Zakład Socjologii Medycyny i Patologii Społecznej
Maria Morawska, absolwentka Wydziału Nauk o Zdrowiu Gdańskiego Uniwersytetu Medycznego
Piotr Popowski Gdański Uniwersytet Medyczny, Zakład Zdrowia Publicznego i Medycyny Społecznej
Leszek Pawłowski Gdański Uniwersytet Medyczny, Zakład Medycyny Paliatywnej

Redaktor serii:
Lubomira Wengler
Redakcja naukowa:
Lubomira Wengler, Agnieszka Zimmermann, Agata Janaszczyk
Redakcja i korekta:
Lubomira Wengler, Agnieszka Zimmermann, Agata Janaszczyk, Leszek Pawłowski
Skład i łamanie:
Leszek Pawłowski

Teksty aktów prawnych zostały udostępnione przez Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, ul. Płocka 5a

ISBN 978-83-926154-7-7

Wydawca:
Polskie Towarzystwo Programów Zdrowotnych
Aleja Zwycięstwa 42 a, 80-210 Gdańsk
tel. +48587358303, fax +48583491548
www.ptpz.pl

Wszystkie prawa zastrzeżone. Żadna część tej książki nie może być powielana ani rozpowszechniana bez uprzedniego wyrażenia zgody przez wydawcę i autorów.

Spis treści

Wykaz skrótów ……..... 6

1. Istota samorządu ……..……... 7
   1.1. Pojęcie samorządu ……..... 7
   1.2. Klasyfikacja samorządów ……..….. 14
   1.3. Samorząd zawodowy ……..…. 15
2. Samorząd diagnostów laboratoryjnych ……... 19
   2.1. Geneza samorządu diagnostów laboratoryjnych ……..….. 19
   2.2. Ogólna charakterystyka samorządu diagnostów laboratoryjnych …….. 21
   2.3. Wykonywanie zawodu diagnosty laboratoryjnego ……. 26
3. Działalność samorządu diagnostów laboratoryjnych …….. 33
   3.1. Wybrane działania prowadzone przez samorząd diagnostów laboratoryjnych ….. 33
   3.2. Badania dotyczące samorządu diagnostów laboratoryjnych …….. 34
   3.2.1. Ankieta i wyniki …….. 34
   3.2.2. Wnioski …… 43
4. Wybrane regulacje prawne ……..…. 44
   4.1. Ustawa z dn. 27 lipca 2001 r. o diagnostyce laboratoryjnej (Tekst jedn. Dz. U. z 2004 r. Nr 144, poz. 1529 ze zm.) …….. 44
   4.2. Rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 2 czerwca 2004 r. w sprawie trybu powoływania i organizacji oraz orzekania komisji orzekającej w przedmiocie niezdolności diagnosty laboratoryjnego do wykonywania czynności diagnostyki laboratoryjnej lub ograniczenia w wykonywaniu tych czynności (Dz. U. Nr 142, poz. 1513) …….. 71
   4.3. Rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 24 września 2004 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania dyscyplinarnego w stosunku do diagnostów laboratoryjnych (Dz. U. Nr 226, poz. 2295) …….. 76
   4.4. Rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 16 lipca 2004 r. w sprawie wzoru dokumentu "Prawo wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego" (Dz. U. Nr 182, poz. 1885) …….. 93
5. Wykaz uchwał organów samorządu diagnostów laboratoryjnych ……..... 100
   5.1. Uchwały I Krajowego Zjazdu Diagnostów Laboratoryjnych …….. 100

5.2. Uchwały II Krajowego Zjazdu Diagnostów Laboratoryjnych ……. 101
5.3. Uchwały Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Diagnostów Laboratoryjnych … 102
5.4. Wybrane uchwały Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych – I kadencja ... 103
5.5. Uchwały Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych – II kadencja ……. 110
6. Literatura ……... 116

Wykaz skrótów

„Diagn. Lab.” - „Diagnostyka Laboratoryjna”

Dz. U. - Dziennik Ustaw

EFTA – Europejskie Stowarzyszenie Wolnego Handlu (ang. *European Free Trade Association*)

Konstytucja RP – Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 ze zm.)

KRDL - Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych

NFZ – Narodowy Fundusz Zdrowia

„PiM” - „Prawo i Medycyna”

„PiP” - „Państwo i Prawo”

RP – Rzeczypospolita Polska

Sejm RP – Sejm Rzeczypospolitej Polskiej

SN – Sąd Najwyższy

tekst jedn. - tekst jednolity

TK – Trybunał Konstytucyjny

UE – Unia Europejska

u.d.l. - ustawa z dn. 27 lipca 2001 r. o diagnostyce laboratoryjnej (Tekst jedn. Dz. U. z 2004 r. Nr 144, poz. 1529 ze zm.)

u.p.p. – ustawa z dn. 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (Dz. U. z 2009 r. Nr 52, poz. 417 ze zm.)

u.z.o.z. - ustawa z dn. 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Tekst jedn. Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89 ze zm.)

1. Istota samorządu

1.1 Pojęcie samorządu

W prawie polskim nie powstała definicja legalna „samorządu", choć w niektórych aktach prawnych można doszukać się pewnych cech, które ustawodawca stara się łączyć z tą instytucją. Nie zawsze jednak zachowuje przy tym konsekwencję, dość często posługując się tym pojęciem w sposób niefrasobliwy, w tym poprzez wprowadzenie go do nazw różnych organizacji, nie mających nic (lub niewiele) wspólnego z samorządem w ujęciu klasycznym (np. samorząd załogi przedsiębiorstwa państwowego, Krajowy Samorząd Spółdzielczy etc.). Wcale nierzadkie są też – zwłaszcza w przeszłości - przypadki, w których samorząd jest utożsamiany z samorządnością jako taką, choć ta ostatnia stanowi w zasadzie tylko cechę szczególną pewnej grupy organizacji, realizującej doniosłe społecznie zadania.

Godzi się zatem zauważyć, że w braku definicji legalnej, a i wobec odmiennych wizji samorządu, zwłaszcza samorządu terytorialnego, pojęcie to było wielokrotnie i różnorodnie definiowane przez przedstawicieli nauki prawa administracyjnego.

Prezentacja bogatego dorobku doktryny w tym zakresie, wobec przedmiotu niniejszego opracowania, nie jest możliwa do przeprowadzenia. Konieczne zdaje się zatem wskazanie tylko wybranych, aczkolwiek, reprezentatywnych i ważnych dla współczesnego ujęcia samorządu, wizji tej instytucji.

Podkreślić należy, że w polskiej literaturze prawniczej okresu dwudziestolecia międzywojennego istotne miejsce zajmuje właśnie spór dotyczący sytuacji prawnej samorządu, w szczególności zaś samorządu terytorialnego. Nie sposób pominąć przynajmniej głównych wątków dyskusji, która toczyła się wówczas. Niewątpliwie bowiem wpłynęła ona, a przynajmniej poglądy niektórych autorów, na współczesne postrzeganie samorządu.

Wśród koncepcji teoretycznych, które pojawiły się w tym okresie, szczególną pozycję zajmują prace T. Bigo, J. Panejki, H. Dembińskiego, S. Wasiutyńskiego, a także A. Krońskiego. Przede wszystkim jednak wizje samorządu prezentowane przez dwóch pierwszych autorów zdają się kluczowe, zarówno dla przedmiotu, jak i języka późniejszej debaty.

To właśnie T. Bigo konstruuje definicję samorządu, uznawaną obecnie za klasyczną. Według tego autora „samorząd jest decentralizacją administracji publicznej, której samodzielnymi podmiotami są korporacje powołane do tego przez ustawę"[1]. Definicję

[1] T. Bigo, Związki publicznoprawne w świetle ustawodawstwa polskiego, Warszawa 1928 (reprint,

tę autor uzupełnia o następujące, jak sam je określa, „tezy pozytywne" opisywanej instytucji:

„a) samorząd jest jednym typem decentralizacji administracji;

b) przedmiot samorządowej administracji nie różni się od przedmiotu administracji rządowej; z tego punktu widzenia nie można przeciwstawiać administracji samorządowej - administracji państwowej, bo samorząd jest odmienną formą organizacyjną administracji państwowej;

c) takie przeciwstawienie jest natomiast dopuszczalne z punktu widzenia podmiotów administracji, bo podmiotem administracji jest nie państwo, ale odrębne podmioty, odrębne osoby prawne(....);

d) jednostki samorządowe jako osoby prawne wyróżniają się tem, że posiadają obowiązki i prawa (publiczne), zapewniające im stanowisko równorzędne z władzami rządowemi tj. władztwo administracyjne"[2].

„Tem co - zdaniem T. Bigo - indywidualizuje samorząd i wyodrębnia spośród administracji jest - osobowość prawna jednostek samorządowych"[3]. Cechą odróżniającą samorząd od innych decentralizacji jest także, wedle prezentowanej przez niego koncepcji, korporacyjność osób prawnych - podmiotów samorządu. Niezwykle ważne bowiem w konstrukcji samorządu jest połączenie go z pewną grupą społeczną, której członkowie sami dokonują wyboru organów uczestnicząc przez akt wyboru pośrednio w wykonywaniu administracji publicznej[4]. Prawo do stosowania władztwa administracyjnego stanowi zdaniem tego autora swoiste kryterium zaliczenia danej działalności do administracji publicznej[5]. Godzi się zauważyć, że w swych rozważaniach dotyczących samorządu T. Bigo wyraża również zdecydowanie negatywną opinię na temat, przeżywającej obecnie swoisty renesans w nauce polskiej, konstrukcji osobowości publicznoprawnej, uznając, że osobowość prawna jest jedna w obszarze całego prawa[6].

Z kolei J. Panejko traktuje samorząd jako instytucję wykonującą część zadań administracji państwowej w charakterze organu państwa[7]. Od strony materialnej administracja rządowa i samorządowa – zdaniem tego autora - nie mają różnic stanowiąc jednolitą administrację państwową. O ich odrębności decyduje wyłącznie odmienna

---

Wydawnictwo „Przemiany"), Warszawa 1990, s. 152.

2 *Ibid.*, s. 140, 141.

3 *Ibid.*, s. 141.

4 *Ibid.*, s. 48, 49, 76, 78, 179, 196, 197, 216.

5 *Ibid.*, s.80, s. 216.

6 *Ibid.*, s.27.

7 J. Panejko, Geneza i podstawy samorządu europejskiego, Paryż 1926 (reprint Wydawnictwo „Przemiany"), Warszawa 1990, s. 81.

organizacja[8]. „Gdy administracja rządowa opiera się na systemie hierarchicznie zorganizowanej biurokracji, to administracja samorządowa wykonywana jest przez miejscowe organy [...]. Istotną cechą jednostek samorządowych jest samodzielność ich organów”[9]. Samodzielność bowiem - kontynuuje autor - stanowi istotę decentralizacji administracji państwowej. „W tem znaczeniu - zdaniem J. Panejki - decentralizacja jest zupełnie identyczna z samorządem. Osobowość prawna jednostek samorządowych jest z kolei „obojętna” dla „prawnego pojęcia samorządu”[10].

W odniesieniu do osobowości publicznoprawnej samorządu J. Panejko wyraża pogląd, że w razie zaistnienia normy kompetencyjnej „możemy twierdzić, że dana osoba prywatnoprawna stała się *eo ipso* osobą publicznoprawną. Osobowość publicznoprawna wypływa z faktu przyznania przez ustawę osobie prywatnoprawnej władzy zwierzchniej, a nie na odwrót”[11].

Konkludując swe rozważania na temat istoty samorządu autor ten konstruuje następującą definicję: „Samorząd jest [...] opartą na przepisach ustawy zdecentralizowaną administracją państwową, wykonywaną przez lokalne organy, niepodległe hierarchicznie innym organom i samodzielne w granicach ustawy i porządku prawnego”[12]. Wykonuje on funkcje, które państwo na podstawie ustawy mu zleci do wykonania[13].

W pierwszych latach po drugiej wojnie światowej nadal trwa dyskusja naukowa dotycząca koncepcji teoretycznoprawnych wypracowanych przez doktrynę dwudziestolecia międzywojennego. W 1950 r. dochodzi do likwidacji samorządu terytorialnego. Podobny los spotyka także samorząd lekarzy, aptekarzy, lekarzy dentystów i lekarzy weterynarii. Taki odwrót od Polski samorządowej powoduje w efekcie spadek, a w zasadzie nawet zanik, zainteresowań doktryny tą instytucją. „Samą nazwę („samorząd”) - pisze o omawianym okresie M. Kulesza - pozostawiono niektórym formom partycypacji społecznej w przedsiębiorstwie państwowym w sprawowaniu zarządu sprawami lokalnymi w mieście i we wsi, ale był to „samorząd” pozbawiony podmiotowości prawnej, uprawnień właścicielskich, a także - co ważne z praktycznego punktu widzenia - istotniejszych uprawnień do podejmowania rozstrzygnięć stanowczych we własnych sprawach zbiorowości społecznej”[14]. Autor ten rozwijając krytykę sposobu prezentacji w latach 1950-1980 instytucji

[8] *Ibid.*
[9] *Ibid.*, s. 95.
[10] *Ibid.*, s. 95-96.
[11] *Ibid.*, s. 110.
[12] *Ibid.*, s. 97.
[13] *Ibid.*, s. 100.
[14] M. Kulesza, Niektóre zagadnienia prawne definicji samorządu terytorialnego, „PiP” 1990, z. 1., s. 16 i nast.

samorządu zarzuca nadto, iż „Na jednej płaszczyźnie zestawiano samorząd w jego klasycznej postaci (a więc formę decentralizacji władztwa państwowego), „samorząd" mieszkańców w osiedlu czy we wsi i robotników w zakładzie pracy (czyli formę obywatelskiego współudziału w zarządzaniu państwowym) i samorządność jako cechę organizacji społecznych uczestniczących w realizowaniu zadań społecznie istotnych np. spółdzielczości czy związków zawodowych"[15].

W dziesięć lat po likwidacji samorządu terytorialnego o dość szeroką prezentację jego teoretycznej wizji pokusił się J. Starościak przy okazji definiowania pojęcia decentralizacji[16]. Wśród typowych instytucji decentralizacji autor ten wymienia samorząd, w tym terytorialny, przedsiębiorstwo, zakład i zlecanie funkcji administracji. Samorząd, zdaniem tego autora, jest wykonywaniem określonych funkcji administracji państwowej. Szczególne znaczenie w konstrukcji samorządu odgrywa przy tym pozycja organów samorządowych jako organów administracji zdecentralizowanej, przy czym przez zdecentralizowanie administracji autor ten rozumie prawnie zagwarantowaną samodzielność i niezawisłość wykonywania przez organ pewnych funkcji. Trzecim konstrukcyjnym elementem pojęcia samorządu – zdaniem J. Starościaka - jest to, że administracja jest wykonywana przez organizację mającą cechy zrzeszenia obywateli. Nie należy natomiast do tej konstrukcji osobowość prawna jednostki samorządowej[17].

Reforma systemu rad narodowych w latach 1972-1975 i 1983 r. przyznając, (przynajmniej w sensie werbalnym), radom miano organów samorządu społecznego, a następnie samorządu terytorialnego wyzwala kolejne fale zainteresowania tą instytucją, zwłaszcza zaś instytucją samorządu terytorialnego, ze strony przedstawicieli nauki. Część z nich przy tym skupia się na całkowicie ahistorycznym wykazywaniu samorządowego charakteru rad narodowych, część jednak zauważa, że wprowadzane w tym okresie zmiany, prócz zbieżności terminologicznej, nie wiele mają wspólnego z samorządem w jego klasycznej postaci. I tak W. Dawidowicz krytycznie ustosunkowuje się do spotykanego w ówczesnej dyskusji poglądu, że organy państwowe pochodzące z wyboru i reprezentujące miejscową ludność, są ze swej istoty organami samorządu w ramach danej jednostki terytorialnej, wyczerpując tym samym problem samorządu terytorialnego. Autor ten konstruuje wówczas następującą wizję tej instytucji: „...istota samorządu terytorialnego polega nie na istnieniu organów państwowych wybieranych przez ludność, lecz na tym,

[15] *Ibid.*, s. 16-17.
[16] J. Starościak, Decentralizacja administracji, Warszawa 1960, s. 46, 47, 53.
[17] *Ibid.*, s. 53-66.

że istnieje jednostka tego samorządu jako osoba prawna i jako podmiot odrębnych kompetencji administracyjnych i że jednostka ta działa przez wyłonione przez siebie organy, które wówczas są istotnie organami samorządowymi bez względu na swoją strukturę i tryb powoływania". Nie wybór organu przez miejscową ludność - zdaniem W. Dawidowicza - decydują o tym, czy organ przedstawicielski jest organem samorządowym czy też nie, ale istnienie jednostki samorządu terytorialnego oraz ustrojowa przynależność organu do tej jednostki. „Próba przejścia z „organu władzy państwowej„ na „organ samorządu terytorialnego" musi zakończyć się niepowodzeniem - pisze ten autor - ponieważ leży między nimi nieprzekraczalny próg w postaci odrębnej - w stosunku od organów państwa - podmiotowości jednostki samorządowej"[18].

Wśród prezentowanych w latach siedemdziesiątych wizji samorządu na uwagę zasługuje koncepcja T. Rabskiej. Autorka ta uznaje, że samorząd terytorialny tworzą: „wyodrębniona grupa społeczna, określona przez prawo, której członkostwo powstaje z mocy prawa, powołana do wykonywania zadań administracji państwowej w granicach przez prawo określonych, w sposób samodzielny, w formach właściwych dla administracji państwowej, posiadająca własną organizację, ustaloną w przepisach prawnych, o charakterze przedstawicielskim, pozostającą pod kontrolą tej grupy społecznej, która ją wybrała, organizacja samorządu zbudowana jest na zasadzie decentralizacji; działając na podstawie prawa pozostaje tylko pod nadzorem organów państwowych, organy samorządu, nie będąc organami administracji państwowej, wchodzą jednakże w skład jednolitego aparatu administracyjnego jako całości. Jeżeli uzupełniają równoległą działalność jednostek państwowych, tworzą swoistą , "wewnętrzną" dwutorowość zarządzania"[19].

Restytucja samorządu terytorialnego w jego klasycznej postaci w 1990 r. wywołuje w doktrynie potrzebę oceny „samorządowych" elementów w funkcjonowaniu rad narodowych oraz ustalenie cech samorządu terytorialnego jako takiego.

Szczególne miejsce zajmuje tu stanowisko M. Kuleszy, który w sposób zdecydowany podkreśla znaczenie gminy w konstruowaniu pojęcia samorządu terytorialnego. „Tymczasem w koncepcji "samorządu terytorialnego" - pisze ten autor - wcale nie samorząd zajmuje miejsce centralne. Podstawową konstrukcją pojęciową jest tu gmina, jako odrębny podmiot praw i obowiązków zarówno o charakterze majątkowym, jak i - co ważniejsze - o charakterze

[18] W. Dawidowicz, Jeszcze jedna reforma rad czy przywrócenie samorządu terytorialnego, „PiP" 1982, z. 3-4, s. 105 i nast.

[19] T. Rabska, Podstawowe pojęcia organizacji administracji [w:] System prawa administracyjnego, Wrocław-Warszawa-Kraków-Gdańsk 1977, s. 349-359.

publicznoprawnym”[20]. To gmina jest w tej koncepcji „podmiotem, na rzecz którego następuje decentralizacja władztwa publicznego - w systemie podziału władz”[21]. Wydzielenie prawne gminy stanowi - zdaniem M. Kuleszy - oznakę „uznania odrębności prawnej interesu lokalnego, co najmniej w sferze zarządu własnymi sprawami, a zazwyczaj również - uznania jego mocy wiążącej w niektórych przynajmniej sprawach o ogólnym (nie tylko lokalnym) znaczeniu”[22]. Szczególnej roli przy tym nabiera gwarancja prawnej samodzielności gminy, samodzielności, „która w ramach prawa i do granic przez prawo określonych” ma charakter bezwzględny[23].

Polemikę z przedstawioną przez M. Kuleszę koncepcją samorządu terytorialnego podejmuje B. Zawadzka. Zdaniem tej autorki drugą, „obok decentralizacji władzy, istotną cechą samorządu staje się uspołecznienie tej władzy. W tym celu konieczne jest nie tylko powoływanie organów samorządu w drodze wyboru, ale i wbudowanie w system samorządowy wielu form również bezpośredniego udziału obywateli w rozstrzyganiu spraw publicznych”[24]. Nie można fetyszyzować - dowodzi B. Zawadzka - ani osobowości prawnej gminy, ani osobowości publiczno-prawnej, zwłaszcza, że z tej ostatniej nie wynikają żadne konkretne uprawnienia samorządu[25]. „Rola samorządu jako formy wykonywania władzy przez naród zależy - jej zdaniem – nie od stworzenia w ustawie i nadania mu osobowości publicznoprawnej, a od norm kompetencyjnych”[26]. Za decydujące dla kształtu ustrojowego samorządu i jego roli w systemie politycznoprawnym B. Zawadzka uznaje natomiast „rozwiązania prawne dotyczące:

- wyborów do samorządu i jego powiązań z wyborcami,
- podstaw finansowych jego działania,
- kompetencji,
- struktury i usytuowania w systemie samorządu jego organu wykonawczego,
- struktury nadzoru nad samorządem”[27].

W zasadzie jednak współczesna nauka polska nie toczy już sporów o pojęcie samorządu (w tym o pojęcie samorządu terytorialnego), skupiając się na poszukiwaniu tych jego cech, które pozwolą odróżnić go od organizacji, którym bez większej refleksji ustawodawca

[20] M. Kulesza, Niektóre…, s. 22.
[21] *Ibid.*
[22] *Ibid.*, s. 25.
[23] *Ibid.*, s. 26.
[24] B. Zawadzka, Koncepcje samorządu a jego prawne uwarunkowania, PiP 1990, z. 2, s. 111.
[25] *Ibid.*, s. 112-114.
[26] *Ibid.*, s. 113.
[27] *Ibid.*, s. 114.

przyznał taką samą nazwę.

I tak H. Izdebski i M. Kulesza traktują samorząd jako podstawową formę decentralizacji, ta zaś „wyraża się w ustawowym przeniesieniu odpowiedzialności publicznoprawnej za realizację określonych zadań publicznych na samodzielne prawnie podmioty, władze lub instytucje administracyjne, nie należące do scentralizowanej administracji rządowej”[28]. Istotą samorządu – zdaniem tych autorów – jest „powierzenie zarządu sprawami publicznymi samym zainteresowanym, czyli zrzeszeniu obywateli, zorganizowanych z mocy ustawy w korporacjach prawa publicznego”. Korporacje te tradycyjnie określane są jako „publicznoprawne związki osób”[29]. Związki publicznoprawne zaś mogą obejmować swoich członków wedle różnych kryteriów. W szczególności w przypadku kryterium zawodowego, będziemy mieć do czynienia z samorządem zawodowym, kryterium mieszkańców danego obszaru – z odpowiednio gminą, powiatem czy województwem[30]. Autorzy podkreślają nadto, że „samorząd jest formą ustrojową wykonywania zarządu sprawami danej korporacji przez jej członków”. Forma ta jest „narzucona przez ustawę, a przynależność do takiej korporacji wynika z samego prawa, jako naturalna konsekwencja przyjętego sposobu zarządzania sprawami publicznymi”[31].

H. Izdebski w innym dziele podkreśla także w odniesieniu do samorządu, że „stanowi on część składową systemu władz publicznych – państwa w znaczeniu szerszym”[32]. W odróżnieniu od instytucji społeczeństwa obywatelskiego samorząd – zdaniem tego autora - stanowi organizację opartą na przymusowej przynależności.

H. Izdebski, odwołując się do klasycznej typologii samorządu, stworzonej już w okresie dwudziestolecia międzywojennego, wyróżnia samorząd korporacyjny (albo zamiennie – samorząd zrzeszeniowy) oraz samorząd zakładowy. Samorząd korporacyjny funkcjonuje w oparciu o bazę osobową stanowiąc wyodrębnione spośród innych organizacji, utworzone na podstawie ustawy zrzeszenie, obejmujące określone podmioty prawa.

W ramach tej zasadniczej, zdaniem autora, formuły możliwie jest wyróżnienie samorządu powszechnego, czyli samorządu terytorialnego (obejmującego wszystkich obywateli) oraz samorządu specjalnego (obejmującego tylko niektóre podmioty prawa, w tym tylko niektóre kategorie obywateli). Z kolei samorząd specjalny obejmuje zarówno samorząd zawodowy, jak i samorząd gospodarczy („samorząd podmiotów czynnych w danej gałęzi

---

[28] H. Izdebski, M. Kulesza, Administracja publiczna. Zagadnienia ogólne, Warszawa 2000, s. 106.
[29] *Ibid.*
[30] *Ibid.*
[31] *Ibid.*, s.107.
[32] H. Izdebski, Samorząd terytorialny. Podstawy ustroju i działalności, wyd. 4, Warszawa 2006, s. 21.

gospodarki")[33]. Samorząd zakładowy natomiast w odróżnieniu od samorządu korporacyjnego jest natomiast instytucją ściśle związaną z konstrukcją zakładu administracyjnego (zakładu publicznego); nie istnieje on poza strukturami zakładu; jego funkcją zaś jest współzarządzanie takim zakładem w określonym ustawowo zakresie.

Z kolei E. Ochendowski utożsamia samorząd ze związkami publicznoprawnymi. „Określenie samorząd służy oznaczeniu pewnego sposobu administrowania, a mianowicie administracji sprawowanej samodzielnie przez związki publicznoprawne"[34]. Autor ten podkreśla przy tym, że samorząd nie powinien być przeciwstawiany państwu, gdyż istnieje i funkcjonuje w ramach państwa i z jego woli, na podstawie ustaw. Organy samorządu nie są jednak organami państwa, ale organami związków, które stanowią odrębne od państwa struktury[35].

Z. Leoński natomiast prezentuje cechy teoretycznoprawne samorządu zaliczając do nich:

- korporacyjny (zrzeszeniowy) charakter,
- obligatoryjne, powstające z mocy ustawy, członkowstwo,
- wykonywanie zadań należących do administracji publicznej,
- zarządzanie oparte o zasadę samodzielności (decentralizacja)[36].

1.2. Klasyfikacja samorządów

Już w okresie dwudziestolecia międzywojennego dokonano klasyfikacji istniejących samorządów. W literaturze współczesnej przypomniał ją i jednocześnie wzbogacił H. Izdebski[37]. Za tym autorem wyróżnia się w niniejszej publikacji dwie podstawowe kategorie samorządów, tj.:

- samorząd korporacyjny, zwany także samorządem zrzeszeniowym

oraz

- samorząd zakładowy.

Tylko pierwsza z wyżej wymienionych kategorii odpowiada podanej w poprzednim punkcie definicji samorządu w ujęciu klasycznym. Każdy samorząd o charakterze korporacyjnym stanowi bowiem odrębną od innych, utworzoną na podstawie ustawy, organizację. Nadto też, jak wskazuje na to jego nazwa, funkcjonuje on w oparciu o bazę osobową. W ramach tej kategorii możliwe jest wyróżnienie samorządu powszechnego,

[33] *Ibid.*, s. 29-31.
[34] E. Ochendowski, Prawo administracyjne. Część ogólna, Toruń 1999, s. 221.
[35] *Ibid.*
[36] Z. Leoński, Samorząd terytorialny w RP, Warszawa 1999, s. 6.
[37] H. Izdebski, Samorząd..., s. 29-31.

obejmującego wszystkich obywateli (samorząd terytorialny) oraz samorządu specjalnego, który skupia tylko niektóre podmioty prawa. Z kolei samorząd specjalny obejmuje zarówno samorząd zawodowy (samorząd skupiający osoby fizyczne wykonujące określony zawód), samorząd gospodarczy (zrzeszający podmioty prowadzące określony typ działalności gospodarczej) oraz samorząd wyznaniowy (tworzony w oparciu o kryterium wyznania).

W okresie dwudziestolecia międzywojennego samorząd gospodarczy obejmował zarówno izby przemysłowo-handlowe, samorząd rolniczy, jak i samorząd rzemieślniczy[38]. Współcześnie jednak, większość formacji realizujących idee tego samorządu ma charakter dobrowolny. Tylko w odniesieniu do niektórych z nich wprowadzono obligatoryjną przynależność.

Samorząd zakładowy nie jest instytucją wyodrębnioną organizacyjnie, co odróżnia go - i to w sposób zasadniczy - od przedstawionego wyżej samorządu korporacyjnego. Ten typ samorządu funkcjonuje w swoistej „symbiozie" z instytucją tzw. zakładu administracyjnego, zwanego także zakładem publicznym, wspierając jego władze w procesie zarządzania.

1.3. Samorząd zawodowy

Samorząd zawodowy stanowi, w ramach przyjętej wyżej klasyfikacji, samorząd o charakterze specjalnym[39]. Jego członkami są osoby fizyczne, wykonujące określony zawód[40]. Zwykle wiąże się ten typ korporacji z wyodrębnieniem tzw. wolnych zawodów. Godzi się jednak zauważyć, że niektóre z nich (np. tłumacze przysięgli) nie mają swojej własnej reprezentacji w postaci samorządu. Są też z kolei i takie zrzeszenia, które tworzą osoby nie wykonujące wolnego zawodu (np. urbaniści). Współcześnie katalog działających w Polsce samorządów zawodowych jest bardzo szeroki i obejmuje:

- samorząd adwokacki[41]
- samorząd radców prawnych[42]
- samorząd lekarzy i lekarzy stomatologów[43]

---

[38] *Ibid.*

[39] Zob. też inne określenia tego rodzaju samorządu, np. „samorząd personalny", „samorząd nieterytorialny", samorząd zawodowo-gospodarczy", M. Waligórski, Istota samorządów specjalnych, [w:] M. Waligórski, S. Pawłowski, Samorząd zawodowy i gospodarczy w Polsce, Poznań 2005, s. 11-12 i przywołana tam literatura.

[40] H. Izdebski, Samorząd..., s. 32.

[41] Ustawa z dn. 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Tekst jedn. Dz. U. z 2002 Nr 123, poz. 1058 ze zm.).

[42] Ustawa z dn. 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Tekst jedn. Dz. U. z 2002 Nr 123, poz. 1059 ze zm.).

- samorząd lekarsko-weterynaryjny[44]
- samorząd notarialny[45]
- samorząd pielęgniarek i położnych[46]
- samorząd aptekarski [47]
- samorząd biegłych rewidentów[48]
- samorząd doradców podatkowych[49]
- samorząd komorniczy[50]
- samorząd architektów, urbanistów i inżynierów budownictwa[51]
- samorząd rzeczników patentowych[52]
- samorząd diagnostów laboratoryjnych[53]
- samorząd psychologów[54]

Niekiedy jednak zastosowanie przez ustawodawcę w nazwie danej organizacji terminu „samorząd" stanowi swoiste nadużycie. Ewidentnym przykładem takiej właśnie sytuacji są zrzeszenia utworzone na podstawie ustawy z dn. 30 maja 1989 r. o samorządzie zawodowym niektórych przedsiębiorców[55]. Zrzeszenia te nie mają charakteru samorządu w ujęciu klasycznym, choćby ze względu na dobrowolną przynależność.

Na podstawie art. 17 Konstytucji RP można dokonać podziału samorządów zawodowych na dwie podstawowe kategorie, tj.

- samorządy zawodowe skupiające osoby wykonujące zawody zaufania publicznego (art. 17 ust. 1 Konstytucji RP) oraz
- pozostałe samorządy zawodowe (art. 17 ust. 2 Konstytucji RP)[56].

---

43 Ustawa z dn. 17 maja 1989 r. o izbach lekarskich (Dz. U. Nr 30, poz. 158 ze zm.).

44 Ustawa z dn. 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych (Tekst jedn. Dz. U. z 2002 Nr 187, poz. 1567 ze zm.).

45 Ustawa z dn. 14 lutego 1991 r. Prawo o notariacie (Tekst jedn. z 2002 Nr 49, poz. 369 ze zm.).

46 Ustawa z dn. 19 kwietnia 1991 r. o samorządzie pielęgniarek i położnych (Dz. U. Nr 41, poz. 178 ze zm.).

47 Ustawa z dn. 19 kwietnia 1991 r. o izbach aptekarskich (Tekst jedn. Dz. U. z 2003 Nr 9, poz. 108 ze zm.).

48 Ustawa z dn. 13 października 1994 r. o biegłych rewidentach i ich samorządzie (Tekst jedn. Dz. U. z 2001 Nr 31, poz. 359 ze zm.).

49 Ustawa z dn. 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym (Tekst jedn. Dz. U. z 2002 Nr 9, poz. 86 ze zm.).

50 Ustawa z dn. 29 lipca 1997 r. komornikach sądowych i egzekucji (Tekst jedn. Dz. U. z 2006 Nr 167, poz. 1191 ze zm).

51 Ustawa z dn. 15 grudnia 2000 r. o samorządzie zawodowym architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów (Dz. U. z 2001 Nr 5, poz. 42 ze zm.).

52 Ustawa z dn.11 kwietnia 2001 r. o rzecznikach patentowych (Dz. U. Nr 49, poz. 509 ze zm.).

53 Ustawa z dn. 27 lipca 2001 r. o diagnostyce laboratoryjnej (Tekst jedn. Dz. U. z 2004 Nr 144, poz. 1529 ze zm.).

54 Ustawa z dn. 8 czerwca 2001 o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów (Dz. U. Nr 73, poz. 763 ze zm).

55 Dz. U. Nr 35, poz. 194 ze zm.

56 Por. TK m. in. wyrok z dn. 18 lutego 2004 r. P 21/02, OTK A 2004/2/9; wyrok TK z dn. 8 listopada 2006 r. K 30/O6, OTK A 2006/10/149; wyrok z dn. 19 kwietnia 2006, K 6/06, OTK A 2006/4/45.

Członków samorządu, o których mowa w art. 17 ust. 1 Konstytucji RP łączy szczególna więź zawodowa; wykonują oni bowiem zawód zaufania publicznego. Ustawa zasadnicza wprowadza wprawdzie pojęcie „zawodu zaufania publicznego", nie wyjaśnia jednak jego znaczenia, tak więc stanowi on typowy termin zastany. W literaturze przedmiotu[57] najczęściej wskazuje się, że chodzi o taką kategorię zawodów, z których wykonywaniem wiąże się powierzanie przez członków społeczeństwa informacji o charakterze prywatnym, czasami wręcz intymnym, w sytuacji zagrożenia lub naruszenia dóbr dla nich – choćby subiektywnie - istotnych; stąd też dla ochrony interesu osoby, której informacje te dotyczą, powinny być one zachowane w tajemnicy. W tym celu właśnie osoby wykonujące zawód zaufania publicznego związane są tajemnicą zawodową. Od osób takich nadto wymaga się bardzo wysokich kwalifikacji merytorycznych (wyższe wykształcenie, specjalizacje, aplikacje, szkolenia…) i moralnych (kodeksy etyki zawodowej, deontologia wykonywania zawodu). Niekiedy podkreśla się także pewną misyjność zawodu w opozycji do nastawienia na zysk, a także funkcję publiczną wpisaną w jego status prawny[58]. Właściwa wykładnia terminu zawód zaufania publicznego jest o tyle istotna, że tylko w odniesieniu do samorządów zawodowych skupiających osoby wykonujące tak sklasyfikowany zawód Konstytucja RP formułuje cele, które mają one realizować. Cele te są dwa, tj. piecza nad należytym wykonywaniem zawodu w granicach interesu publicznego i dla jego ochrony oraz reprezentacja interesów zawodowych członków. Realizacja tego pierwszego celu wymaga obligatoryjnej przynależności wszystkich osób wykonujących dany zawód do właściwego dla niego samorządu zawodowego. W przypadku dobrowolnego członkostwa bowiem piecza taka nie mogłaby być realizowana (wyrok TK z dn. 22 maja 2001 r. K 37/00[59]).

Dla osiągnięcia tak sformułowanego celu samorządy zawodowe zostały wyposażone w uprawnienia, z których przynajmniej część ma wymiar publicznoprawny, a to z uwagi na przyznane ich organom prawo kształtowania sytuacji prawnej członków grupy społecznej, zdeterminowanej poprzez kryterium więzi zawodowej. I tak piecza nad należytym wykonywaniem zawodu może być sprawowana w szczególności poprzez:

- posiadanie przez organy samorządu zawodowego uprawnienia władczego

[57] Zob. np. P. Sarnecki, Pojęcie zawodu zaufania publicznego (art. 17 ust. 1 Konstytucji) na przykładzie adwokatury [w:] L. Garlicki, Konstytucja, wybory, parlament, Warszawa 2000; tenże Autor, Radca prawny jako zawód zaufania publicznego, „Radca Prawny" 2000, nr 4-5; Glosa do wyroku SN z dn. 29 maja 2001 r., I CKN 1217/98, „Palestra" 2002, nr 5-6.

[58] Zob. przegląd literatury na tema pojęcia zawodu zaufania publicznego, S. Pawłowski, Wolne zawody i organizacyjno-prawne formy ich wykonywania, [w:] M. Waligórski, S. Pawłowski, *op. cit.*, s. 55-62.

[59] OTK 2001/4/86.

do przyznania, stwierdzania, pozbawiania prawa wykonywania określonego zawodu (np. w przypadku samorządów radców prawnych i samorządu adwokackiego) lub przynajmniej uczestnictwo w tych procesach (np. komorników powołuje Minister Sprawiedliwości, a rola organów samorządu komorniczego ma wyłącznie charakter opiniodawczy w tym zakresie; podobnie notariuszy powołuje Minister Sprawiedliwości po zasięgnięciu opinii rady właściwej izby notarialnej);

- prowadzenie listy członków korporacji;
- stanowienie zasad etyki zawodowej, przybierających zwykle formę kodeksu; w literaturze podkreśla się, że wprawdzie normy moralne czy deontologiczne nie mają charakteru jurydycznego jako takie, to jednak proces ich jurydyzacji następuje z uwagi na to, iż naruszenie tych norm może skutkować zastosowaniem sankcji z tytułu odpowiedzialności zawodowej, przewidzianej w obowiązujących przepisach prawnych;
- nadzór nad należytym wykonywaniem zawodu (np. wizytacje, kontrole);
- szkolenie kadr (np. aplikacje, szkolenia);
- pociąganie do odpowiedzialności zawodowej, a w szczególności stosowanie przewidzianych ustawowo sankcji; w tym celu samorządy zawodowe wyposażone są we własne sądownictwo dyscyplinarne wobec członków korporacji i prawo stosowania sankcji; zwykle katalog kar dyscyplinarnych obejmuje przy tym: udzielanie upomnienia, nagany (niekiedy nagany z ostrzeżeniem), zawieszanie w czynnościach zawodowych, pozbawianie prawa wykonywania zawodu, a w niektórych przypadkach (np. radców prawnych i adwokatów) także kary pieniężne.

Funkcja reprezentacji interesów zawodowych członków wyraża się natomiast przede wszystkim w uczestnictwie organów samorządów w procesach konsultowania i opiniowania aktów normatywnych odnoszących się do członków korporacji.

W odniesieniu do drugiej kategorii samorządów zawodowych (tj. zrzeszeń, których członków łączy wprawdzie więź zawodowa, wykonywany przez nich zawód nie jest jednak zawodem zaufania publicznego) Konstytucja RP wskazuje jedynie na to, że nie mogą one naruszać wolności wykonywania zawodu ani ograniczać wolności podejmowania działalności gospodarczej, które to ograniczenia są dopuszczalne w przypadku samorządów skupiających osoby wykonujące zawody zaufania publicznego. Wydaje się zatem, iż chodzi tu o taką grupę samorządów, do których przynależność nie jest obowiązkowa, a tym samym nie spełniają one cech samorządu w ujęciu klasycznym.

2. Samorząd diagnostów laboratoryjnych

2.1. Geneza samorządu diagnostów laboratoryjnych

Prace nad tekstem ustawy o diagnostyce laboratoryjnej, umożliwiające między innymi powołanie samorządu diagnostów laboratoryjnych, trwały 12 lat i zostały zwieńczone sukcesem 27 lipca 2001 r. Jak się wydaje, można wskazać kilka głównych czynników, które przyczyniły się do przedsięwzięcia inicjatyw, a następnie sprecyzowania działań środowiska diagnostów laboratoryjnych w celu utworzenia własnej korporacji. Po pierwsze zatem, swego rodzaju asumptem do podjęcia starań o realizację owego celu była długa tradycja powoływania samorządów zawodowych w odniesieniu do profesji medycznych, począwszy od korporacji zrzeszającej lekarzy i lekarzy dentystów (1921 r., 1938 r.), przez samorząd farmaceutów, dawniej aptekarzy (1939 r.) czy izbę pielęgniarek i położnych (1991 r.). W związku z tym, po drugie, diagności laboratoryjni stanowili jedną z ostatnich grup zawodowych z obszaru ochrony zdrowia bez reprezentacji samorządowej. Po trzecie, art. 17 ust. 1 Konstytucji RP z dn. 2 kwietnia 1997 r. dotyczący tworzenia samorządów zawodowych zrzeszających „osoby wykonujące zawody zaufania publicznego", stanowił dla środowiska diagnostów laboratoryjnych, podstawę prawną zabiegów zmierzających do utworzenia samorządu, przy czym należy zaznaczyć zaistnienie pewnych wątpliwości, z jakimi spotykało się określenie zawodu diagnosty laboratoryjnego jako zawodu zaufania publicznego. Po czwarte, dążenia do ustanowienia przez tę grupę zawodową własnej korporacji związane były ze zmianami wynikającymi z transformacji ustrojowej oraz procesem demokratyzacji po 1989 r.

Rok 1990 przynosi znaczne ożywienie dążeń środowiska diagnostów laboratoryjnych do utworzenia własnej reprezentacji. Powstaje wówczas Polskie Towarzystwo Diagnostyki Laboratoryjnej, które skupia się wokół działalności szkoleniowo - naukowej. Jednocześnie w sposób nieformalny dochodzi też do wyodrębniania się komitetów skupiających przedstawicieli zawodu by w ten sposób wzmocnić zabiegi o utworzenie własnej reprezentacji. W efekcie w 1990 r. zostaje złożony do Laski Marszałkowskiej projekt ustawy o izbach diagnostów laboratoryjnych. Niestety prace legislacyjne nad tym projektem nie zostają podjęte. Powołanie jednak w tym okresie Międzywojewódzkiego Komitetu Organizacyjnego Izb Pracowników Diagnostyki Laboratoryjnej, a następnie Ogólnopolskiego Komitetu Organizacyjnego Izb Pracowników Diagnostyki Laboratoryjnej stanowiło,

co należy podkreślić, pierwszy sformalizowany krok w kierunku wypracowania stanowiska przedstawicieli zawodu w kwestii celowości powołania samorządu zawodowego. Wśród głównych, rozpatrywanych wówczas zagadnień, była kwestia ustalenia zasad członkostwa. Wskazywano także na zagrożenia związane z naruszeniem zawodowych interesów diagnostów laboratoryjnych, brak standardów metodyki oraz problemy z kontrolą jakości badań laboratoryjnych. Poruszano również temat niezbędności wprowadzenia systemu wydawania licencji na prowadzenie laboratoriów, ujednolicenia przepisów dotyczących kształcenia, rejestracji i zasad nabywania prawa wykonywania zawodu. Należy zaznaczyć, iż Ogólnopolski Komitet Organizacyjny Izby Pracowników Diagnostyki Laboratoryjnej utworzył dwa zespoły, a mianowicie d.s. ustawy o izbach diagnostów laboratoryjnych oraz d.s. ustawy o zawodzie diagnosty laboratoryjnego.

Lata 1991 – 92 związane były z opracowywaniem, a następnie omawianiem projektów obu wymienionych wyżej ustaw, a uzgodnione teksty został poddane konsultacjom i opiniom środowiska zawodowego. Zwrócono uwagę na konieczność procedowania w pierwszej kolejności projektu ustawy o izbach diagnostów laboratoryjnych. Uważano bowiem, iż jedynie gremium specjalistów mogłoby w profesjonalny sposób podjąć się ustalenia zakresu pojęcia „diagnosta laboratoryjny".

Okres od 1994 do 1997 to czas wzmożonej aktywności środowiska diagnostów laboratoryjnych, które konsekwentnie domagało się urzeczywistnienia prawa do tworzenia samorządu. 19 kwietnia 1994 r. projekt ustawy o izbach zostaje zgłoszony w Sejmie jako inicjatywa poselska, jednak 6 stycznia 1995 r. zostaje on odrzucony. Jak się wydaje, związane było to, po pierwsze, ze zgłoszeniem braku wystarczających przesłanek uzasadniających wyodrębnienie tego samorządu, który próbowałby scalić niejednolite, chociażby pod względem wykształcenia, środowisko. Po drugie, Biuro Studiów i Ekspertyz Kancelarii Sejmu zakwestionowało zasadność pierwszeństwa procedowania ustawy dotyczącej samorządu, sugerując, iż najpierw należy jednak ustalić zakres pojęcia „diagnosta laboratoryjny". Do roku 1997 trwały zatem, zgodnie z powyższymi rekomendacjami, prace nad ujednoliceniem dwóch projektów ustaw. W kwietniu odbyło się czytanie powyższych projektów. Niestety wobec zakończenia kadencji Sejmu, projekty te nie doczekały się uchwalenia.

W 1998 roku wszczęto prace legislacyjne nad projektem ustawy o zawodzie diagnosty laboratoryjnego i o samorządzie diagnostów laboratoryjnych, a ostatecznie 27 lipca 2001 r. Sejm uchwalił ustawę o diagnostyce laboratoryjnej integrującą powyższą problematykę. Należy podkreślić, iż zgłaszano co do niej wątpliwości, chociażby ze względu na swobodę

reglamentacji dostępu do wykonywania zawodu. Wszelkie jednak tego typu zastrzeżenia zostały uwzględnione w nowelizacji ustawy z dn. 28 sierpnia 2003 r. o zmianie ustawy o diagnostyce laboratoryjnej oraz o zmianie innych ustaw.

2.2. Ogólna charakterystyka samorządu diagnostów laboratoryjnych

Celem istnienia samorządu diagnostów laboratoryjnych jest sprawowanie nadzoru nad należytym wykonywaniem czynności diagnostyki laboratoryjnej, reprezentacja i ochrona interesów zawodowych oraz działanie na rzecz stałego podnoszenia kwalifikacji. Samorząd bierze także udział w ustalaniu standardów i zasad oceny pracy w diagnostyce laboratoryjnej, prowadzi badania w zakresie ochrony zdrowia, ma także sprzyjać integracji środowiska diagnostów.

Strukturę samorządu diagnostów laboratoryjnych tworzy Krajowa Izba Diagnostów Laboratoryjnych, do której przynależność jest obowiązkowa i dotyczy wszystkich przedstawicieli zawodu, zamieszkałych na terenie kraju. Posiada ona osobowość prawną, a jej siedzibą jest miasto Warszawa. Samorząd jest niezależny w wykonywaniu swoich zadań i podlega tylko ustawom. Organami samorządu, wybieranymi na 4-letnią kadencję, są: Krajowy Zjazd, Krajowa Rada, Komisja Rewizyjna, Sąd Dyscyplinarny i Wyższy Sąd Dyscyplinarny. Tę samą funkcję w organach samorządu można pełnić nie dłużej niż przez dwie następujące po sobie kadencje. Diagnoście laboratoryjnemu pełniącemu funkcję z wyboru w organach samorządu pracodawca nie może, bez zgody Krajowej Rady, w czasie jej pełnienia oraz w okresie roku od ustania kadencji, wypowiedzieć lub rozwiązać umowy o pracę ani wypowiedzieć warunków pracy i płacy. Czynne i bierne prawo wyborcze przysługuje wszystkim członkom samorządu, z wyjątkiem osób ukaranych zawieszeniem prawa wykonywania zawodu na okres od 12-tu miesięcy do 5-ciu lat. Wybory do organów samorządu odbywają się w głosowaniu tajnym. Uchwały organów samorządu są podejmowane większością głosów, w obecności co najmniej połowy członków danego organu.

W Krajowym Zjeździe Diagnostów Laboratoryjnych biorą udział delegaci wybrani przez zgromadzenia wojewódzkie, zwoływane dla członków zamieszkałych na terenie danego województwa. Krajowy Zjazd dokonuje wyboru Prezesa Izby, Krajowej Rady, Rzecznika Dyscyplinarnego i jego zastępców, Komisji Rewizyjnej, Sądu Dyscyplinarnego i Wyższego Sądu Dyscyplinarnego. Krajowy Zjazd jest najwyższą władzą samorządu. Poza wyborem

Prezesa i pozostałych organów izby, Krajowy Zjazd uchwala wytyczne działania samorządu, określa zasady przeprowadzania wyborów do organów samorządu, liczbę członków tych organów oraz tryb ich odwoływania, a także zasady podejmowania uchwał. Zadaniem Krajowego Zjazdu jest także ustalanie podstawowych zasad gospodarki finansowej samorządu, kodyfikacja zasad etycznych oraz rozpatrywanie i zatwierdzanie sprawozdań Krajowej Rady, Komisji Rewizyjnej, Sądu Dyscyplinarnego i Wyższego Sądu Dyscyplinarnego oraz Rzecznika Dyscyplinarnego.

Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych pełni rolę organu wykonawczego pomiędzy Zjazdami. Sprawuje m. in. działania niewładcze, polegające na reprezentowaniu samorządu wobec organów państwowych, samorządowych, sądów, Narodowego Funduszu Zdrowia, innych organizacji i instytucji, udzielaniu opinii o projektach aktów prawnych oraz przedstawianiu propozycji regulacji prawnych z zakresu ochrony zdrowia. Opiniuje także programy nauczania na studiach wyższych oraz podyplomowych z zakresu diagnostyki laboratoryjnej oraz koordynuje doskonalenie zawodowe.

Krajowa Rada określa wysokość składki członkowskiej i ustala zasady gospodarki finansowej samorządu.

Samorząd może prowadzić działalność gospodarczą, która kontrolowana jest, obok działalności finansowej, przez Komisję Rewizyjną. Działalność samorządu jest finansowana ze składek członkowskich i opłat związanych z postępowaniem w sprawie wpisu na listę diagnostów laboratoryjnych, z dochodów z innych źródeł, w szczególności z dotacji, subwencji, darowizn i spadków oraz z wymienionej powyżej działalności gospodarczej.

Krajowa Rada, w zakresie działań władczych, sprawuje nadzór nad należytym wykonywaniem czynności diagnostyki laboratoryjnej, stwierdzając prawo wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego oraz decydując o wpisie na listę diagnostów. Wpis następuje na wniosek osoby zainteresowanej, która spełnia warunki ustawowe pozwalające na wykonywanie zawodu i obejmuje: numer i datę wpisu, nazwisko, imię, datę urodzenia, nr PESEL, adres zamieszkania oraz numer prawa wykonywania zawodu diagnosty. O wszelkich zmianach powyższych danych należy zawiadamiać Krajową Radę w terminie 30 dni od dnia zaistnienia zmian. Uchwała Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych w sprawie stwierdzenia prawa wykonywania zawodu i wpisu na listę diagnostów laboratoryjnych zapada w ciągu 3 miesięcy od dnia złożenia wniosku i stosownych dokumentów (m. in. zaświadczenia o stanie zdrowia, oświadczenia o posiadaniu pełnej zdolności do czynności prawnych). Po tej procedurze wydawany jest dokument „Prawo

wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego”[60].

Wpis na listę poprzedza złożenie przez wnioskodawcę ślubowania. Rota ślubowania ma następujące brzmienie: „Ślubuję uroczyście, że jako diagnosta laboratoryjny będę wykonywał czynności diagnostyki laboratoryjnej z całą sumiennością i rzetelnością, zgodnie z najlepszą wiedzą, zgodnie z prawem i prawami pacjenta *Salus aegroti suprema lex* i zasadami etyki zawodowej. Poznane w związku z wykonywaniem czynności diagnostyki laboratoryjnej fakty i informacje zachowam w tajemnicy w zakresie określonym przepisami prawa”[61].

W przypadku uzasadnionego podejrzenia niezdolności diagnosty laboratoryjnego do wykonywania zawodu lub ograniczenia w wykonywaniu ściśle określonych czynności diagnostyki laboratoryjnej ze względu na stan zdrowia, Krajowa Rada powołuje specjalistyczną komisję, złożoną z lekarzy specjalistów. Diagnosta ma obowiązek stawienia się przed taką komisją i poddania się wyznaczonym badaniom. Komisja może wydać orzeczenie w przedmiocie niezdolności diagnosty do wykonywania zawodu albo ograniczenia wykonywania ściśle określonych czynności diagnostycznych. Na podstawie orzeczenia komisji Krajowa Rada wydaje uchwałę o zawieszeniu prawa wykonywania zawodu na okres trwania niezdolności albo o ograniczeniu wykonywania określonych czynności diagnostyki laboratoryjnej na okres trwania niezdolności. Diagnosta, którego postępowanie dotyczy, jest uprawniony do uczestnictwa w posiedzeniu Rady w czasie rozpatrywania jego sprawy. Jeżeli odmawia on poddania się badaniu przez komisję lub gdy Rada na podstawie wyników postępowania wyjaśniającego uzna, że dalsze wykonywanie zawodu lub ściśle określonych czynności diagnostyki grozi niebezpieczeństwem dla pacjentów, podejmowana jest przez Radę uchwała o zawieszeniu w prawie wykonywania zawodu albo o ograniczeniu w wykonywaniu ściśle określonych czynności diagnostyki laboratoryjnej do czasu zakończenia postępowania. Jeżeli ustaną przyczyny zawieszenia lub ograniczenia po podjęciu uchwały, nie wcześniej jednak niż po upływie 6 miesięcy, diagnosta może wystąpić do Krajowej Rady o uchylenie podjętej decyzji. Opisane powyżej postępowanie jest poufne.

Diagnosta laboratoryjny traci prawo wykonywania zawodu i zostaje skreślony z listy uchwałą Krajowej Rady w przypadku ubezwłasnowolnienia całkowitego lub częściowego, pozbawienia praw publicznych, orzeczenia dyscyplinarnego lub wyroku sądowego o zakazie wykonywania zawodu a także utraty przez lekarza wpisanego na listę diagnostów laboratoryjnych prawa wykonywania zawodu lekarza. W przypadku śmierci następuje

[60] Zob. wzór na str. 94-98.
[61] Zob. str. 55.

skreślenie z listy diagnostów.

Diagnosta, który nieprzerwanie nie wykonywał czynności diagnostyki laboratoryjnej przez okres dłuższy niż 5 lat, a zamierza podjąć ich wykonywanie, ma obowiązek zawiadomienia o tym Krajowej Rady i odbycia przeszkolenia. Krajowa Rada określa tryb i zakres tego szkolenia.

W ustawie o diagnostyce laboratoryjnej, zgodnie z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 czerwca 2005 roku[62], utraciły moc obowiązującą przepisy art. 7 pkt 2, pkt 3 oraz art. 10a ust. 1. Powyższe przepisy ustawowe umożliwiały uzyskanie prawa wykonywania zawodu i wpis na listę diagnostów tylko przy spełnieniu warunku pracy w laboratorium i posiadaniu tytułu magistra, a przecież osoby, które kończą medycynę nie uzyskują tytułu magistra. Taki zapis był więc dla lekarzy bardzo niekorzystny. Ustawa używała ponadto zwrotu „uzyskanie specjalizacji w dziedzinie mającej zastosowanie w diagnostyce na dotychczasowych zasadach", przez co ustawodawca zamykał drogę do zawodu diagnosty tym lekarzom, którzy specjalizację uzyskali lub uzyskują. Naczelna Rada Lekarska kwestionowała warunki dostępu do zawodu diagnosty uznając je za niemożliwe do spełnienia przez szeroki krąg osób posiadających prawo wykonywania zawodu lekarza. Godziło to w gwarantowaną przez art. 65 ust. 1 Konstytucji RP wolność wykonywania zawodu, która co prawda nie stwarza i nie może stwarzać absolutnej wolności wykonywania każdego zawodu przez każdą osobę, ale określa, że przesłanki dostępu do zawodu muszą być oparte na kryteriach odpowiedniej wiedzy praktycznej i teoretycznej, a także bardzo często formalnego potwierdzenia zdobycia tych umiejętności. Przesłanki te muszą być jasne, przewidywalne oraz adekwatne do istoty i charakteru danego zawodu. Z art. 65 ust. 1 Konstytucji RP wynika zakaz stanowienia norm, które nie mając charakteru formalnego zakazu, uniemożliwiają lub znacznie utrudniają korzystanie z wolności wykonywania pracy przez jakąś kategorię osób.

Krajowa Rada jest uprawniona do kontroli i oceny wykonywania czynności diagnostyki laboratoryjnej przez diagnostę laboratoryjnego. Kontrolę przeprowadzają wizytatorzy powołani przez Radę spośród diagnostów laboratoryjnych. Wizytatorzy są uprawnieni między innymi do wizytowania pomieszczeń laboratorium, obserwowania sposobu wykonywania czynności diagnostyki laboratoryjnej, żądania informacji, wyjaśnień i udostępniania dokumentacji medycznej a także wydawania zaleceń powizytacyjnych.

Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych prowadzi także ewidencję laboratoriów.

[62] Wyrok Trybunału Konstytucyjnego K 17/2004, OTK-A 2005/6/66.

Podmioty prowadzące laboratorium mają obowiązek wystąpić z wnioskiem o wpis laboratorium do ewidencji. Wykreślenie z ewidencji następuje po zlikwidowaniu laboratorium na podstawie wniosku podmiotu zainteresowanego. Dane wpisane do omawianej ewidencji są jawne. Krajowa Rada udostępnia je najpóźniej w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku.

Cechą charakterystyczną samorządu zawodu zaufania publicznego jest sądownictwo zawodowe, sprawowane w omawianym samorządzie przez Sąd Dyscyplinarny. Sąd ten rozpatruje sprawy wniesione przez Rzecznika Dyscyplinarnego oraz sprawuje sądownictwo polubowne. Odwołania od orzeczeń tegoż Sądu są rozpatrywane przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny, zgodnie z zasadą wieloinstancyjności. Według art. 78 Konstytucji RP każda ze stron postępowania sądowego ma prawo zaskarżenia orzeczeń wydanych w I instancji. Od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przysługuje odwołanie w terminie 14 dni do sądu apelacyjnego – sądu pracy i ubezpieczeń społecznych[63].

Diagności laboratoryjni podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za zawinione, nienależyte wykonywanie czynności diagnostyki laboratoryjnej oraz za czyny sprzeczne z zasadami etyki zawodowej lub przepisami prawa. Wśród kar dyscyplinarnych ustawa o diagnostyce wymienia: upomnienie, naganę, zawieszenie prawa wykonywania zawodu od 12-tu miesięcy do 5-ciu lat oraz pozbawienie prawa wykonywania zawodu, które oznacza jednoczesne skreślenie z listy diagnostów laboratoryjnych. Oskarżycielem w postępowaniu dyscyplinarnym jest Rzecznik Dyscyplinarny. Jego wniosek wszczyna postępowanie. Rejestr Ukaranych Diagnostów Laboratoryjnych prowadzony jest przez Krajową Radę. Usunięcie wzmianki o ukaraniu z tego rejestru następuje z urzędu po upływie określonego w ustawie okresu czasu. Wzmianka o karze pozbawienia prawa do wykonywania zawodu nigdy nie podlega usunięciu.

Nadzór nad działalnością samorządu sprawuje minister właściwy do spraw zdrowia w zakresie i formach określonych ustawą korporacyjną[64]. W ramach sprawowanego nadzoru minister właściwy do spraw zdrowia może zwrócić się do Krajowego Zjazdu lub Krajowej Rady o podjęcie uchwały w sprawie należącej do właściwości samorządu. Krajowa Rada przesyła ministrowi swoje uchwały w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia ich podjęcia. Minister może uchwałę organu samorządu sprzeczną z prawem zaskarżyć do Sądu Najwyższego w terminie 3 miesięcy od dnia jej doręczenia. Sąd może uchwałę utrzymać

[63] L. Wengler, A. Zimmermann, L. Pawłowski, P. Popowski, T. Jędrzejczyk, Regulacje prawne dotyczące samorządów zawodowych skupiających osoby wykonujące zawody medyczne, L. Wengler, L. Pawłowski (red.), Gdańsk 2008, s. 49.
[64] M. A. Waligórski, S. Pawłowski, *op. cit.*, s. 165.

w mocy lub uchylić. Minister właściwy do spraw zdrowia rozpatruje także coroczne sprawozdania z działalności samorządu, które Krajowa Rada przesyła w terminie do 31 maja.

Pewne uprawnienia nadzorcze posiada także wojewoda, którego wizytator jest obowiązany powiadomić w przypadku stwierdzenia w toku kontroli nieprawidłowości mających wpływ na wyniki badań diagnostycznych (art. 13 ust. 4 ustawy o diagnostyce).

Wśród obowiązków członków samorządu diagnostów laboratoryjnych wymienić należy postępowanie zgodne ze wskazaniami wiedzy zawodowej oraz wykonywanie zawodu z należytą starannością, zachowanie tajemnicy zawodowej a także pogłębianie i aktualizowanie wiedzy i umiejętności zawodowych. Do obowiązków diagnosty zalicza się także przestrzeganie norm etycznych, spisanych w Kodeksie Etyki Diagnosty Laboratoryjnego, przyjętego uchwałą przez Nadzwyczajny Krajowy Zjazd Diagnostów Laboratoryjnych dnia 13 stycznia 2006 roku w Warszawie[65]. Kodeksy deontologiczne korporacji zawodowych funkcjonujących w systemie ochrony zdrowia mają za zadanie doprecyzowanie norm ustanowionych przez państwo, dotyczących zasad wykonywania zawodu oraz należytego udzielania świadczeń zdrowotnych[66]. Kodeks Etyki Diagnostów Laboratoryjnych należy więc do grupy profesjonalnych kodeksów etycznych. W kodeksie tym zawarto normy etyczne opisujące właściwe postępowanie diagnosty laboratoryjnego względem pacjenta, względem społeczeństwa, wobec własnego środowiska a także normy związane z zachowaniem tajemnicy zawodowej.

Obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej jest zarówno normą etyczną jak i obowiązkiem ustawowym. Diagnosta laboratoryjny może być zwolniony z tego obowiązku w stosunku do osoby, pod której opieką znajduje się pacjent, w stosunku do samego pacjenta, a gdy jest on niepełnoletni lub ubezwłasnowolniony – w stosunku do jego przedstawiciela ustawowego lub opiekuna faktycznego. Możliwe jest to także w sytuacji, gdy stanowi niezbędny element praktycznej nauki zawodu, potrzebne jest dla celów naukowych a także w sytuacji, gdy badanie diagnostyczne zostało przeprowadzone na żądanie uprawnionych organów lub instytucji.

2.3. Wykonywanie zawodu diagnosty laboratoryjnego

Zawód diagnosty laboratoryjnego jest zawodem medycznym[67]. Jego definicja,

[65] www.kidl.org.pl, wg stanu na dzień 11 lipca 2009 r.

[66] J. Bujny, Kodeks profesjonalnego wykonywania zawodu a kodeks etyki lekarskiej – zagadnienia wybrane, w: Profesjonalizm w administracji publicznej, (red.) A. Dębicka, Białystok 2004.

[67] Tak m.in. 1. M. Sender, Definicja zawodu medycznego, Komentarz problemowy, Serwis Prawo i Zdrowie

kwalifikacje wymagane od osób wykonujących ten zawód, zasady kształcenia, dokształcania, wykonywania, jak i kontroli oraz nadzoru nad jego wykonywaniem, zostały unormowane stosunkowo niedawno, gdyż dopiero w u.d.l., a także w licznych aktach wykonawczych do niej[68]. Do czasu wejścia w życie przywołanej wyżej ustawy, tj. do dnia 3 października 2001 r., nie istniały w zasadzie przepisy prawne, które w sposób tak kompleksowy, jak powyższe akty normatywne, kształtowałyby szczególny status zawodu diagnosty laboratoryjnego. Z jednej strony wyróżniono zawód diagnosty z bogatej klasyfikacji innych zawodów medycznych, z drugiej uwzględniono rozwój diagnostyki laboratoryjnej jako dyscypliny wymagającej wysokich kwalifikacji, a co najważniejsze odgrywającej istotną rolę w procesie leczenia pacjenta, opartym o wyniki badań analitycznych, genetycznych, toksykologicznych, mikrobiologicznych czy innych, wykonywanych przez diagnostów laboratoryjnych. Zawód ten został wprawdzie uwzględniony w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 20 kwietnia 1995 r. w sprawie klasyfikacji zawodów i specjalności dla potrzeb rynku pracy oraz zakresu jej stosowania (Dz. U. Nr 48, poz. 253), to jednak odczuwalny był w środowisku osób go wykonujących brak ustawy, regulującej zasady realizacji przez nie świadczeń, w tym niedocenienie rosnącej – wraz z rozwojem i postępem nauk medycznych – roli badań wykonywanych przez tę grupę zawodową, przyczyniającej się do zwiększenia skuteczności leczenia. W aktach normatywnych niższego rzędu panował pewien chaos pojęciowy, polegający na tym, że osoby wykonujące czynności z zakresu diagnostyki laboratoryjnej były określane różnymi terminami, w tym terminem analityka medycznego czy laboranta. Powyższy stan prawny nie korespondował z rzeczywistym zakresem zadań i wymogów kwalifikacyjnych stawianych diagnostom laboratoryjnym[69]. Stwarzał on także ryzyko wykonywania czynności z zakresu diagnostyki laboratoryjnej, choć tak istotnych dla życia i zdrowia ludzkiego, przez osoby nie posiadające stosownej

---

on-line, stan na 11 lipca 2009 r., Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., Warszawa 2009; D. Karkowska, Pozostałe zawody medyczne – zagadnienia ogólne, Serwis Prawo i Zdrowie on-line, stan na 11 lipca 2009 r., Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., Warszawa 2009; D. Karkowska, Pozostałe zawody medyczne – zagadnienia szczegółowe: część I, Asystentka dentystyczna, Dietetyk, Fizyk medyczny, Higienistka dentystyczna, Logopeda, Masażysta, Opiekunka dziecięca, Optometrysta, Serwis Prawo i Zdrowie on-line, stan na 11 lipca 2009 r., Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., Warszawa 2009 r.; M. Sender, Diagnosta laboratoryjny – wykonywanie zawodu, Komentarz problemowy; Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., Serwis Prawo i Zdrowie on-line, stan na 11 lipca 2009 r., Warszawa 2009. M. Sender, Definicja zawodu medycznego, Komentarz problemowy, Serwis Prawo i Zdrowie on-line, stan na 11 lipca 2009 r., Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., Warszawa 2009; L. Wengler, A. Zimmermann, L. Pawłowski, P. Popowski, T. Jędrzejczyk, Regulacje prawne…, s. 9-11.

[68] Zob. lista aktów normatywnych na s. 4.

[69] Zob. np. T. Zimna, Standaryzacja procedur diagnostyki laboratoryjnej. Komentarz problemowy, Serwis Prawo i Zdrowie on-line, Wolters Kluwer Polska sp. z o.o., stan na 11 lipca 2009 r., Warszawa 2009 r.; por. T. Zimna, Diagnosta laboratoryjny – obowiązek dokształcania, Serwis Prawo i Zdrowie on-line, Wolters Kluwer Polska sp. z o.o., stan na 11 lipca 2009 r., Warszawa 2009 r.

wiedzy i umiejętności, działające w oderwaniu od jakichkolwiek zasad etyki czy deontologii zawodowej[70].

Przechodząc do obowiązującej regulacji prawnej, należy zauważyć, że u.d.l. zawiera rozbudowaną definicję diagnosty laboratoryjnego. I tak w świetle art. 7 tej ustawy diagnostą laboratoryjnym jest osoba, która:

a) posiada określone w obowiązujących przepisach prawnych wykształcenie;

b) posiada pełną zdolność do czynności prawnych;

c) posiada stan zdrowia pozwalający na wykonywanie zawodu diagnosty laboratoryjnego;

d) została wpisana na listę diagnostów laboratoryjnych, prowadzoną przez organ samorządu diagnostów laboratoryjnych, jakim jest Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych; wpis na listę następuje po stwierdzeniu w drodze uchwały przez ten organ prawa wykonywania zawodu.

Ustawodawca w sposób bardzo szeroki określa wymogi w odniesieniu do wykształcenia diagnosty laboratoryjnego. Wymogi te spełnia bowiem osoba, która:

1) ukończyła studia wyższe na kierunku analityka medyczna i uzyskała tytuł zawodowy magistra lub

2) ukończyła studia wyższe na kierunkach:

a) biologia lub farmacja i uzyskała tytuł zawodowy magistra,

b) chemia lub biotechnologia i uzyskała tytuł zawodowy magistra lub magistra inżyniera,

c) weterynaria i uzyskała tytuł zawodowy lekarza weterynarii

- oraz odbyła kształcenie podyplomowe, przeprowadzone przez szkołę wyższą, która prowadzi studia na kierunku analityka medyczna, potwierdzone egzaminem, albo uzyskała specjalizację I lub II stopnia lub tytuł specjalisty w dziedzinie analityki klinicznej, diagnostyki laboratoryjnej, mikrobiologii lub toksykologii, lub

3) ukończyła studia wyższe na kierunku lekarskim i uzyskała tytuł zawodowy lekarza oraz odbyła kształcenie podyplomowe, o którym wyżej mowa, lub

4) posiada dyplom wydany w państwie innym niż państwo członkowskie Unii Europejskiej lub państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stronę umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederację Szwajcarską uznany w Rzeczypospolitej Polskiej za równoważny z dyplomem uzyskiwanym

[70] Zob. uzasadnienie projektu ustawy o diagnostyce laboratoryjnej, Sejm RP III kadencji, Nr druku: 351; tekst opublikowany w Lex Prestige, Wolters Kluwer Polska sp. z .o.o., Warszawa 2009.

w Rzeczypospolitej Polskiej, potwierdzającym tytuł zawodowy magistra na kierunku analityka medyczna, lub

5) posiada kwalifikacje do wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego nabyte w państwie członkowskim Unii Europejskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym innym niż Rzeczpospolita Polska lub w Konfederacji Szwajcarskiej, uznane w Rzeczypospolitej Polskiej zgodnie z ustawą z dnia 26 kwietnia 2001 r. o zasadach uznawania nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej kwalifikacji do wykonywania zawodów regulowanych).

Nadto diagnostą laboratoryjnym może być również osoba posiadająca prawo wykonywania zawodu lekarza i specjalizację I lub II stopnia lub tytuł specjalisty w dziedzinie analityka kliniczna, analityka lekarska, diagnostyka laboratoryjna lub mikrobiologia, mikrobiologia i serologia, mikrobiologia lekarska, jeżeli została wpisana na listę diagnostów laboratoryjnych.

Istotą omawianego zawodu jest wykonywanie czynności diagnostyki laboratoryjnej w medycznym laboratorium diagnostycznym. Czynności te w świetle art.2 u.d.l. obejmują:

- badania laboratoryjne, mające na celu określenie właściwości fizycznych, chemicznych i biologicznych oraz składu płynów ustrojowych, wydzielin, wydalin i tkanek pobranych dla celów profilaktycznych, diagnostycznych i leczniczych lub sanitarno-epidemiologicznych;
- mikrobiologiczne badania laboratoryjne płynów ustrojowych, wydzielin, wydalin i tkanek pobranych dla celów profilaktycznych, diagnostycznych i leczniczych lub sanitarno-epidemiologicznych;
- działania zmierzające do ustalenia zgodności tkankowej;
- wykonywanie oceny jakości i wartości diagnostycznej badań, o których wyżej mowa oraz laboratoryjnej interpretacji i autoryzacji wyniku badań;
- działalność naukową i dydaktyczną prowadzoną w dziedzinie diagnostyki laboratoryjnej.

Medyczne laboratorium diagnostyczne jest w świetle u.d.l. zakładem opieki zdrowotnej w rozumieniu u.z.o.z., jednostką organizacyjną takiego zakładu, lub jednostki badawczo- rozwojowej w rozumieniu ustawy z dnia 25 lipca 1985 r. o jednostkach badawczo-rozwojowych (Dz. U. z 2001 r. Nr 33, poz. 388, z późn. zm.) lub wyższej uczelni medycznej. Poza laboratorium diagnosta laboratoryjny zawodu wykonywać nie może. Zdaje się przy tym,

że nie ma przeszkód, by świadczył on usługi na rzecz laboratorium na podstawie umowy cywilnoprawnej jako przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą.

Diagnosta laboratoryjny jest osobą uprawnioną do samodzielnego wykonywania czynności diagnostyki laboratoryjnej w laboratorium.

Istotną wartość w kreacji zawodu diagnosty laboratoryjnego odgrywają przepisy prawne określające prawa i obowiązki tej grupy zawodowej, wyraźnie sytuujące ją w ramach właściwych i innym zawodom medycznym. W świetle art. 21 – 30 u.d.l. diagnosta laboratoryjny:

- jest obowiązany do postępowania zgodnego ze wskazaniami wiedzy zawodowej, z zasadami etyki zawodowej oraz z należytą starannością;

- może przeprowadzać zabiegi i czynności diagnostyki laboratoryjnej po wyrażeniu przez pacjenta albo przedstawiciela ustawowego lub opiekuna faktycznego zgody na zasadach określonych w ustawie z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta. Zgoda ta nie jest wymagana w przypadku zabiegów i czynności diagnostyki laboratoryjnej przeprowadzanych na zlecenie lekarskie. Wykonywanie zabiegów i czynności diagnostyki laboratoryjnej bez zgody pacjenta jest dopuszczalne nadto, jeżeli konieczne jest niezwłoczne przeprowadzenie badań diagnostycznych, a ze względu na stan zdrowia lub wiek pacjent ten nie może wyrazić zgody, a nie ma możliwości porozumienia się z jego przedstawicielem ustawowym lub opiekunem faktycznym;

- bierze udział w postępowaniu diagnostycznym, profilaktycznym i monitorowaniu terapii; o ostatecznym zestawie zleconych badań decyduje jednak prowadzący terapię lekarz;

- ma prawo odmówić wykonania zlecenia lekarskiego, jeżeli wykonanie tego zlecenia może zagrozić życiu lub zdrowiu pacjenta, chyba że po zwróceniu lekarzowi uwagi na wspomniane niebezpieczeństwo ten ostatni ponowi zlecenie na piśmie; odmowę wykonania zlecenia diagnosta laboratoryjny uzasadnia na piśmie oraz powiadamia o tym fakcie niezwłocznie swojego bezpośredniego przełożonego;

- jest obowiązany do zachowania tajemnicy zawodowej; jednocześnie ustawa określa zamknięty katalog sytuacji, w których diagnosta laboratoryjny jest zwolniony z tego obowiązku (art. 29 ust. 2 w zw. z art. 29 ust. 3 u.d.l.);

- ma prawo i obowiązek pogłębiania i aktualizowania wiedzy i umiejętności zawodowych, w tym w szczególności ma prawo do uzyskiwania tytułu specjalisty w dziedzinach mających zastosowanie w ochronie zdrowia.

Jak w wielu innych branżach medycznych, diagnosta laboratoryjny uzyskuje tytuł specjalisty po odbyciu szkolenia specjalizacyjnego („specjalizacji"), ustalonego programem

specjalizacji i zdaniu egzaminu państwowego. Specjalizację może rozpocząć osoba, która posiada prawo wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego oraz została zakwalifikowana do odbycia specjalizacji w postępowaniu kwalifikacyjnym[71]. Rozporządzenie Ministra Zdrowia z dn. 16 kwietnia 2004. r w sprawie specjalizacji i uzyskiwania tytułu specjalisty przez diagnostów laboratoryjnych[72] określa:

- wykaz dziedzin mających zastosowanie w ochronie zdrowia, w których można odbywać specjalizację;
- sposób i tryb dokonywania wpisu na listę podmiotów uprawnionych do prowadzenia staży kierunkowych;
- sposób opracowania i zakres programu specjalizacji;
- sposób i tryb przeprowadzania oraz odbywania specjalizacji;
- sposób i tryb składania egzaminu państwowego;
- szczegółowe warunki i sposób sprawowania nadzoru nad realizacją specjalizacji;
- sposób ustalania opłat za specjalizację i egzamin państwowy.

Diagnosta laboratoryjny, który posiada określony poniżej staż pracy może odbyć specjalizację w następujących dziedzinach mających zastosowanie w ochronie zdrowia:

- laboratoryjna diagnostyka medyczna - 1 rok;
- laboratoryjna genetyka medyczna - 2 lata;
- laboratoryjna immunologia medyczna - 1 rok;
- mikrobiologia medyczna - 1 rok;
- laboratoryjna transfuzjologia medyczna - 2 lata;
- laboratoryjna toksykologia medyczna - 1 rok;
- zdrowie publiczne - 1 rok;
- zdrowie środowiskowe - 1 rok;
- laboratoryjna hematologia medyczna - 2 lata;
- cytomorfologia medyczna - 2 lata;
- laboratoryjna parazytologia medyczna - 1 rok;
- epidemiologia - 1 rok;
- laboratoryjna diagnostyka sądowa - 2 lata.

Specjalizacja jest jednostopniowa. W tym samym czasie diagnosta laboratoryjny może

[71] Zob. na ten temat 6. T. Zimna, Diagnosta laboratoryjny – obowiązek dokształcania, Serwis Prawo i Zdrowie on-line, Wolters Kluwer Polska sp. z o.o., stan na 11 lipca 2009 r, Warszawa 2009 r. i tej Autorki, Diagnosta laboratoryjny – procedura uzyskiwania tytułu specjalisty, Serwis Prawo i Zdrowie on-line, Wolters Kluwer Polska sp. z o.o., stan na 11 lipca 2009 r., Warszawa 2009 r.

[72] Dz. U. Nr 126, poz. 1319 ze zm.

odbywać tylko jedną specjalizację. Podstawowy staż specjalizacyjny i staże kierunkowe w zakresie specjalizacji ze zdrowia publicznego i zdrowia środowiskowego diagnosta laboratoryjny odbywa poza laboratorium, w jednostkach, które zapewniają możliwość zrealizowania podstawowego stażu specjalizacyjnego i staży kierunkowych.

Prawo Unii Europejskiej w zasadzie nie reguluje zasad wykonywania omawianego zawodu. Zawód ten, inaczej niż zawód lekarza, lekarza stomatologa, pielęgniarki, położnej, aptekarza, lekarza weterynarii, prawnika i architekta, nie został objęty sektorowym systemem uznawania kwalifikacji (zawód ten nie jest zawodem sektorowym). Zasady jego wykonywania w krajach Unii Europejskiej reguluje prawodawstwo państw członkowskich.

Podkreślić należy, że tytuł zawodowy „diagnosta laboratoryjny" podlega w Polsce ochronie prawnej.

3. Działalność samorządu diagnostów laboratoryjnych

3.1. Wybrane działania prowadzone przez samorząd diagnostów laboratoryjnych

Wśród kompetencji Krajowej Izby Diagnostów Laboratoryjnych (KIDL) znajduje się między innymi przyznawanie i wydawanie prawa wykonywania zawodu oraz prowadzenie listy diagnostów laboratoryjnych. Na liście znajdują się informacje dotyczące daty i numeru wpisu, a także dane personalne diagnostów wraz z adresem zamieszkania oraz numerem prawa wykonywania zawodu. Obowiązkiem diagnostów laboratoryjnych jest aktualizowanie tych informacji w terminie 30 dni od momentu zaistnienia zmiany.

Rok	Liczba wpisów na listę diagnostów laboratoryjnych
2003	9 605
2004	327
2005	386
2006	390
2007	537
2008	721
2009	34*

Tabela 1. Ilość wpisów na listę diagnostów laboratoryjnych w każdym roku.
Oprac. wł., źródło: Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych.
* Stan na 28.01.2009r.

Do czynności samorządu diagnostów laboratoryjnych należy skreślanie z w/w listy diagnostów laboratoryjnych. Od momentu powstania korporacji z listy zostało skreślonych 99 osób. Wszystkie te osoby dokonały tego na własną prośbę lub w przypadku śmierci diagnosty laboratoryjnego - na prośbę rodziny. Jak dotąd (stan aktualny na 28.01.2009 r.),

nikt nie został usunięty w konsekwencji postępowania dyscyplinarnego.

Zgodnie z art.17 ust.1 Konstytucji RP jednym z celów, dla których powołano samorządy zawodowe jest prowadzenie nadzoru nad prawidłowym wykonywaniem zawodu. Jednym z narzędzi KIDL służącym do sprawowania pieczy nad zawodem jest przeprowadzanie wizytacji w laboratoriach. Tego typu kontrole odbywają się od 2008 r. W ciągu całego roku odbyło się 6 takich kontroli, a każda z nich miała charakter interwencyjny. Oznacza to, że w niektórych laboratoriach wystąpiły pewne nieprawidłowości, które zostały zgłoszone do KRDL przez pacjentów, diagnostów laboratoryjnych bądź inne organy do tego uprawnione. Na rok 2009 zostało zaplanowanych 30 wizytacji, na które składają się kontrole interwencyjne, sprawdzające oraz planowane. Na stronie internetowej samorządu diagnostów laboratoryjnych www.kidl.org.pl zostały przedstawione laboratoria, które zostały poddane wizytacji w roku 2008 oraz wnioski i uwagi powizytacyjne.

Sprawowanie pieczy nad prawidłowym wykonywaniem zawodu umożliwiają również działania Sądu Dyscyplinarnego i Wyższego Sądu Dyscyplinarnego. Samorząd diagnostów laboratoryjnych dotychczas nie udziela podstawowych wiadomości na temat prowadzonych postępowań dyscyplinarnych. Z informacji, które zostały umieszczone na stronie internetowej KIDL wynika, że 26 sierpnia 2009 roku została przeprowadzona rozprawa przed Sądem Dyscyplinarnym o ukaranie diagnosty laboratoryjnego.

3.2. Badania dotyczące samorządu diagnostów laboratoryjnych

Zbadanie korporacji zawodowej jaką jest samorząd diagnostów laboratoryjnych zakładało dwa główne cele. Pierwszy z nich dotyczył struktury organizacyjnej KIDL. Badanie miało określić działania podjęte przez samorząd, które prowadzą do realizacji zadań tejże korporacji zawodowej, a o których stanowi art. 35 u.d.l.

Drugim celem przeprowadzonego badania było przedstawienie poziomu wiedzy i świadomości członków samorządu na temat funkcjonowania KIDL.

3.2.1. Ankieta i wyniki

Funkcjonowanie samorządu diagnostów laboratoryjnych zostało zbadane za pomocą ankiety przeprowadzonej wśród diagnostów laboratoryjnych na terenie Trójmiasta. W badaniu wzięło udział 93 respondentów. Ankietowani są aktywnymi pracownikami laboratoriów na terenie Trójmiasta, do badania zostali dobrani w sposób losowy. Badanie

zostało wykonane w kwietniu 2009 roku. Osoby biorące udział w sondażu nie zostały skategoryzowane względem wieku ani płci, ponieważ te dane nie mają istotnego wpływu na analizę problemów badawczych.

W Polsce aktywnych zawodowo diagnostów laboratoryjnych jest prawie 12 tysięcy, z czego w województwie pomorskim pracuje ponad 600 osób. Dobór próby badawczej był celowy, ponieważ ankieta stworzona na potrzebę prowadzonego badania była skierowana do osób wpisanych na listę diagnostów laboratoryjnych prowadzoną przez KRDL. Poniżej przedstawiono pytania i opracowane w formie wykresów odpowiedzi, w niektórych przypadkach uzupełnione krótkim komentarzem.

Wyniki ankiety

Pytanie 1. Jak długo pracuje Pan/Pani w zawodzie diagnosty laboratoryjnego?

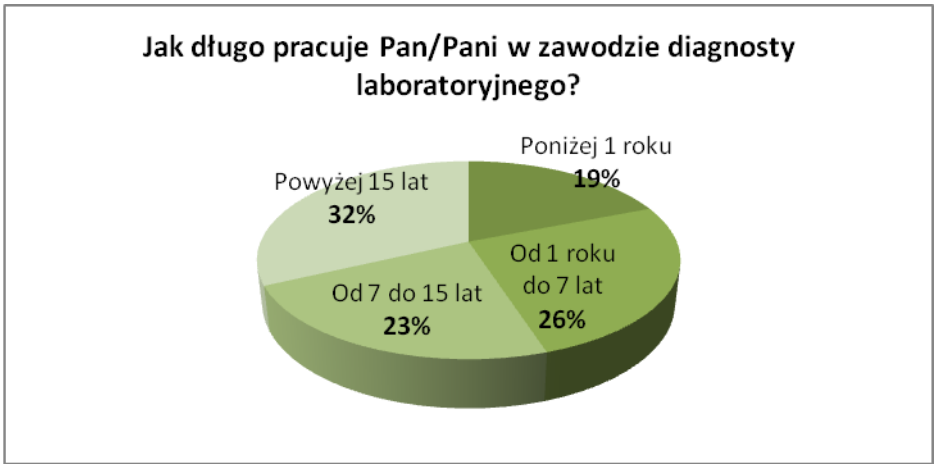

Wykres 1. Podział respondentów wg liczby przepracowanych lat w zawodzie.

Pytanie 2. Jak Pan/Pani ocenia działalność samorządu diagnostów laboratoryjnych?

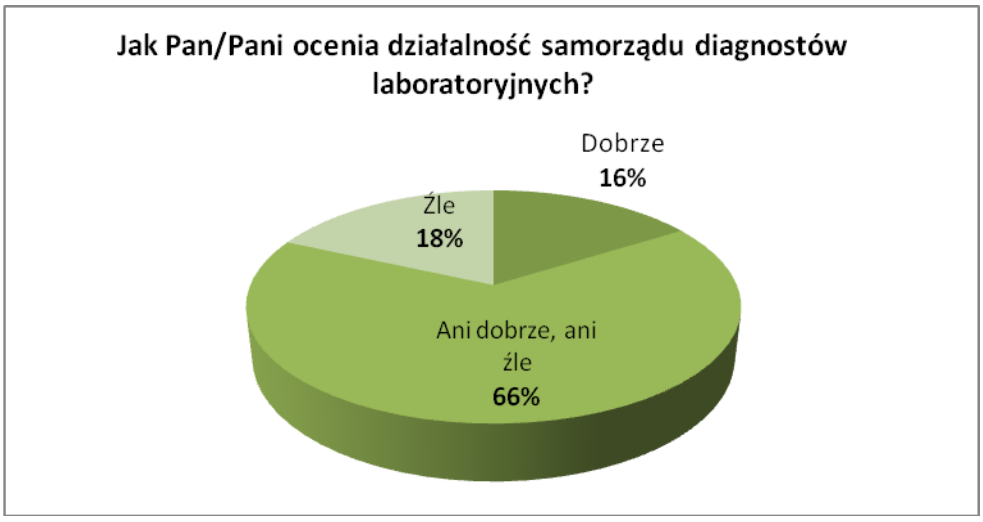

Wykres 2. Działalność samorządu wg opinii diagnostów laboratoryjnych.

Pytanie 3. Czy zapoznaje się Pan/Pani z aktami prawnymi dotyczącymi diagnostyki laboratoryjnej?

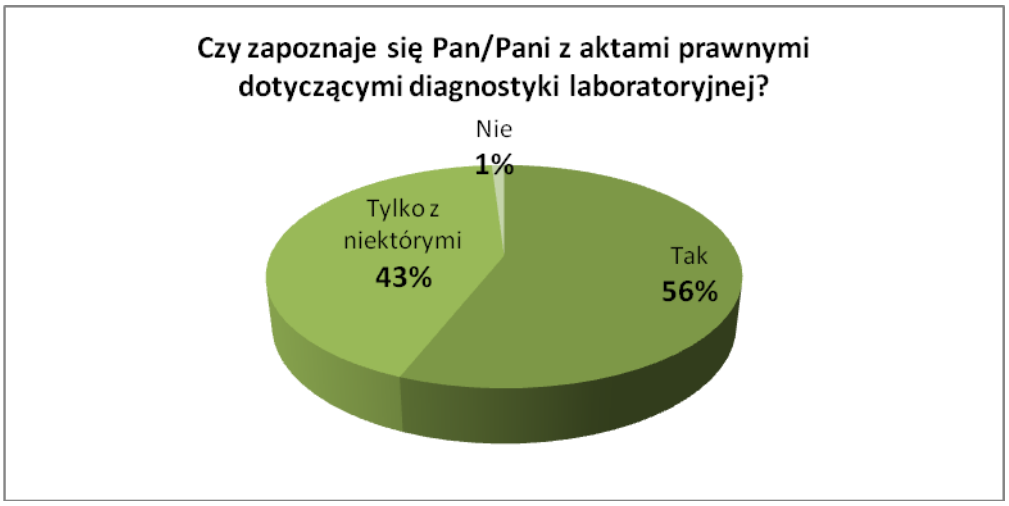

Wykres 3. Deklarowana przez respondentów znajomość aktów prawnych z zakresu diagnostyki laboratoryjnej.

Pytanie 4. Jeśli na poprzednie pytanie padła odpowiedź „Tak" lub „Tylko z niektórymi" to proszę zaznaczyć skąd czerpie Pan/Pani informacje na ten temat? (można zaznaczyć więcej niż jedną odpowiedź)

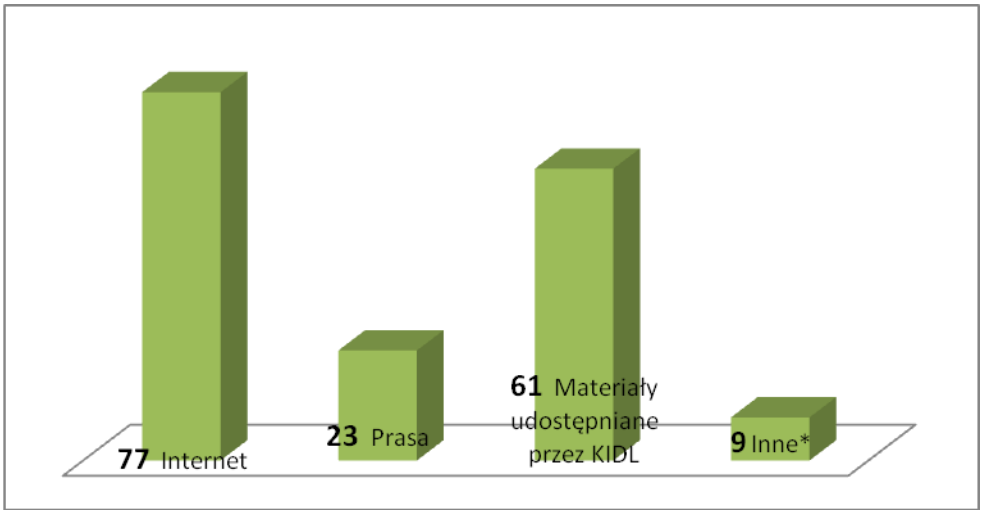

Wykres 4. Źródła informacji o aktach prawnych dotyczących diagnostyki laboratoryjnej dla respondentów.

*Inne: wszystkie odpowiedzi brzmiały „od członka KRDL".

Pytanie 5. Czy kiedykolwiek zaistniała taka sytuacja w Pana/Pani działalności zawodowej, która wymagała nawiązania współpracy z przedstawicielem wojewódzkim Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych?

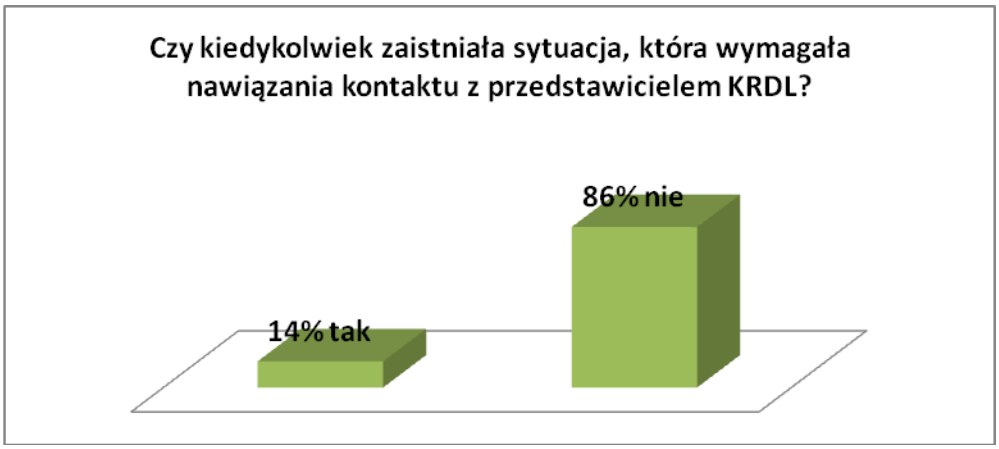

Wykres 5. Nawiązywanie kontaktu z przedstawicielem KRDL przez badanych diagnostów, spowodowane zaistniałą sytuacją w działalności zawodowej ankietowanych.

Pytanie 6. Jak ocenia Pan/Pani działalność przedstawiciela Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych na terenie swojego województwa?

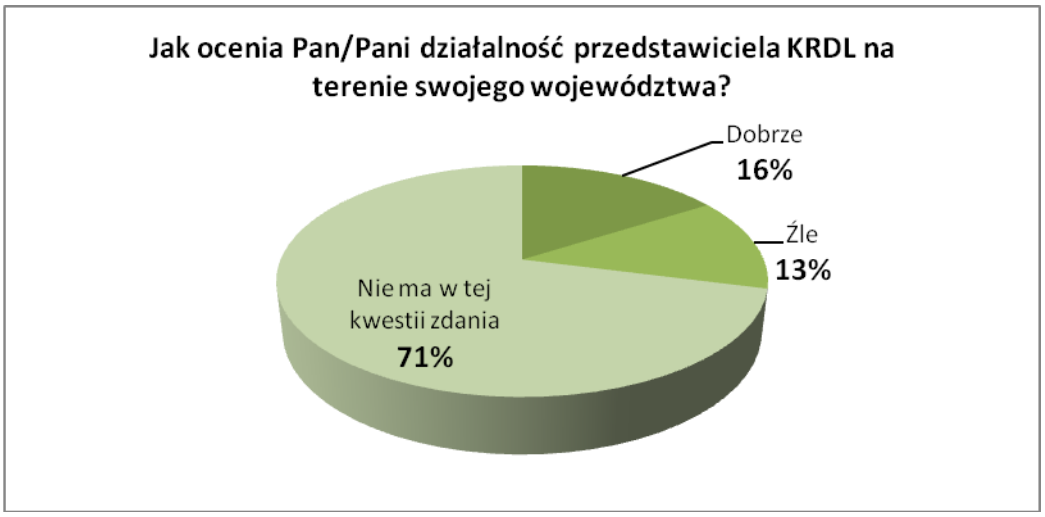

Wykres 6. Działalność przedstawiciela wojewódzkiego KRDL wg opinii badanych diagnostów laboratoryjnych.

Pytanie 7. Czy kiedykolwiek zaistniała taka sytuacja w Pana/Pani działalności zawodowej, która wymagała podjęcia konkretnych działań faktycznych lub prawnych ze strony samorządu diagnostów laboratoryjnych? (innych aniżeli wpisanie na listę diagnostów laboratoryjnych, przyznanie i wydanie prawa wykonywania zawodu)

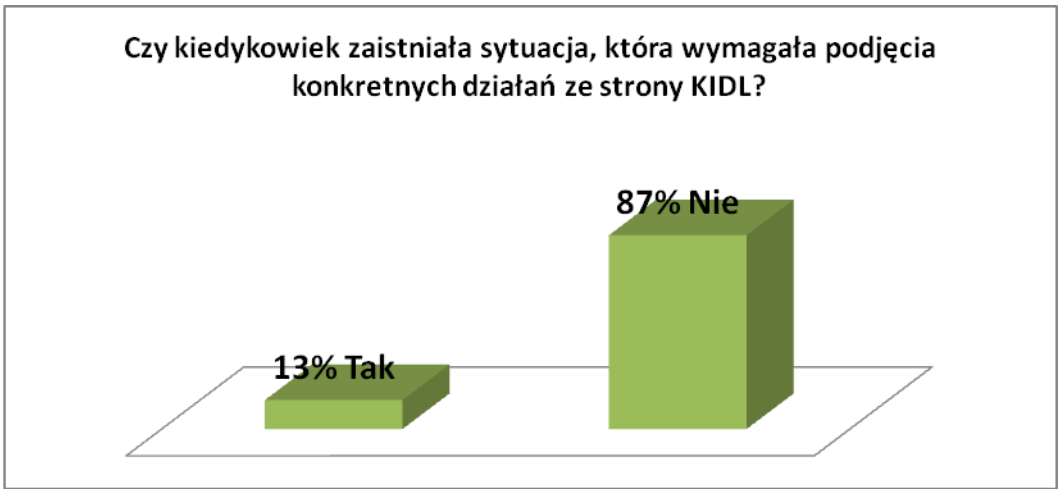

Wykres 7. Nawiązywanie kontaktu z samorządem diagnostów laboratoryjnych przez respondentów spowodowane zaistniałą sytuacją w działalności zawodowej ankietowanych.

Pytanie 8. Jeśli na poprzednie pytanie padła odpowiedź „Tak" to proszę określić, czy według Pana/Pani oceny samorząd dobrze wywiązał się ze swoich obowiązków?

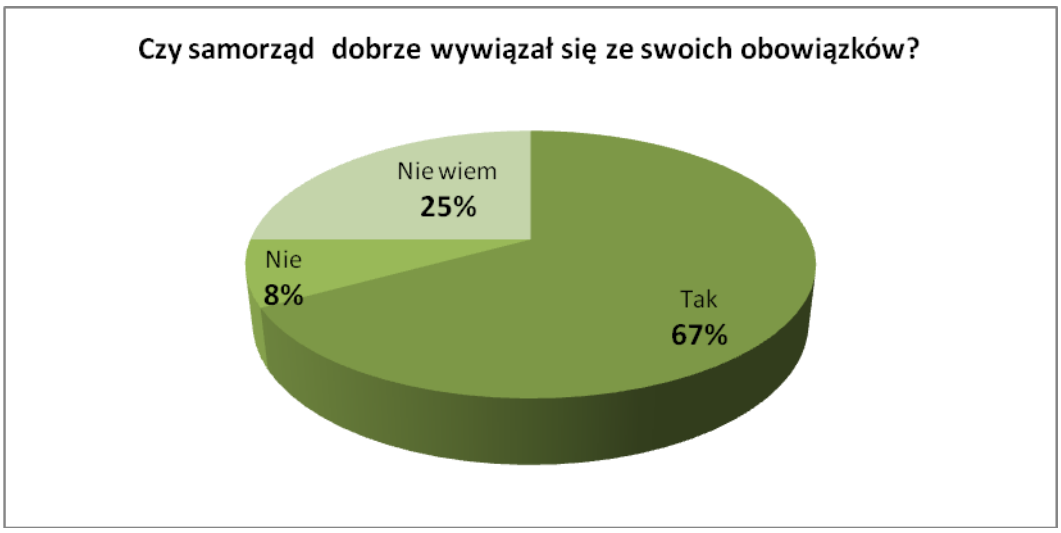

Wykres 8. Opinia na temat prawidłowego wypełniania obowiązków przez korporację wśród tych badanych diagnostów, u których zaistniały zawodowe sytuacje wymagające interwencji samorządu.

Pytanie 9. Czy jest Pan/Pani zainteresowany kursami i szkoleniami organizowanymi przez samorząd diagnostów laboratoryjnych?

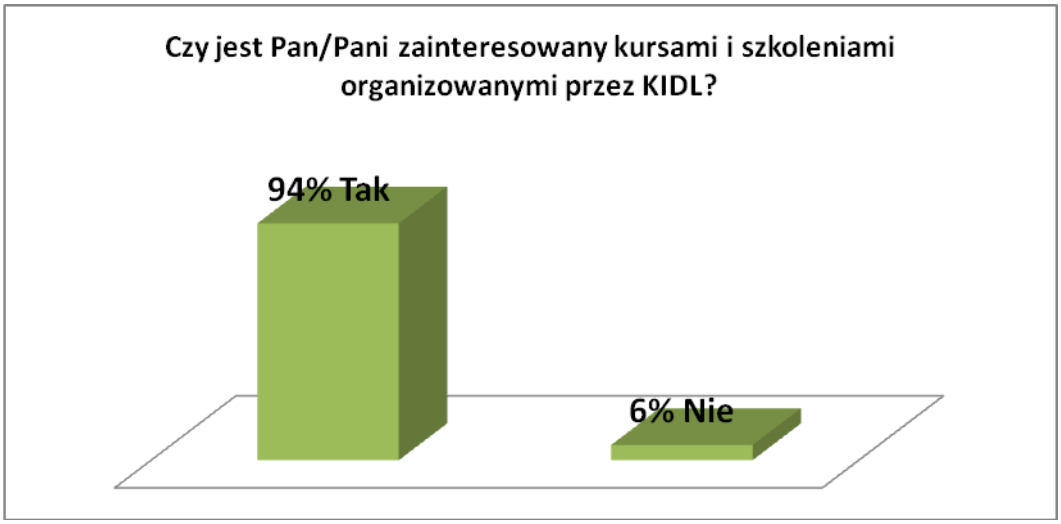

Wykres 9. Poziom zainteresowania kursami i szkoleniami organizowanymi przez samorząd wśród diagnostów laboratoryjnych.

Pytanie 10. Czy brał/a Pan/Pani kiedykolwiek udział w kursie lub szkoleniu organizowanym przez samorząd diagnostów laboratoryjnych?

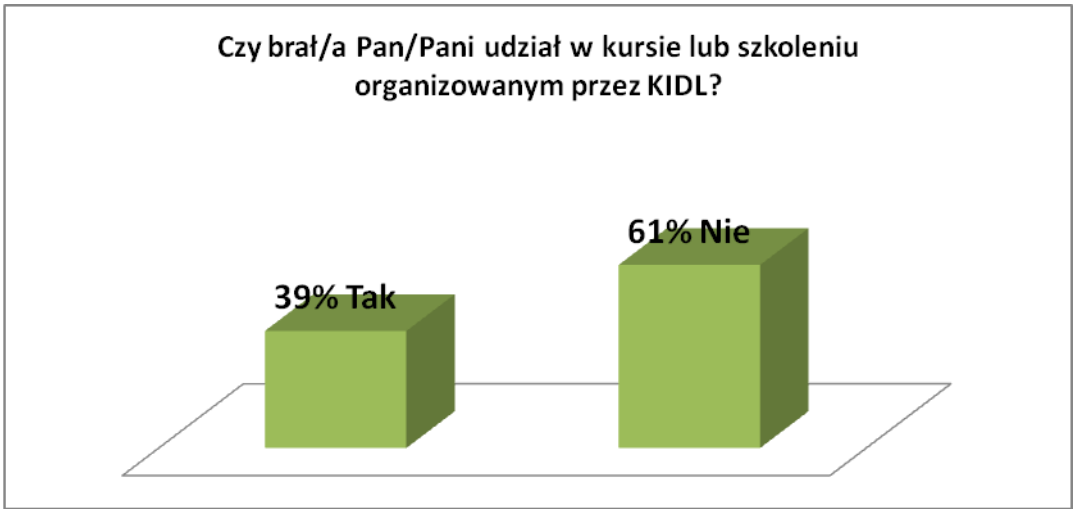

Wykres 10. Udział badanych respondentów w kursach lub szkoleniach organizowanych przez samorząd.

Pytanie 11. Proszę o wskazanie działań jakie podejmuje samorząd w celu integracji środowiska diagnostów laboratoryjnych? (można zaznaczyć więcej niż jedną odpowiedź)

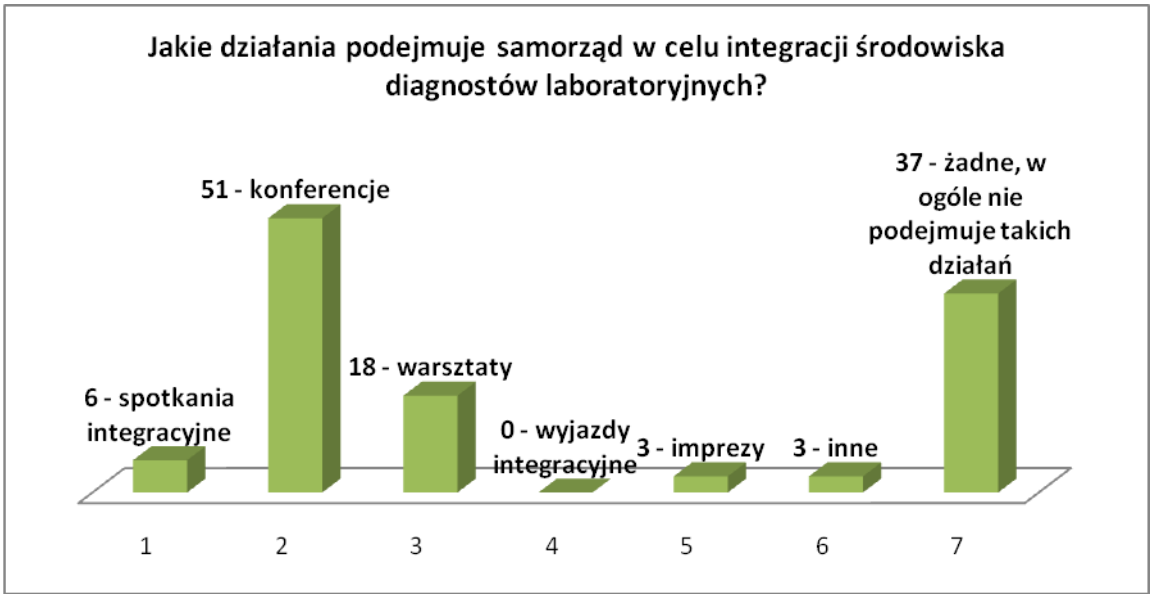

Wykres 11. Wskazane przez respondentów działania podejmowane przez KIDL w celu integracji środowiska diagnostów laboratoryjnych.

*3 głosy dla inne - 1 dla "zebrania towarzystwa", 2 dla "kursy"

Pytanie 12. Jeśli odpowiedź na poprzednie pytanie była pozytywna, to czy kiedykolwiek brał/a Pan/Pani udział w takim procesie integracyjnym?

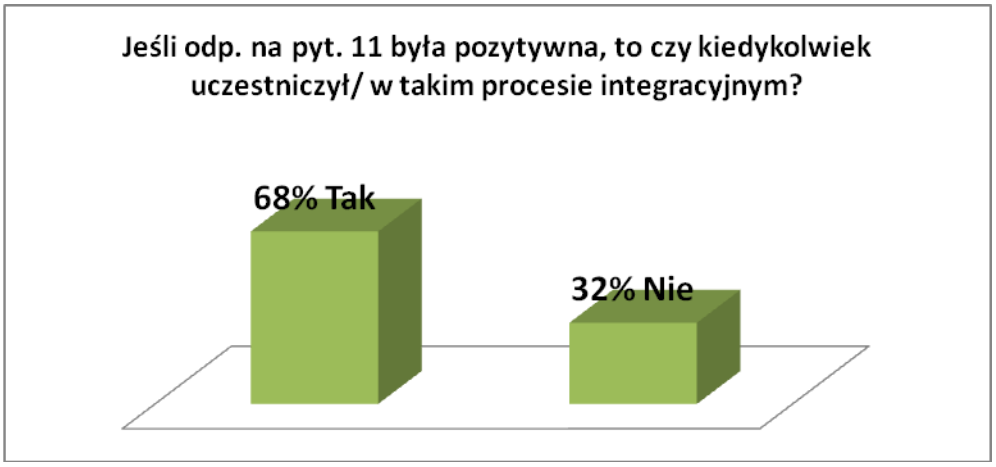

Wykres 12. Deklarowany udział respondentów w procesach integracyjnych organizowanych przez KIDL.

Korelacje.

Przeprowadzone badanie wykazało, że wraz z ilością przepracowanych lat w zawodzie rośnie tendencja do wybiórczego zapoznawania się z aktami prawnymi dotyczącymi diagnostyki laboratoryjnej.

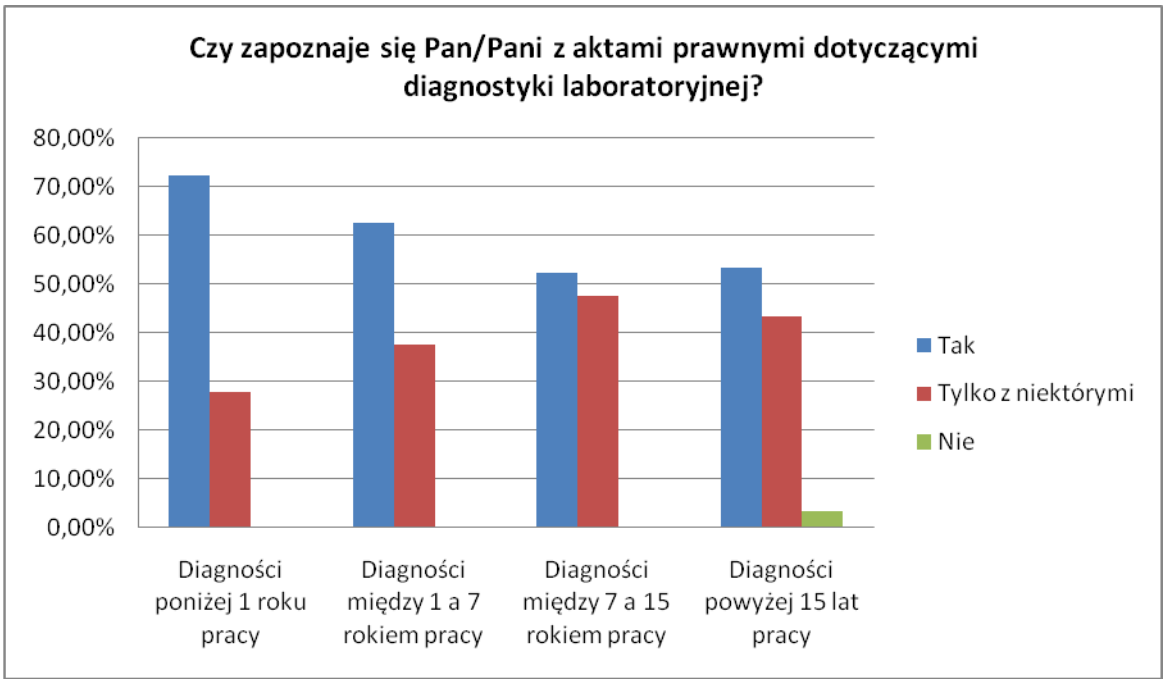

Wykres 13. Znajomość aktów prawnych dotyczących diagnostyki laboratoryjnej w danej grupie respondentów.

Badania wykazały, że istnieje zależność statystyczna pomiędzy dwoma zmiennymi – opinią na temat działalności samorządu i pracy przedstawiciela wojewódzkiego. Diagności laboratoryjni dobrze oceniający funkcjonowanie samorządu mają w większości (73,33%) takie samo zdanie na temat aktywności przedstawiciela KRDL. Ankietowani, którzy zajęli stanowisko „ani dobrze, ani źle" w stosunku do działań korporacji, w 85,25 % nie wyrażają ani pozytywnej ani negatywnej opinii o działalności reprezentanta wojewódzkiego KRDL. Natomiast wśród diagnostów, według których samorząd źle funkcjonuje, mniej niż połowa (41,18%) ocenia w podobny sposób aktywność przedstawiciela wojewódzkiego.

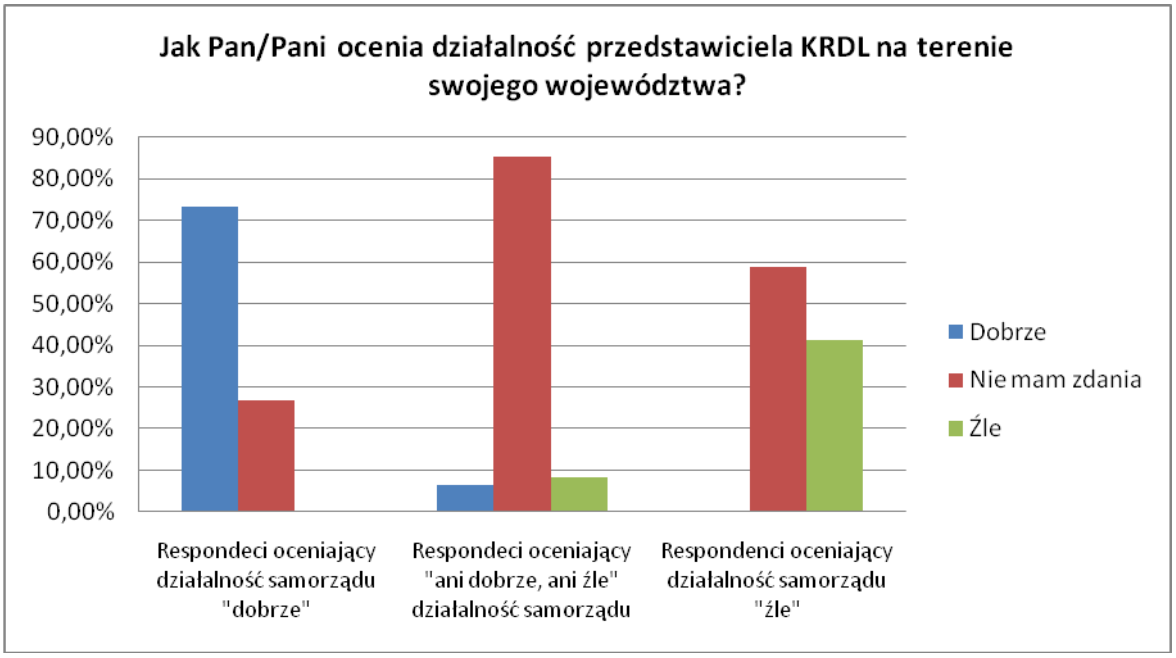

Wykres 14. Ocena działalności przedstawiciela KRDL w danej grupie ankietowanych diagnostów laboratoryjnych.

Przeprowadzone badanie wykazało, że udział diagnostów w proponowanych przez korporację zajęciach mających na celu podniesienie kwalifikacji zawodowych nie ma związku z długością stażu pracy. Rozkład odpowiedzi dla każdej z ankietowanych grup jest zbliżony.

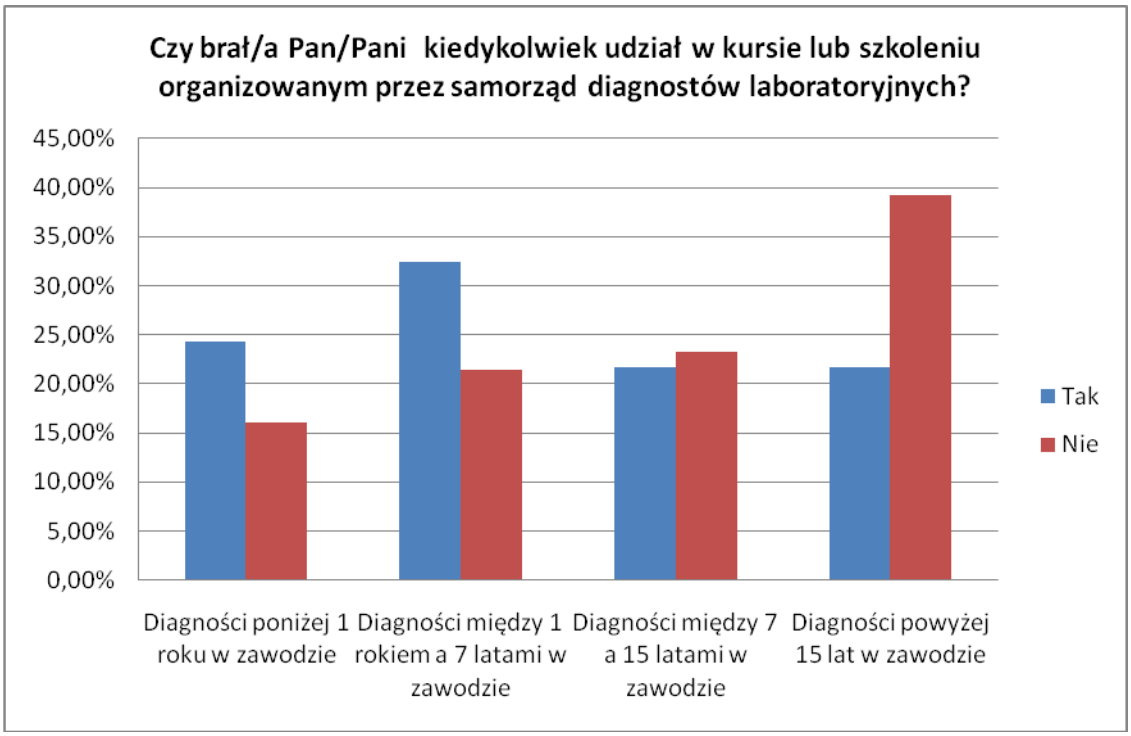

Wykres 15. Udział w kursach lub szkoleniach organizowanych przez samorząd diagnostów laboratoryjnych w poszczególnych grupach badanych respondentów.

Przeprowadzone badanie nie wykazało istniejącej zależności pomiędzy czynnym udziałem w prowadzonych przez samorząd działaniach integracyjnych a ilością lat przepracowanych przez diagnostów laboratoryjnych w zawodzie.

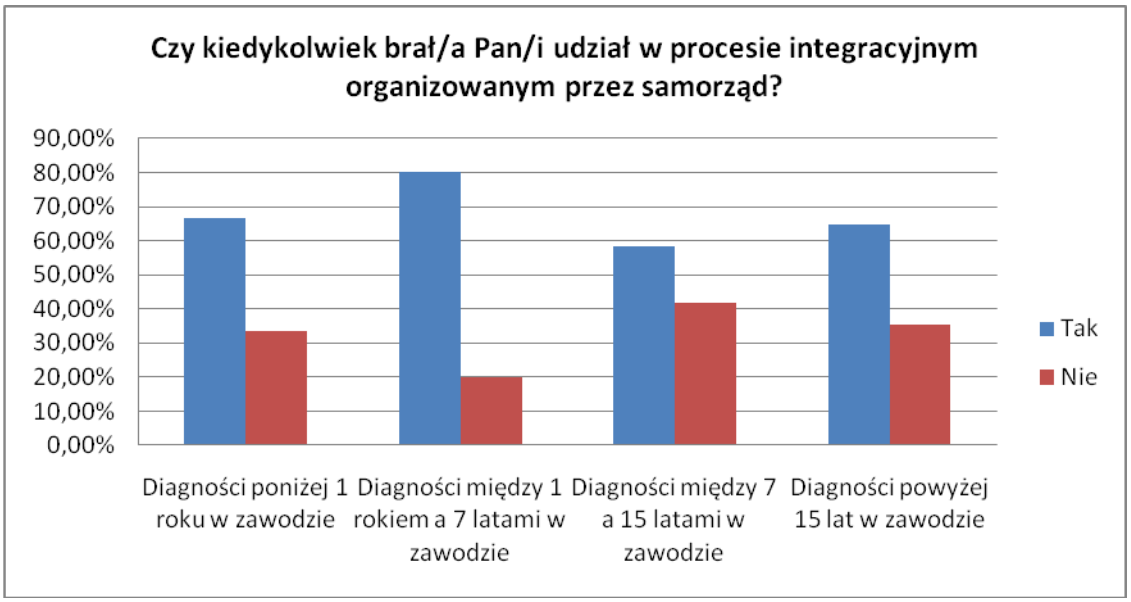

Wykres 16. Udział respondentów w działaniach integracyjnych środowisko diagnostów; rozkład odpowiedzi dla poszczególnych grup ankietowanych.

3.2.2. Wnioski

Samorząd diagnostów laboratoryjnych poprzez 8 lat swojego funkcjonowania wypracował system organizacyjny i utworzył organy odpowiedzialne za realizację statutowych celów tej korporacji zawodowej. W ogólnym ujęciu badana instytucja spełnia obowiązki, o których stanowi u.d.l. Jednakże brak podstawowych danych dotyczących działań sądu dyscyplinarnego uniemożliwia dokładne zbadanie jednego z celów funkcjonowania KIDL, którym jest sprawowanie nadzoru nad prawidłowym wykonywaniem zawodu.

Z przeprowadzonego sondażu wynika, że ankietowani, a zatem członkowie samorządu diagnostów laboratoryjnych, nie posiadają wystarczającej wiedzy o celach i zadaniach KIDL. Mimo deklarowanej przez respondentów wiedzy na temat uwarunkowań prawnych oraz zainteresowania względem działań korporacji zawodowej, wyniki badania wskazują, że diagności laboratoryjni w większości nie orientują się w czynnościach prowadzonych ze strony KIDL.

4. Wybrane regulacje prawne

4.1. Ustawa z dn. 27 lipca 2001 r. o diagnostyce laboratoryjnej (Tekst jedn. Dz. U. z 2004 r. Nr 144, poz. 1529 ze zm.)

Dz.U.04.144.1529

2006.06.30	zm.	Dz.U.05.119.1015	
	zm.	Dz.U.06.117.790	art. 1
2009.06.05	zm.	Dz.U.2009.76.641	art. 6

USTAWA

z dnia 27 lipca 2001 r.

o diagnostyce laboratoryjnej

(tekst jednolity)

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa:

1) zasady i warunki wykonywania czynności diagnostyki laboratoryjnej w medycznym laboratorium diagnostycznym;

2) zasady i warunki wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego;

3) zasady organizacji i działania samorządu diagnostów laboratoryjnych.

Art. 1a. Medyczne laboratorium diagnostyczne, zwane dalej "laboratorium", wykonuje badania in vitro materiału biologicznego.

Art. 2. Czynności diagnostyki laboratoryjnej obejmują:

1) badania laboratoryjne, mające na celu określenie właściwości fizycznych, chemicznych i biologicznych oraz składu płynów ustrojowych, wydzielin, wydalin i tkanek pobranych dla celów profilaktycznych, diagnostycznych i leczniczych lub sanitarno-epidemiologicznych;

2) mikrobiologiczne badania laboratoryjne płynów ustrojowych, wydzielin, wydalin i tkanek pobranych dla celów profilaktycznych, diagnostycznych i leczniczych lub sanitarno-

epidemiologicznych;

3) działania zmierzające do ustalenia zgodności tkankowej;

4) wykonywanie oceny jakości i wartości diagnostycznej badań, o których mowa w pkt 1-3, oraz laboratoryjnej interpretacji i autoryzacji wyniku badań;

5) działalność naukową i dydaktyczną prowadzoną w dziedzinie diagnostyki laboratoryjnej.

Art. 3. (uchylony).

Art. 4. Tytuł zawodowy "diagnosta laboratoryjny" podlega ochronie prawnej.

Art. 5. 1. Diagności laboratoryjni zorganizowani są na zasadach samorządu zawodowego, zwanego dalej "samorządem".

2. Samorząd jest niezależny w wykonywaniu swoich zadań i podlega wyłącznie przepisom ustawy.

3. Jednostką organizacyjną samorządu, posiadającą osobowość prawną, jest Krajowa Izba Diagnostów Laboratoryjnych, z siedzibą w Warszawie.

4. Nadzór nad działalnością samorządu sprawuje minister właściwy do spraw zdrowia w zakresie i formach określonych niniejszą ustawą.

Rozdział 2
Uprawnienia do wykonywania czynności diagnostyki laboratoryjnej

Art. 6. Osobą uprawnioną do samodzielnego wykonywania czynności diagnostyki laboratoryjnej w laboratorium jest:

1) diagnosta laboratoryjny;

2) osoba posiadająca tytuł zawodowy lekarza i prawo wykonywania zawodu lekarza oraz wiedzę i umiejętności w zakresie wykonywania czynności diagnostyki laboratoryjnej, o których mowa w art. 2, uzyskane w ramach specjalizacji, o której mowa w art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz. U. z 2005 r. Nr 226, poz. 1943 i Nr 253, poz. 2131) lub posiadająca umiejętności z zakresu węższych dziedzin medycyny, o których mowa w art. 17 ust. 1 tej ustawy.

Art. 6a. 1. Osobą uprawnioną do wykonywania czynności diagnostyki laboratoryjnej w laboratorium jest również osoba, która posiada:

1) tytuł zawodowy technika analityki medycznej;

2) tytuł zawodowy licencjata uzyskany na kierunku analityka medyczna;

3) tytuł zawodowy, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 2.

2. Osoby, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, wykonują samodzielnie czynności diagnostyki laboratoryjnej, o których mowa w art. 2 pkt 1-3, a czynności, o których mowa w art. 2 pkt 4, pod nadzorem diagnosty laboratoryjnego.
3. Osoby, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 2, wykonują wszystkie czynności diagnostyki laboratoryjnej pod nadzorem diagnosty laboratoryjnego.
4. Osoba posiadająca tytuł zawodowy lekarza i prawo wykonywania zawodu lekarza, w czasie realizacji programu specjalizacji i innych form kształcenia podyplomowego, odbywanych na podstawie ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty, wykonuje czynności diagnostyki laboratoryjnej w laboratorium pod nadzorem osób, o których mowa w art. 6.

Art. 6b. 1. Osoby uprawnione, o których mowa w art. 6 i 6a, w zależności od posiadanych kwalifikacji zawodowych, mogą wykonywać zabiegi i czynności polegające na pobraniu od pacjenta materiału do badań laboratoryjnych.
2. Minister właściwy do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych, Naczelnej Rady Lekarskiej, Naczelnej Rady Pielęgniarek i Położnych, określi, w drodze rozporządzenia, wykaz zabiegów i czynności, o których mowa w ust. 1, uwzględniając w szczególności bezpieczeństwo pacjenta oraz kwalifikacje zawodowe osób uprawnionych do wykonywania czynności diagnostyki laboratoryjnej.

Art. 7. 1. Diagnostą laboratoryjnym jest osoba, która:
1) ukończyła studia wyższe na kierunku analityka medyczna i uzyskała tytuł zawodowy magistra lub
2) ukończyła studia wyższe na kierunkach:
a) biologia lub farmacja i uzyskała tytuł zawodowy magistra,
b) chemia lub biotechnologia i uzyskała tytuł zawodowy magistra lub magistra inżyniera,
c) weterynaria i uzyskała tytuł zawodowy lekarza weterynarii
- oraz odbyła kształcenie podyplomowe, o którym mowa w art. 7a, potwierdzone egzaminem, albo uzyskała specjalizację I lub II stopnia lub tytuł specjalisty w dziedzinie analityki klinicznej, diagnostyki laboratoryjnej, mikrobiologii lub toksykologii, lub
3) ukończyła studia wyższe na kierunku lekarskim i uzyskała tytuł zawodowy lekarza oraz odbyła kształcenie podyplomowe, o którym mowa w art. 7a, lub
4) posiada dyplom wydany w państwie innym niż państwo członkowskie Unii Europejskiej lub państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strona

umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacja Szwajcarska uznany w Rzeczypospolitej Polskiej za równoważny z dyplomem uzyskiwanym w Rzeczypospolitej Polskiej, potwierdzającym tytuł zawodowy magistra na kierunku analityka medyczna, lub

5) posiada kwalifikacje do wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego nabyte w państwie członkowskim Unii Europejskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym innym niż Rzeczpospolita Polska lub w Konfederacji Szwajcarskiej, uznane w Rzeczypospolitej Polskiej zgodnie z ustawą z dnia 26 kwietnia 2001 r. o zasadach uznawania nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej kwalifikacji do wykonywania zawodów regulowanych (Dz. U. Nr 87, poz. 954, z późn. zm.);

6) posiada pełną zdolność do czynności prawnych;

7) posiada stan zdrowia pozwalający na wykonywanie zawodu diagnosty laboratoryjnego;

8) została wpisana na listę diagnostów laboratoryjnych.

2. Diagnostą laboratoryjnym może być również osoba posiadająca prawo wykonywania zawodu lekarza i specjalizację I lub II stopnia lub tytuł specjalisty w dziedzinie analityka kliniczna, analityka lekarska, diagnostyka laboratoryjna lub mikrobiologia, mikrobiologia i serologia, mikrobiologia lekarska, jeżeli została wpisana na listę diagnostów laboratoryjnych.

Art. 7a. 1. Kształcenie podyplomowe osób, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 2 i 3, przeprowadzają szkoły wyższe, które prowadzą studia na kierunku analityka medyczna, zwane dalej "jednostkami szkolącymi".

2. Kształcenie podyplomowe może być prowadzone w trybie: dziennym, wieczorowym, zaocznym lub eksternistycznym, na podstawie programów nauczania opracowanych przez zespół ekspertów powołany przez ministra właściwego do spraw zdrowia.

3. Programy nauczania, opracowane na podstawie standardów nauczania dla kierunku analityka medyczna, powinny uwzględniać różnice między treściami programowymi określonymi w standardach kształcenia dla kierunków: farmacja, lekarski, weterynaria oraz biologia, biotechnologia, chemia, zakończonego uzyskaniem tytułu zawodowego magistra albo tytułu zawodowego magistra inżyniera.

4. Egzamin, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 2, organizuje jednostka szkoląca, a przeprowadza komisja egzaminacyjna powołana przez kierownika jednostki szkolącej.

5. Koszty kształcenia podyplomowego i egzaminu ponosi osoba odbywająca kształcenie podyplomowe.

6. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia:

1) sposób opracowania programu nauczania, o którym mowa w ust. 2, ze szczególnym uwzględnieniem składu zespołu ekspertów powołanego do opracowania programu;

2) sposób i tryb odbywania kształcenia podyplomowego oraz wzór dokumentacji przebiegu kształcenia podyplomowego, ze szczególnym uwzględnieniem przeprowadzania postępowania kwalifikacyjnego, zakresu oraz form zdobywania wiedzy teoretycznej i umiejętności praktycznych, czasu odbywania kształcenia podyplomowego i wykonywania nadzoru nad jego merytoryczną realizacją;

3) sposób przeprowadzania egzaminu oraz wzór zaświadczenia potwierdzającego zdanie egzaminu, ze szczególnym uwzględnieniem składu komisji egzaminacyjnej oraz wymagań dotyczących egzaminu.

Art. 8. 1. Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych prowadzi listę diagnostów laboratoryjnych oraz na wniosek zainteresowanego podejmuje w drodze uchwały decyzję o wpisie.

2. Wpis na listę diagnostów laboratoryjnych obejmuje:

1) numer i datę wpisu;

2) nazwisko, imię lub imiona, datę urodzenia, numer PESEL lub - gdy ten numer nie został nadany - numer paszportu, dowodu osobistego lub innego dokumentu potwierdzającego tożsamość;

3) adres zamieszkania;

4) numer prawa wykonywania zawodu.

3. Diagnosta laboratoryjny jest obowiązany zawiadomić Krajową Radę Diagnostów Laboratoryjnych o wszelkich zmianach danych, o których mowa w ust. 2, w terminie 30 dni od dnia zaistnienia tych zmian.

Art. 9. 1. Prawo wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego stwierdza Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, która złożyła:

1) wniosek o wydanie prawa wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego;

2) dokument stwierdzający spełnienie jednego z wymagań, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1-5;

3) oświadczenie o posiadaniu pełnej zdolności do czynności prawnych;

4) zaświadczenie o stanie zdrowia pozwalającego na wykonywanie zawodu diagnosty laboratoryjnego.

1a. Osoba posiadająca prawo wykonywania zawodu lekarza do wniosku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, dołącza dokument "Prawo wykonywania zawodu lekarza", poświadczający spełnienie przez lekarza warunków, o których mowa w ust. 2 pkt 2, w odniesieniu do osoby niebędącej obywatelem polskim oraz w art. 7 ust. 1 pkt 6 i 7 oraz ust. 2.

2. Prawo wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego stwierdza Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych w odniesieniu do osoby niebędącej obywatelem polskim, która:

1) złożyła dokumenty, o których mowa w ust. 1;

2) włada językiem polskim w stopniu niezbędnym do wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego w mowie i w piśmie, potwierdzonym urzędowym dokumentem wydanym na podstawie odrębnych przepisów, z zastrzeżeniem ust. 3.

3. W odniesieniu do obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym wystarczającym dokumentem, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, jest oświadczenie o znajomości języka polskiego w mowie i w piśmie w zakresie niezbędnym do wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego.

Art. 10. 1. Na podstawie złożonych dokumentów i oświadczeń, o których mowa w art. 7, Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych podejmuje, w terminie 3 miesięcy od dnia złożenia wymaganych dokumentów, uchwałę w sprawie stwierdzenia prawa wykonywania zawodu i wpisu na listę diagnostów laboratoryjnych oraz wydaje dokument "Prawo wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego".

2. Do uchwał, o których mowa w ust. 1, art. 10a ust. 2, art. 12 oraz art. 15, stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

3. Na uchwały, o których mowa w ust. 2, służy skarga do sądu administracyjnego.

4. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, wzór dokumentu, o którym mowa w ust. 1, uwzględniając w szczególności dane dotyczące diagnosty laboratoryjnego oraz posiadanych przez niego kwalifikacji i informacji odnoszących się do wykonywania zawodu.

Art. 10a. W przypadku podjęcia uchwały, o której mowa w art. 10 ust. 1, w stosunku do osoby, posiadającej prawo wykonywania zawodu lekarza, Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych, w terminie 3 miesięcy od dnia podjęcia uchwały, powiadamia o tym właściwą, ze względu na miejsce wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego, okręgową radę lekarską.

Art. 10b. Wpis na listę diagnostów laboratoryjnych poprzedza złożenie przez wnioskodawcę ślubowania.

Art. 11. 1. Rota ślubowania składanego przez diagnostę laboratoryjnego ma następujące brzmienie:
"Ślubuję uroczyście, że jako diagnosta laboratoryjny będę wykonywał czynności diagnostyki laboratoryjnej z całą sumiennością i rzetelnością, zgodnie z najlepszą wiedzą, zgodnie z prawem i prawami pacjenta «Salus aegroti suprema lex» i zasadami etyki zawodowej. Poznane w związku z wykonywaniem czynności diagnostyki laboratoryjnej fakty i informacje zachowam w tajemnicy w zakresie określonym przepisami prawa."
2. Ślubowanie może być złożone z dodaniem zdania "Tak mi dopomóż Bóg".
3. Ślubowanie odbiera Prezes Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych. Ślubowanie może być również złożone w formie pisemnej.

Art. 12. 1. Diagnosta laboratoryjny traci prawo wykonywania zawodu i zostaje skreślony z listy diagnostów laboratoryjnych na mocy uchwały Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych w przypadku:
1) ubezwłasnowolnienia całkowitego lub częściowego;
2) pozbawienia praw publicznych;
3) orzeczenia dyscyplinarnego lub wyroku sądowego o zakazie wykonywania zawodu;
4) utraty przez lekarza wpisanego na listę diagnostów laboratoryjnych prawa wykonywania zawodu lekarza.
2. W przypadku utraty przez lekarza wpisanego na listę diagnostów laboratoryjnych prawa wykonywania zawodu lekarza właściwa okręgowa izba lekarska powiadamia o tym Krajową Radę Diagnostów Laboratoryjnych.
3. W przypadku śmierci diagnosty laboratoryjnego następuje skreślenie diagnosty laboratoryjnego z listy, o której mowa w ust. 1.

Art. 13. 1. Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych jest uprawniona do kontroli i oceny wykonywania czynności diagnostyki laboratoryjnej przez diagnostę laboratoryjnego. Kontrolę przeprowadzają i oceny dokonują wizytatorzy powołani przez Krajową Radę Diagnostów Laboratoryjnych spośród diagnostów laboratoryjnych.
2. Wizytatorzy są uprawnieni w szczególności do:
1) wizytowania pomieszczeń laboratorium;
2) obserwowania sposobu wykonywania czynności diagnostyki laboratoryjnej;

3) żądania informacji, wyjaśnień i udostępnienia dokumentacji medycznej;
4) wydawania zaleceń powizytacyjnych.

3. Wizytator ma obowiązek przedstawić diagnoście laboratoryjnemu, o którym mowa w ust. 1, a także do wiadomości kierownikowi laboratorium protokół z wizytacji w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia przeprowadzenia wizytacji.

4. W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości mających wpływ na wyniki badań diagnostycznych wizytator powiadamia właściwego wojewodę.

Art. 14. 1. Diagnosta laboratoryjny, który nieprzerwanie nie wykonywał czynności diagnostyki laboratoryjnej przez okres dłuższy niż 5 lat, a zamierza podjąć ich wykonywanie, ma obowiązek zawiadomienia o tym Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych i odbycia przeszkolenia. Tryb i zakres przeszkolenia ustala Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych.

2. Koszt przeszkolenia teoretycznego ponosi diagnosta laboratoryjny.

3. Warunki odbywania przeszkolenia praktycznego, w tym sposób jego finansowania, określa umowa o szkolenie zawarta między diagnostą laboratoryjnym a podmiotem prowadzącym przeszkolenie praktyczne.

4. Przepisów ust. 1-3 nie stosuje się do osób, które nabyły prawo do wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego w innych niż Rzeczpospolita Polska państwach członkowskich Unii Europejskiej lub państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stronach umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub w Konfederacji Szwajcarskiej.

Art. 15. 1. Jeżeli Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych stwierdzi, że istnieje uzasadnione podejrzenie niezdolności diagnosty laboratoryjnego do wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego lub ograniczenia w wykonywaniu ściśle określonych czynności diagnostyki laboratoryjnej ze względu na stan zdrowia, powołuje komisję złożoną z lekarzy specjalistów z odpowiednich dziedzin medycyny. Komisja ta wydaje orzeczenie w przedmiocie niezdolności diagnosty laboratoryjnego do wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego albo ograniczenia wykonywania ściśle określonych czynności diagnostyki laboratoryjnej.

2. Diagnosta laboratoryjny ma obowiązek stawienia się przed komisją, o której mowa w ust. 1, i poddania się niezbędnym badaniom.

3. Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych, na podstawie orzeczenia komisji

o niezdolności diagnosty laboratoryjnego do wykonywania zawodu lub ograniczenia wykonywania określonych czynności diagnostyki laboratoryjnej, podejmuje uchwałę o zawieszeniu prawa wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego na okres trwania niezdolności albo o ograniczeniu wykonywania określonych czynności diagnostyki laboratoryjnej na okres trwania niezdolności. Diagnosta laboratoryjny, o którym mowa w ust. 1, jest uprawniony do uczestnictwa w posiedzeniu Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych w czasie rozpatrywania jego sprawy.

4. Jeżeli diagnosta laboratoryjny odmawia poddania się badaniu przez komisję lub gdy Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych, na podstawie wyników postępowania wyjaśniającego, uzna, że dalsze wykonywanie zawodu diagnosty laboratoryjnego lub ściśle określonych czynności diagnostyki laboratoryjnej przez diagnostę laboratoryjnego grozi niebezpieczeństwem dla pacjentów, Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych podejmuje uchwałę o zawieszeniu diagnosty laboratoryjnego w prawie wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego albo o ograniczeniu wykonywania ściśle określonych czynności diagnostyki laboratoryjnej do czasu zakończenia postępowania.

5. Diagnosta laboratoryjny, w stosunku do którego podjęto uchwałę, o której mowa w ust. 3 i 4, może wystąpić do Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych o uchylenie uchwały, jeżeli ustaną przyczyny zawieszenia lub ograniczenia, nie wcześniej jednak niż po upływie 6 miesięcy od podjęcia uchwały Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych.

6. (uchylony).

7. Postępowanie w sprawach, o których mowa w ust. 1-5, jest poufne.

8. Minister właściwy do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych, określi, w drodze rozporządzenia, tryb powoływania i organizację komisji, o której mowa w ust. 1, oraz tryb orzekania o niezdolności do wykonywania czynności diagnostyki laboratoryjnej ze względu na stan zdrowia.

Rozdział 3
Wykonywanie czynności diagnostyki laboratoryjnej

Art. 16. Wykonywanie zawodu diagnosty laboratoryjnego polega na wykonywaniu czynności, o których mowa w art. 2, w laboratorium.

Art. 17. 1. Laboratorium jest zakładem opieki zdrowotnej w rozumieniu ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 91, poz. 408, z późn. zm.),

z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Laboratorium może być także jednostką organizacyjną zakładu opieki zdrowotnej, jednostki badawczo-rozwojowej w rozumieniu ustawy z dnia 25 lipca 1985 r. o jednostkach badawczo-rozwojowych (Dz. U. z 2001 r. Nr 33, poz. 388, z późn. zm.[3)]) albo wyższej uczelni medycznej.

3. Minister właściwy do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych, określa, w drodze rozporządzenia, wymagania, jakim powinno odpowiadać laboratorium, ze szczególnym uwzględnieniem wymagań fachowych wobec personelu i kierownika laboratorium, warunków sanitarnych pomieszczeń i urządzeń.

4. Minister właściwy do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych, może określić, w drodze rozporządzenia, standardy jakości dla medycznych laboratoriów diagnostycznych i mikrobiologicznych, w celu zapewnienia właściwego poziomu i jakości czynności diagnostyki laboratoryjnej.

Art. 18. (uchylony).

Art. 19. 1. Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych prowadzi ewidencję laboratoriów, zwaną dalej "ewidencją".

2. Podmiot, który prowadzi laboratorium, jest obowiązany wystąpić z wnioskiem o wpis laboratorium do ewidencji.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, zawiera:

1) pełną i skróconą nazwę laboratorium, jego siedzibę i adres;

2) nazwę (firmę), formę organizacyjno-prawną, siedzibę i adres podmiotu, który prowadzi laboratorium, oraz numer w rejestrze przedsiębiorców albo w innym właściwym rejestrze lub w ewidencji działalności gospodarczej.

4. Wpis do ewidencji zawiera dane, o których mowa w ust. 3.

5. Dane wpisane do ewidencji są jawne.

6. Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych udostępnia dane z ewidencji najpóźniej w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku.

Art. 20. Podmiot, który utworzył lub zlikwidował laboratorium w trybie przepisów ustawy o zakładach opieki zdrowotnej, w terminie 14 dni od daty odpowiedniego wpisu do rejestru zakładów opieki zdrowotnej, składa wniosek o wpis lub wykreślenie z ewidencji.

Rozdział 4
Obowiązki i prawa diagnosty laboratoryjnego

Art. 21. Diagnosta laboratoryjny jest obowiązany do postępowania zgodnego ze wskazaniami wiedzy zawodowej, z zasadami etyki zawodowej oraz z należytą starannością.

Art. 22. Diagnosta laboratoryjny może przeprowadzić zabiegi i czynności diagnostyki laboratoryjnej po wyrażeniu przez pacjenta albo przedstawiciela ustawowego lub opiekuna faktycznego zgody na zasadach określonych w ustawie z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (Dz. U. z 2009 r. Nr 52, poz. 417).

Art. 23. (uchylony).

Art. 24. (uchylony).

Art. 25. Zgoda, o której mowa w art. 22, nie jest wymagana w przypadku wykonywania przez diagnostę laboratoryjnego zabiegów i czynności diagnostyki laboratoryjnej przeprowadzanych na zlecenie lekarskie.

Art. 26. 1. Wykonywanie zabiegów i czynności diagnostyki laboratoryjnej bez zgody pacjenta jest dopuszczalne, jeżeli konieczne jest niezwłoczne przeprowadzenie badań diagnostycznych, a ze względu na stan zdrowia lub wiek pacjent ten nie może wyrazić zgody, a nie ma możliwości porozumienia się z jego przedstawicielem ustawowym lub opiekunem faktycznym.
2. Decyzję o podjęciu zabiegów i czynności diagnostyki laboratoryjnej w okolicznościach, o których mowa w ust. 1, diagnosta laboratoryjny podejmuje na pisemne zlecenie lekarza leczącego pacjenta, odnotowane w dokumentacji medycznej pacjenta.

Art. 27. Diagnosta laboratoryjny bierze udział w postępowaniu diagnostycznym, profilaktycznym i monitorowaniu terapii. O ostatecznym zestawie zleconych badań decyduje prowadzący terapię lekarz.

Art. 28. 1. Diagnosta laboratoryjny ma prawo odmówić wykonania zlecenia lekarskiego, jeżeli wykonanie tego zlecenia może zagrozić życiu lub zdrowiu pacjenta, chyba że po zwróceniu lekarzowi uwagi na wspomniane niebezpieczeństwo ten ostatni ponowi

zlecenie na piśmie.

2. Odmowę wykonania zlecenia diagnosta laboratoryjny uzasadnia na piśmie oraz powiadamia o tym fakcie niezwłocznie swojego bezpośredniego przełożonego.

Art. 29. 1. Diagnosta laboratoryjny jest obowiązany do zachowania tajemnicy zawodowej.

2. Od zachowania tajemnicy zawodowej diagnosta laboratoryjny jest zwolniony:

1) w stosunku do osoby, pod której opieką medyczną znajduje się pacjent;

2) w stosunku do samego pacjenta, a gdy jest on niepełnoletni lub ubezwłasnowolniony - w stosunku do jego przedstawiciela ustawowego lub opiekuna faktycznego;

3) gdy badanie diagnostyczne zostało przeprowadzone na żądanie uprawnionych na podstawie odrębnych ustaw organów lub instytucji; wówczas diagnosta laboratoryjny jest obowiązany poinformować o wynikach badań wyłącznie te organy lub instytucje;

4) gdy jest to niezbędne do praktycznej nauki zawodów medycznych;

5) gdy jest to niezbędne dla celów naukowych;

6) w przypadkach gdy przewidują to przepisy szczególne.

3. Ujawnianie tajemnicy poza przypadkami, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 2, może nastąpić wyłącznie w niezbędnym zakresie.

Art. 30. Diagnosta laboratoryjny ma prawo i obowiązek pogłębiania i aktualizowania wiedzy i umiejętności zawodowych, w tym w szczególności ma prawo do uzyskiwania tytułu specjalisty w dziedzinach mających zastosowanie w ochronie zdrowia.

Art. 30a. 1. Diagnosta laboratoryjny uzyskuje tytuł specjalisty, o którym mowa w art. 30, po odbyciu szkolenia specjalizacyjnego, zwanego dalej "specjalizacją", ustalonego programem specjalizacji i zdaniu egzaminu państwowego.

2. Specjalizację może rozpocząć osoba, która spełnia łącznie następujące warunki:

1) posiada prawo wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego;

2) została zakwalifikowana do odbycia specjalizacji w postępowaniu kwalifikacyjnym.

3. Opłatę za specjalizację i egzamin państwowy ponosi osoba odbywająca specjalizację.

4. Wysokość opłaty za specjalizację ustala rektor szkoły wyższej prowadzącej specjalizację. Opłata stanowi dochód szkoły wyższej.

5. Wysokość opłaty za egzamin państwowy, o którym mowa w ust. 1, ustala Dyrektor Centrum Egzaminów Medycznych. Opłata stanowi dochód budżetu państwa.

6. Wysokość opłat, o których mowa w ust. 4 i 5, nie może przewyższać planowanych kosztów

związanych z przeprowadzeniem specjalizacji lub egzaminu państwowego.
7. Minister właściwy do spraw zdrowia może, w ramach środków budżetu państwa, których jest dysponentem, dofinansować koszty związane ze szkoleniem specjalizacyjnym diagnostów laboratoryjnych.
8. Minister właściwy do spraw zdrowia może, w drodze rozporządzenia, kierując się bieżącą strategią rządu, uznać dziedziny diagnostyki laboratoryjnej za priorytetowe.

Art. 30b. 1. Specjalizację mogą prowadzić szkoły wyższe, które prowadzą studia na kierunku analityka medyczna, jeżeli:

1) spełniają standardy kształcenia specjalizacyjnego określone w programie specjalizacji;
2) zawarły umowy z podmiotami, które uzyskały wpis na listę prowadzoną przez ministra właściwego do spraw zdrowia, na realizację staży kierunkowych określonych programem specjalizacji;
3) opracowały regulamin organizacyjny specjalizacji, który określa w szczególności:

a) sposób prowadzenia naboru osób przewidzianych na specjalizację, ze szczególnym uwzględnieniem wyników postępowania kwalifikacyjnego i maksymalnej liczby osób, które mogą zostać przyjęte na specjalizację,
b) organizację specjalizacji, w tym harmonogram zajęć teoretycznych i staży kierunkowych,
c) prawa i obowiązki osób uczestniczących w specjalizacji, ze szczególnym uwzględnieniem praw i obowiązków określonych w umowie podpisywanej z osobą uczestniczącą w specjalizacji,
d) szczegółowy zakres obowiązków kierowników specjalizacji, opiekunów staży kierunkowych, wykładowców i innych osób prowadzących zajęcia teoretyczne i praktyczne.

2. Minister właściwy do spraw zdrowia powołuje zespół ekspertów w celu wydania opinii o spełnieniu, przez podmioty, o których mowa w ust. 1 pkt 2, warunków niezbędnych do realizacji stażu kierunkowego.
3. Obsługę organizacyjną oraz finansowanie prac zespołu zapewnia Centrum Medycznego Kształcenia Podyplomowego, zwane dalej "Centrum".
4. Nadzór nad specjalizacją sprawuje minister właściwy do spraw zdrowia.
5. Minister właściwy do spraw zdrowia może przeprowadzać kontrolę i wydawać zalecenia pokontrolne dotyczące oceny zgodności realizacji specjalizacji ze standardami kształcenia specjalizacyjnego, programem specjalizacji, oceny prawidłowości prowadzonej dokumentacji i badania opinii osób odbywających specjalizację.
6. Jeżeli specjalizacja jest prowadzona z naruszeniem standardów kształcenia

specjalizacyjnego, o których mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw zdrowia, w drodze decyzji, zawiesza uprawnienie szkoły wyższej do prowadzenia specjalizacji. W decyzji minister właściwy do spraw zdrowia określa termin, w którym uczelnia jest obowiązana spełnić warunki do przywrócenia zawieszonego uprawnienia.

7. W okresie zawieszenia uprawnienia szkoła wyższa wstrzymuje nabór na specjalizację.

8. Przywrócenie zawieszonego uprawnienia następuje w drodze decyzji ministra właściwego do spraw zdrowia.

Art. 30c. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia:

1) sposób i tryb dokonywania wpisu na listę podmiotów uprawnionych do prowadzenia staży kierunkowych, z uwzględnieniem trybu powoływania i składu zespołu ekspertów, o którym mowa w art. 30b ust. 2;

2) wykaz dziedzin mających zastosowanie w ochronie zdrowia, w których można odbywać specjalizację, z uwzględnieniem stażu pracy niezbędnego do przystąpienia do specjalizacji;

3) sposób opracowania i zakres programu specjalizacji, z uwzględnieniem składu zespołu ekspertów powołanego do opracowania tego programu, sposobów sprawdzania wiadomości i umiejętności oraz sposobów oceny organizacji i przebiegu specjalizacji przez osoby uczestniczące w specjalizacji;

4) sposób i tryb przeprowadzania oraz odbywania specjalizacji, ze szczególnym uwzględnieniem przeprowadzania postępowania kwalifikacyjnego, obowiązków i praw kierownika specjalizacji, świadczeń, jakie mogą być przyznane pracownikowi odbywającemu specjalizację, oraz kryteriów i przypadków zwrotu przyznanych świadczeń;

5) sposób i tryb składania egzaminu państwowego, ze szczególnym uwzględnieniem trybu powoływania państwowej komisji egzaminacyjnej oraz zakresu zadań komisji;

6) szczegółowe warunki i sposób sprawowania nadzoru nad realizacją specjalizacji, uwzględniając w szczególności kwalifikacje osób przeprowadzających kontrolę oraz dokumentację przebiegu kontroli;

7) sposób ustalania opłat, o których mowa w art. 30a ust. 3, uwzględniając w szczególności kryteria powstawania kosztów.

Art. 30d. 1. Minister właściwy do spraw zdrowia uznaje uzyskany za granicą tytuł specjalisty w dziedzinie mającej zastosowanie w ochronie zdrowia za równoważny z tytułem specjalisty w Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli zostały spełnione następujące warunki:

1) czas specjalizacji odbytej za granicą nie odbiega od czasu określonego w programie specjalizacji w danej dziedzinie mającej zastosowanie w ochronie zdrowia realizowanego

w Rzeczypospolitej Polskiej;

2) program specjalizacji w zakresie wymaganej wiedzy teoretycznej oraz umiejętności praktycznych odpowiada w istotnych elementach programowi specjalizacji w danej dziedzinie mającej zastosowanie w ochronie zdrowia w Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Osoba, która uzyskała za granicą tytuł specjalisty, o którym mowa w ust. 1, występuje do ministra właściwego do spraw zdrowia z wnioskiem, do którego dołącza, wraz z tłumaczeniem na język polski, następujące dokumenty:

1) oryginał dokumentu nadania tytułu specjalisty;

2) dokument zawierający dane o miejscu odbycia specjalizacji i czasie jej trwania oraz zrealizowanym programie;

3) informacje o sposobie i trybie złożenia egzaminu końcowego lub innej formie potwierdzającej nabytą wiedzę i umiejętności praktyczne;

4) zaświadczenia o miejscu i okresie trwania i rodzaju czynności zawodowych wykonywanych po uzyskaniu tytułu specjalisty.

3. Minister właściwy do spraw zdrowia uznaje lub odmawia uznania tytułu specjalisty w dziedzinie mającej zastosowanie w ochronie zdrowia, w drodze decyzji, na podstawie opinii sporządzonej przez dyrektora Centrum.

4. Opinia, o której mowa w ust. 3, jest sporządzona na podstawie oceny merytorycznej wniosku, dokonanej przez zespół ekspertów, o którym mowa w art. 30b ust. 2. W wyniku dokonania oceny, zespół ekspertów może wnioskować o podjęcie jednej z następujących decyzji:

1) uznanie tytułu specjalisty bez żadnych dodatkowych warunków;

2) uznanie tytułu specjalisty po odbyciu stażu adaptacyjnego w jednostce prowadzącej specjalizację, którego zakres i program określi w indywidualnych przypadkach zespół ekspertów;

3) uznanie tytułu specjalisty po złożeniu egzaminu państwowego w Rzeczypospolitej Polskiej;

4) odmowę uznania tytułu specjalisty uzyskanego za granicą.

5. Obsługę organizacyjną i finansowanie prac zespołu, o których mowa w ust. 4, zapewnia Centrum.

6. Staż adaptacyjny, o którym mowa w ust. 4 pkt 2, jest odbywany w jednostce prowadzącej specjalizację, na podstawie umowy o odbycie stażu adaptacyjnego zawartej z tą jednostką na warunkach określonych w umowie.

Rozdział 5

(uchylony).

Art. 31. (uchylony).

Art. 32. (uchylony).

Art. 33. (uchylony).

Rozdział 6

Samorząd diagnostów laboratoryjnych

Art. 34. 1. Krajową Izbę Diagnostów Laboratoryjnych tworzą zamieszkali na terenie kraju diagności laboratoryjni.

2. Przynależność diagnostów laboratoryjnych do samorządu jest obowiązkowa.

Art. 35. Do zadań samorządu należy w szczególności:

1) sprawowanie nadzoru nad należytym wykonywaniem czynności diagnostyki laboratoryjnej;
2) reprezentowanie diagnostów laboratoryjnych oraz ochrona ich interesów zawodowych;
3) działanie na rzecz stałego podnoszenia kwalifikacji zawodowych przez diagnostów laboratoryjnych;
4) udział w ustalaniu standardów i zasad oceny pracy w diagnostyce laboratoryjnej;
5) integrowanie środowiska diagnostów laboratoryjnych;
6) prowadzenie badań w zakresie ochrony zdrowia.

Art. 36. 1. Organami samorządu są:

1) Krajowy Zjazd Diagnostów Laboratoryjnych;
2) Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych;
3) Komisja Rewizyjna;
4) Wyższy Sąd Dyscyplinarny;
5) Sąd Dyscyplinarny.

2. Członkami organów samorządu mogą być tylko diagności laboratoryjni.

Art. 37. 1. Kadencja organów samorządu trwa 4 lata, jednak organy są obowiązane działać do czasu ukonstytuowania się nowo wybranych organów.

2. Tę samą funkcję w organach samorządu można pełnić nie dłużej niż przez 2 następujące po sobie kadencje.

Art. 38. 1. Wybory do organów samorządu odbywają się w głosowaniu tajnym.
2. Czynne i bierne prawo wyborcze przysługuje wszystkim członkom samorządu, z wyjątkiem osób ukaranych karą, o której mowa w art. 58 ust. 1 pkt 3.

Art. 39. 1. Uchwały organów samorządu są podejmowane większością głosów, w obecności co najmniej połowy członków danego organu.
2. Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych przesyła ministrowi właściwemu do spraw zdrowia uchwały Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia ich podjęcia.
3. Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych przesyła ministrowi właściwemu do spraw zdrowia, w terminie do dnia 31 maja, sprawozdanie z działalności samorządu diagnostów laboratoryjnych za rok ubiegły.

Art. 40. (uchylony).

Art. 41. 1. Minister właściwy do spraw zdrowia może zaskarżyć do Sądu Najwyższego sprzeczną z prawem uchwałę organu samorządu w terminie 3 miesięcy od dnia doręczenia tej uchwały. Sąd Najwyższy utrzymuje zaskarżoną uchwałę w mocy lub ją uchyla.
2. Minister właściwy do spraw zdrowia może zwrócić się do Krajowego Zjazdu Diagnostów Laboratoryjnych lub Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych o podjęcie uchwały w sprawie należącej do właściwości samorządu. Uchwała Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych powinna być podjęta w terminie 3 miesięcy, a uchwała Krajowego Zjazdu Diagnostów Laboratoryjnych na najbliższym Zjeździe.

Art. 42. Najwyższym organem samorządu jest Krajowy Zjazd Diagnostów Laboratoryjnych, zwany dalej "Krajowym Zjazdem".

Art. 43. 1. W Krajowym Zjeździe biorą udział delegaci wybrani przez zgromadzenia wojewódzkie diagnostów laboratoryjnych, zwane dalej "zgromadzeniami wojewódzkimi", oraz z głosem doradczym, niebędący delegatami, członkowie ustępujących organów samorządu.
2. W zgromadzeniu wojewódzkim uczestniczą diagności laboratoryjni zamieszkali na terenie danego województwa.

3. Jeżeli liczba diagnostów laboratoryjnych w danym województwie przekracza 300 osób, wyboru delegatów na Krajowy Zjazd dokonują zebrania rejonowe zgromadzenia wojewódzkiego.
4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych dokonuje podziału na rejony w danym województwie.
5. Zasady przeprowadzania wyborów delegatów na Krajowy Zjazd oraz liczbę tych delegatów z poszczególnych województw określa Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych.
6. Krajowy Zjazd zwołuje Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych.

Art. 44. Do Krajowego Zjazdu należy:

1) wybór Prezesa Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych, zwanego dalej "Prezesem Krajowej Rady";
2) wybór Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych, Komisji Rewizyjnej, Sądu Dyscyplinarnego, Wyższego Sądu Dyscyplinarnego oraz Rzecznika Dyscyplinarnego i jego zastępców;
3) uchwalanie wytycznych działania samorządu i jego organów;
4) określenie zasad przeprowadzania wyborów do organów samorządu, liczby członków tych organów oraz trybu ich odwoływania, a także zasad podejmowania uchwał przez organy samorządu;
5) rozpatrywanie i zatwierdzanie sprawozdań Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych, Komisji Rewizyjnej, Sądu Dyscyplinarnego, Wyższego Sądu Dyscyplinarnego i Rzecznika Dyscyplinarnego;
6) kodyfikowanie zasad etyki diagnostów laboratoryjnych;
7) ustalanie podstawowych zasad gospodarki finansowej samorządu.

Art. 45. 1. Nadzwyczajny Krajowy Zjazd Diagnostów Laboratoryjnych zwołuje Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych:

1) z własnej inicjatywy;
2) na wniosek prezydium Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych;
3) na wniosek Komisji Rewizyjnej;
4) na wniosek co najmniej 500 diagnostów laboratoryjnych.

2. Nadzwyczajny Krajowy Zjazd Diagnostów Laboratoryjnych powinien być zwołany w terminie 3 miesięcy od dnia wpływu wniosku o jego zwołanie i obraduje nad sprawami, dla których został zwołany.

Art. 46. 1. Krajową Radę Diagnostów Laboratoryjnych, zwaną dalej "Krajową Radą", stanowią Prezes Krajowej Rady i członkowie wybrani przez Krajowy Zjazd.

2. Prezydium Krajowej Rady stanowią Prezes Krajowej Rady i wybrani przez Krajową Radę wiceprezesi, sekretarz, skarbnik i członkowie.

3. Prezydium Krajowej Rady jest organem wykonawczym Krajowej Rady i zdaje jej sprawę ze swojej działalności.

4. Prezydium działa w imieniu Krajowej Rady w sprawach określonych jej uchwałą, z wyjątkiem uchwalania budżetu.

Art. 47. Do zakresu działania Krajowej Rady należy:

1) reprezentowanie samorządu wobec organów państwowych i samorządowych, sądów, Narodowego Funduszu Zdrowia, instytucji i organizacji;

2) wykonywanie uchwał Krajowego Zjazdu;

3) udzielanie opinii o projektach aktów prawnych oraz przedstawianie wniosków dotyczących unormowań prawnych z zakresu ochrony zdrowia;

4) opiniowanie programu studiów wyższych i studiów podyplomowych z zakresu diagnostyki laboratoryjnej;

5) uchwalanie budżetu Krajowej Rady i zatwierdzanie sprawozdań z jego wykonania oraz rozpatrywanie wniosków Komisji Rewizyjnej;

6) wybór Prezesa Krajowej Rady oraz Rzecznika Dyscyplinarnego, jeżeli ich mandat wygasł w okresie pomiędzy Krajowymi Zjazdami;

7) wybór przewodniczącego Zespołu Wizytatorów, jego zastępcy i członków;

8) koordynowanie doskonalenia zawodowego diagnostów laboratoryjnych;

9) uchwalanie regulaminów:

a) działalności samorządu i jego organów,

b) zakresu i zasad działania wizytatorów,

c) (uchylona),

d) prowadzenia listy diagnostów laboratoryjnych,

e) prowadzenia ewidencji;

10) ustalanie zasad gospodarki finansowej samorządu;

11) określanie wysokości składki członkowskiej i zasad jej podziału oraz wysokości opłat związanych z decyzją w sprawie wpisu na listę diagnostów laboratoryjnych oraz opłat manipulacyjnych;

12) wykonywanie innych zadań określonych w ustawie oraz przepisach odrębnych.

Art. 48. Do zakresu działania Komisji Rewizyjnej należy kontrola działalności finansowej i gospodarczej Krajowej Rady.

Art. 49. 1. Sąd Dyscyplinarny rozpatruje sprawy dyscyplinarne diagnostów laboratoryjnych, wniesione przez Rzecznika Dyscyplinarnego, oraz sprawuje sądownictwo polubowne.

2. Od orzeczeń Sądu Dyscyplinarnego służy odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego.

Art. 50. Wyższy Sąd Dyscyplinarny:

1) uchwala regulaminy wewnętrzne Sądu Dyscyplinarnego i Wyższego Sądu Dyscyplinarnego;

2) rozpatruje odwołania od orzeczeń Sądu Dyscyplinarnego.

Art. 51. Rzecznik Dyscyplinarny przygotowuje postępowanie dyscyplinarne i wykonuje czynności oskarżyciela przed Sądem Dyscyplinarnym i Wyższym Sądem Dyscyplinarnym.

Art. 52. 1. Pracodawca nie może, bez zgody Krajowej Rady, wypowiedzieć lub rozwiązać umowy o pracę ani wypowiedzieć warunków pracy i płacy diagnoście laboratoryjnemu pełniącemu funkcję z wyboru w organach samorządu, w czasie jej pełnienia oraz w okresie jednego roku po ustaniu kadencji.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadkach określonych w art. 40, 41^1 oraz art. 43 pkt 2 Kodeksu pracy.

Art. 53. Samorząd może prowadzić działalność gospodarczą.

Art. 54. Działalność samorządu jest finansowana:

1) ze składek członkowskich i opłat związanych z postępowaniem w sprawie wpisu na listę diagnostów laboratoryjnych;

2) z dochodów z innych źródeł, a w szczególności z dotacji, subwencji, darowizn i spadków;

3) z działalności gospodarczej.

Art. 55. Nieopłacone w terminie składki członkowskie i koszty postępowania w przedmiocie odpowiedzialności dyscyplinarnej podlegają egzekucji w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Rozdział 7
Odpowiedzialność dyscyplinarna

Art. 56. 1. Diagności laboratoryjni podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za zawinione, nienależyte wykonywanie czynności diagnostyki laboratoryjnej oraz za czyny sprzeczne z zasadami etyki zawodowej lub przepisami dotyczącymi wykonywania czynności diagnostyki laboratoryjnej.

2. Od odpowiedzialności dyscyplinarnej wyłączone są czyny naruszające przepisy o odpowiedzialności porządkowej pracowników, określone w Kodeksie pracy.

Art. 57. 1. Postępowanie dyscyplinarne o ten sam czyn toczy się niezależnie od postępowania karnego lub postępowania dyscyplinarnego wszczętego w jednostce organizacyjnej, w której przepisy szczególne przewidują takie postępowanie. Postępowanie dyscyplinarne może być jednak zawieszone do czasu ukończenia postępowania karnego.

2. Postępowania dyscyplinarnego nie wszczyna się, a wszczęte umarza, jeżeli zaszła okoliczność, która według Kodeksu postępowania karnego wyłącza ściganie.

Art. 58. 1. Karami dyscyplinarnymi są:

1) upomnienie;
2) nagana;
3) zawieszenie prawa wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego na okres od 12 miesięcy do 5 lat;
4) pozbawienie prawa wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego.

2. W przypadku prawomocnego ukarania karą, o której mowa w ust. 1 pkt 3 i 4, stosunek pracy diagnosty laboratoryjnego wygasa z mocy prawa. Wygaśnięcie to pociąga za sobą skutki, jakie przepisy prawa wiążą z rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika.

3. Kara pozbawienia prawa wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego oznacza skreślenie z listy diagnostów laboratoryjnych.

4. Od orzeczenia dyscyplinarnego, wydanego przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny, orzekającego karę, o której mowa w ust. 1 pkt 3 i 4, obwinionemu przysługuje odwołanie do właściwego ze względu na miejsce zamieszkania obwinionego sądu apelacyjnego - sądu pracy i ubezpieczeń społecznych w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem.

5. Do rozpoznania odwołania stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o apelacji. Od orzeczeń sądu apelacyjnego kasacja nie przysługuje.

Art. 59. 1. Diagnosta laboratoryjny, wobec którego Sąd Dyscyplinarny orzekł w pierwszej instancji karę, o której mowa w art. 58 ust. 1 pkt 3 i 4, może być tymczasowo zawieszony w czynnościach zawodowych. Postanowienie o tymczasowym zawieszeniu w czynnościach zawodowych wydaje Sąd Dyscyplinarny z urzędu lub na wniosek Rzecznika Dyscyplinarnego.

2. Postanowienie Sądu Dyscyplinarnego o tymczasowym zawieszeniu w czynnościach zawodowych jest natychmiast wykonalne. Jeżeli okres tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych trwa dłużej niż 3 miesiące, Wyższy Sąd Dyscyplinarny bada z urzędu zasadność zawieszenia i wydaje postanowienie w sprawie.

3. Za okres tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych diagnosta laboratoryjny zachowuje prawo do dotychczasowego wynagrodzenia oraz do innych świadczeń ze stosunku pracy. Pracodawca może w tym czasie powierzyć diagnoście laboratoryjnemu wykonywanie innej pracy.

Art. 60. 1. Do orzekania w sprawach dyscyplinarnych powołane są następujące sądy:

1) Sąd Dyscyplinarny orzekający w sprawach, o których mowa w art. 49 ust. 1 i art. 59 ust. 1;

2) Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekający w sprawach, o których mowa w art. 50 pkt 2 i art. 59 ust. 2;

3) właściwy sąd apelacyjny - sąd pracy i ubezpieczeń społecznych.

2. Członkowie Sądu Dyscyplinarnego i Wyższego Sądu Dyscyplinarnego orzekają na podstawie swojego przekonania opartego na swobodnej ocenie całokształtu dowodów z uwzględnieniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść obwinionego.

Art. 61. Oskarżycielem w postępowaniu dyscyplinarnym przed Sądem Dyscyplinarnym i Wyższym Sądem Dyscyplinarnym jest Rzecznik Dyscyplinarny. Postępowanie dyscyplinarne wszczyna się na wniosek Rzecznika Dyscyplinarnego.

Art. 62. 1. Nie można wszcząć postępowania dyscyplinarnego:

1) jeżeli od chwili popełnienia przewinienia upłynęły 3 lata;

2) po upływie 6 miesięcy od powzięcia wiadomości przez Rzecznika Dyscyplinarnego

o popełnieniu przewinienia.
2. Jeżeli jednak czyn zawiera znamiona przestępstwa, przedawnienie dyscyplinarne nie następuje wcześniej niż przedawnienie przewidziane w przepisach karnych.
3. Przedawnienie dyscyplinarne przerywa każda czynność Rzecznika Dyscyplinarnego w sprawie.

Art. 63. Obwiniony diagnosta laboratoryjny może ustanowić obrońcę spośród osób posiadających pełną zdolność do czynności prawnych.

Art. 64. W razie śmierci obwinionego diagnosty laboratoryjnego przed ukończeniem postępowania dyscyplinarnego toczy się ono nadal, jeżeli tego zażąda małżonek obwinionego, jego krewny w linii prostej, brat lub siostra w terminie 2 miesięcy od dnia zgonu obwinionego.

Art. 65. 1. W przypadku uniewinnienia lub umorzenia postępowania w wyniku kasacji lub wznowienia postępowania, diagnoście laboratoryjnemu przysługuje roszczenie w stosunku do Krajowej Izby Diagnostów Laboratoryjnych za szkodę pozostającą w związku przyczynowym z prowadzonym postępowaniem lub wydanym orzeczeniem.
2. Roszczenie o odszkodowanie wygasa w razie niezgłoszenia wniosku w terminie 12 miesięcy od daty uprawomocnienia się orzeczenia, o którym mowa w ust. 1.
3. W sprawach roszczeń o odszkodowanie orzeka sąd powszechny.

Art. 66. Na wniosek diagnosty laboratoryjnego orzeczenie o uniewinnieniu lub umorzeniu postępowania w jego sprawie, z zakresu odpowiedzialności dyscyplinarnej, podlega opublikowaniu w organie prasowym samorządu.

Art. 67. 1. Krajowa Rada prowadzi Rejestr Ukaranych Diagnostów Laboratoryjnych, zwany dalej "Rejestrem Ukaranych".
2. Usunięcie wzmianki o orzeczeniu dyscyplinarnym z Rejestru Ukaranych następuje z urzędu po upływie:
1) 3 lat od uprawomocnienia się orzeczenia dyscyplinarnego orzekającego karę upomnienia lub nagany;
2) 5 lat od upływu okresu zawieszenia prawa do wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego.
3. Nie usuwa się wzmianki o karze pozbawienia prawa do wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego.

Art. 68. (uchylony).

Art. 69. 1. Sąd Dyscyplinarny w sporach dotyczących wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego, za pisemną zgodą stron, może rozpatrywać jako sąd polubowny spory między diagnostami laboratoryjnymi oraz między diagnostami laboratoryjnymi i innymi pracownikami ochrony zdrowia lub innymi osobami i instytucjami ochrony zdrowia, jeżeli spory te dotyczą wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego.
2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, Sąd Dyscyplinarny stosuje odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania cywilnego.

Art. 70. Minister właściwy do spraw zdrowia, w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych, określa, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i tryb postępowania dyscyplinarnego w stosunku do diagnostów laboratoryjnych ze szczególnym uwzględnieniem składu, trybu powoływania i właściwości sądów dyscyplinarnych, trybu postępowania wyjaśniającego, postępowania dyscyplinarnego w pierwszej instancji oraz postępowania odwoławczego, a także zasad wykonania orzeczeń oraz obciążenia kosztami postępowania.

Rozdział 8
Odpowiedzialność karna

Art. 71. 1. Kto bez uprawnień wykonuje czynności diagnostyki laboratoryjnej w laboratorium,
podlega karze grzywny.
2. Jeżeli sprawca czynu, o którym mowa w ust. 1, działa w celu osiągnięcia korzyści majątkowej albo wprowadza w błąd co do posiadania takiego uprawnienia,
podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.
3. Postępowanie w sprawach, o których mowa w ust. 1, toczy się według przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

Rozdział 9
Zmiana w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe

Art. 72. W ustawie z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 91, poz. 408, z 1992 r. Nr 63, poz. 315, z 1994 r. Nr 121, poz. 591, z 1995 r. Nr 138, poz. 682,

z 1996 r. Nr 24, poz. 110, z 1997 r. Nr 104, poz. 661, Nr 121, poz. 769 i Nr 158, poz. 1041, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, Nr 117, poz. 756 i Nr 162, poz. 1115, z 1999 r. Nr 28, poz. 255 i 256 i Nr 84, poz. 935, z 2000 r. Nr 3, poz. 28, Nr 12, poz. 136, Nr 43, poz. 489, Nr 84, poz. 948, Nr 114, poz. 1193 i Nr 120, poz. 1268 oraz z 2001 r. Nr 5, poz. 45 i Nr 88, poz. 961) w art. 2 w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:
"4) laboratorium diagnostyczne,".

Art. 73. 1. Osoby, które w dniu wejścia w życie ustawy spełniają łącznie następujące warunki:

1) ukończyły studia wyższe,

2) spełniają wymogi, o których mowa w art. *7 ust. 1 pkt 2-6*,

3) udzielają lub udzielały świadczeń zdrowotnych związanych z badaniem diagnostycznym, w tym z analityką medyczną, w rozumieniu ustawy o zakładach opieki zdrowotnej,

4) wykonują lub wykonywały świadczenia zdrowotne, o których mowa w pkt 3, w wyodrębnionych organizacyjnie jednostkach utworzonych i utrzymywanych w celu udzielania świadczeń zdrowotnych i promocji zdrowia

- stają się diagnostami laboratoryjnymi w rozumieniu tej ustawy, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Jeżeli osoba ubiegająca się o wpis na listę diagnostów laboratoryjnych w trybie, o którym mowa w ust. 1, w dniu wejścia w życie ustawy, nie wykonywała świadczeń zdrowotnych, o których mowa w ust. 1 pkt 3, od ponad 2 lat, licząc od dnia wejścia w życie ustawy, osoba ta musi udokumentować, że wykonywała te świadczenia nieprzerwanie przez okres 5 lat i nie nabyła uprawnień emerytalnych.

Art. 74. Osoby, które do dnia wejścia w życie ustawy spełniły warunki, o których mowa w art. 73, mogą ubiegać się, w ciągu 2 lat od dnia wejścia w życie ustawy, o wpis na listę diagnostów laboratoryjnych.

Art. 75. Osoby, które w dniu wejścia w życie ustawy są obwinione o popełnienie wykroczenia zawodowego w rozumieniu dotychczasowych przepisów, a postępowanie w zakresie odpowiedzialności zawodowej w tej sprawie nie zostało zakończone, nie mogą ubiegać się o wpis na listę diagnostów laboratoryjnych do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia w tej sprawie.

Art. 76. Czyny diagnostów laboratoryjnych popełnione przed wejściem w życie ustawy,

które stanowią wykroczenie zawodowe, a postępowanie w zakresie odpowiedzialności zawodowej w tej sprawie, do dnia wejścia w życie ustawy, nie zostało wszczęte, podlegają rozpoznaniu w trybie postępowania dyscyplinarnego, o którym mowa w ustawie.

Art. 77. Czynności diagnostyki laboratoryjnej mogą być wykonywane samodzielnie przez osoby niewpisane na listę diagnostów laboratoryjnych przez okres 2 lat od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 78. 1. Minister właściwy do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Ogólnopolskiego Komitetu Organizacyjnego Samorządu Diagnostów Laboratoryjnych, powoła Komitet Organizacyjny pierwszego Krajowego Zjazdu Diagnostów Laboratoryjnych, zwany dalej "Komitetem".

2. Zadaniem Komitetu jest:

1) rozpoznawanie wniosków o wpis i dokonywanie wpisów na listę diagnostów laboratoryjnych,

2) zorganizowanie i zwołanie pierwszych zgromadzeń wojewódzkich oraz w przypadku, o którym mowa w art. 43 ust. 3, dokonanie podziału na rejony i zorganizowanie oraz zwołanie pierwszych zebrań rejonowych zgromadzenia wojewódzkiego,

3) opracowanie projektu regulaminu wyboru delegatów na pierwszy Krajowy Zjazd oraz opracowanie projektu regulaminu pierwszego Krajowego Zjazdu.

3. Zgromadzenia wojewódzkie i zebrania rejonowe zgromadzenia wojewódzkiego są zwoływane najwcześniej w terminie 4 miesięcy, a najpóźniej w terminie 6 miesięcy od dnia rozpoczęcia wpisów na listę diagnostów laboratoryjnych.

4. W zgromadzeniach i zebraniach, o których mowa w ust. 3, uczestniczą diagności laboratoryjni wpisani na listę diagnostów laboratoryjnych najpóźniej na 7 dni przed rozpoczęciem zgromadzenia wojewódzkiego lub zebrania rejonowego zgromadzenia wojewódzkiego.

Art. 79. 1. Minister właściwy do spraw zdrowia zwołuje pierwszy Krajowy Zjazd w terminie nieprzekraczającym 60 dni od dnia zamknięcia ostatniego zgromadzenia wojewódzkiego lub zebrania rejonowego zgromadzenia wojewódzkiego.

2. Z dniem ukonstytuowania się pierwszego Krajowego Zjazdu organy samorządu przejmują wszystkie swoje kompetencje, o których mowa w ustawie. Przepis art. 43 stosuje się odpowiednio.

Art. 80. Przepisów ustawy z dnia 18 lipca 1950 r. o odpowiedzialności zawodowej fachowych pracowników służby zdrowia (Dz. U. Nr 36, poz. 332, z 1989 r. Nr 30, poz. 158 oraz z 1991 r. Nr 41, poz. 178 i 179) nie stosuje się do osób wpisanych na listę diagnostów laboratoryjnych.

Art. 81. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

4.2. Rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 2 czerwca 2004 r. w sprawie trybu powoływania i organizacji oraz orzekania komisji orzekającej w przedmiocie niezdolności diagnosty laboratoryjnego do wykonywania czynności diagnostyki laboratoryjnej lub ograniczenia w wykonywaniu tych czynności (Dz. U. Nr 142, poz. 1513)

Dz.U.04.142.1513

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ZDROWIA

z dnia 2 czerwca 2004 r.

w sprawie trybu powoływania i organizacji oraz orzekania komisji orzekającej w przedmiocie niezdolności diagnosty laboratoryjnego do wykonywania czynności diagnostyki laboratoryjnej lub ograniczenia w wykonywaniu tych czynności

(Dz. U. z dnia 22 czerwca 2004 r.)

Na podstawie art. 15 ust. 8 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o diagnostyce laboratoryjnej (Dz. U. Nr 100, poz. 1083, z późn. zm.) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych powołuje, w drodze uchwały, komisję orzekającą w przedmiocie niezdolności diagnosty laboratoryjnego do wykonywania zawodu lub ograniczenia w wykonywaniu ściśle określonych czynności diagnostyki laboratoryjnej ze względu na stan zdrowia, zwaną dalej "komisją".

2. Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych powołuje komisję, jeżeli stwierdzi, że istnieje uzasadnione podejrzenie o niezdolności diagnosty laboratoryjnego do wykonywania zawodu lub ograniczenia w wykonywaniu ściśle określonych czynności diagnostyki laboratoryjnej ze względu na stan zdrowia.

3. Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych ustala skład komisji i wyznacza jej

przewodniczącego.

4. Członkiem komisji nie może być lekarz:

1) który został zawieszony w prawie wykonywania zawodu albo ograniczony w wykonywaniu określonych czynności medycznych;

2) wobec którego została orzeczona przez sąd lekarski kara upomnienia lub nagany;

3) który jest małżonkiem lub krewnym albo powinowatym do drugiego stopnia diagnosty laboratoryjnego, którego dotyczy postępowanie;

4) który pozostaje wobec diagnosty laboratoryjnego w takim stosunku prawnym lub faktycznym, że może to budzić uzasadnione wątpliwości co do jego bezstronności.

5. Jeżeli podstawą wszczęcia postępowania jest uzasadnione podejrzenie niezdolności diagnosty laboratoryjnego do wykonywania zawodu, spowodowanej zaburzeniami psychicznymi, chorobą psychiczną, narkomanią lub alkoholizmem, w skład komisji powołuje się co najmniej dwóch lekarzy specjalistów z dziedziny psychiatrii.

§ 2. 1. Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych zawiadamia niezwłocznie diagnostę laboratoryjnego o wszczęciu postępowania wobec niego, powołaniu komisji oraz jej składzie.

2. Diagnosta laboratoryjny, którego dotyczy postępowanie, może złożyć wniosek o wyłączenie członka komisji z przyczyn wymienionych w § 1 ust. 4.

3. Jeżeli Krajowa Rada Diagnostów uzna wniosek, o którym mowa w ust. 2, za uzasadniony, wyłącza ze składu komisji osobę, o której mowa we wniosku, oraz wyznacza na jej miejsce inną osobę.

§ 3. 1. Pracami komisji kieruje przewodniczący komisji, który w szczególności:

1) wyznacza termin pierwszego posiedzenia komisji i zaznajamia jej członków ze sprawą, w której prowadzone jest postępowanie i ma być wydane orzeczenie;

2) występuje do właściwych podmiotów o przekazanie dokumentacji niezbędnej do wydania orzeczenia;

3) zawiadamia diagnostę laboratoryjnego, którego dotyczy postępowanie, o czasie i miejscu stawienia się przed komisją.

2. Termin stawienia się diagnosty laboratoryjnego przed komisją powinien być tak wyznaczony, aby między doręczeniem mu zawiadomienia a dniem stawienia się przed komisją upłynęło co najmniej 14 dni.

§ 4. 1. Diagnosta laboratoryjny, którego dotyczy postępowanie, może wskazać

diagnostę laboratoryjnego lub lekarza, niebędących członkami komisji, jako swojego męża zaufania.

2. Mąż zaufania ma prawo uczestniczyć we wszystkich czynnościach komisji, z wyjątkiem głosowania i wydania orzeczenia.

§ 5. 1. Komisja wydaje orzeczenie na podstawie przeprowadzonego badania lekarskiego oraz zgromadzonej dokumentacji medycznej.

2. Komisja może skierować diagnostę laboratoryjnego na niezbędne badania lub obserwację w publicznym zakładzie opieki zdrowotnej, z wyłączeniem zakładu zatrudniającego diagnostę, którego postępowanie dotyczy.

3. W razie usprawiedliwionego niestawiennictwa diagnosty laboratoryjnego przed komisją lub na badania lub obserwację w zakładzie opieki zdrowotnej przewodniczący komisji ustala nowy termin rozpatrywania sprawy przez komisję lub nowy termin badania bądź obserwacji w zakładzie opieki zdrowotnej.

4. Przewodniczący komisji uzgadnia termin niezbędnych badań lub obserwacji w zakładzie opieki zdrowotnej oraz powiadamia diagnostę laboratoryjnego o terminie i miejscu ich wykonania z zachowaniem warunku, o którym mowa w § 3 ust. 2.

§ 6. W przypadku nieusprawiedliwionego niestawiennictwa diagnosty laboratoryjnego przed komisją i po dwukrotnym wezwaniu diagnosty laboratoryjnego do stawienia się przed komisją, komisja sporządza protokół i przesyła go niezwłocznie wraz z zebraną dokumentacją medyczną Krajowej Radzie Diagnostów Laboratoryjnych.

§ 7. Jeżeli diagnosta laboratoryjny bez usprawiedliwionych przyczyn odmawia poddania się wyznaczonym badaniom lub obserwacji, przewodniczący komisji powiadamia o tym niezwłocznie Krajową Radę Diagnostów Laboratoryjnych oraz przesyła w załączeniu kopię protokołu przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego wraz z zebraną dokumentacją medyczną.

§ 8. 1. Komisja wydaje orzeczenie w przedmiocie niezdolności diagnosty laboratoryjnego do wykonywania zawodu lub ograniczenia wykonywania określonych czynności diagnostyki laboratoryjnej na podstawie przeprowadzonego badania i zgromadzonej dokumentacji medycznej.

2. Komisja powinna wydać orzeczenie nie później niż w terminie trzech miesięcy

od dnia jej powołania.

3. W uzasadnionych przypadkach, gdy wydanie orzeczenia w terminie, o którym mowa w ust. 2, nie jest możliwe z uwagi na niezakończenie dodatkowych badań lub obserwacji w zakładzie opieki zdrowotnej, komisja wydaje orzeczenie niezwłocznie po ich zakończeniu.

4. W orzeczeniu dotyczącym ograniczenia diagnosty laboratoryjnego w wykonywaniu ściśle określonych czynności medycznych komisja określa rodzaj tych czynności.

§ 9. 1. Orzeczenie komisji zapada większością głosów. Członek komisji, który ma odrębne zdanie, może je złożyć na piśmie wraz z uzasadnieniem, które dołącza się do protokołu.

2. Orzeczenie podpisują wszyscy członkowie komisji.

§ 10. Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych doręcza niezwłocznie odpis orzeczenia komisji diagnoście laboratoryjnemu, którego dotyczy postępowanie, i jego mężowi zaufania.

§ 11. Z prowadzonego postępowania wyjaśniającego komisja sporządza protokół, który zawiera:

1) oznaczenie miejsca i czasu posiedzenia komisji;
2) imiona i nazwiska członków komisji;
3) imię i nazwisko badanego diagnosty laboratoryjnego oraz sposób stwierdzenia jego tożsamości;
4) wyjaśnienia okoliczności, które spowodowały przeprowadzenie badań dodatkowych lub obserwacji w zakładzie opieki zdrowotnej;
5) orzeczenie komisji wraz z uzasadnieniem;
6) podpisy członków komisji.

§ 12. Orzeczenie wraz z uzasadnieniem i ze zgromadzoną dokumentacją medyczną oraz z protokołem prowadzonego postępowania komisja niezwłocznie przekazuje Krajowej Radzie Diagnostów Laboratoryjnych.

§ 13. Po wydaniu orzeczenia dokumentację medyczną uzyskaną w związku z badaniem lub obserwacją diagnosty laboratoryjnego w przypadku, o którym mowa w § 5 ust. 2, komisja zwraca do zakładu opieki zdrowotnej, w którym została sporządzona.

§ 14. Komisja ulega rozwiązaniu z dniem podjęcia przez Krajową Radę Diagnostów Laboratoryjnych uchwały o zawieszeniu prawa wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego lub ograniczenia wykonywania określonych czynności diagnostyki laboratoryjnej albo o umorzeniu postępowania.

§ 15. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

4.3. Rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 24 września 2004 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania dyscyplinarnego w stosunku do diagnostów laboratoryjnych (Dz. U. Nr 226, poz. 2295)

Dz.U.04.226.2295

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ZDROWIA

z dnia 24 września 2004 r.

w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania dyscyplinarnego w stosunku do diagnostów laboratoryjnych

(Dz. U. z dnia 18 października 2004 r.)

Na podstawie art. 70 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o diagnostyce laboratoryjnej (Dz. U. z 2004 r. Nr 144, poz. 1529) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1
Przepisy ogólne

§ 1. 1. Rzecznik Dyscyplinarny jest obowiązany badać i uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść diagnosty laboratoryjnego, którego dotyczy postępowanie.

2. W toku postępowania Rzecznik Dyscyplinarny powinien dążyć do szczegółowego wyjaśnienia sprawy. W tym celu może on przesłuchać diagnostę laboratoryjnego, którego dotyczy postępowanie, świadków, biegłych, jak również przeprowadzić inne dowody.

3. Sąd Dyscyplinarny jest obowiązany dążyć do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy. W tym celu może dopuszczać z urzędu wszelkie dowody, jeśli uzna, że są potrzebne do uzupełnienia materiału.

4. Rzecznik Dyscyplinarny i sąd dyscyplinarny czuwają, aby w toku postępowania jego uczestnicy nie ponieśli szkody z powodu nieznajomości przepisów prawa, i w tym celu udzielają im niezbędnych informacji i wyjaśnień.

§ 2. Rzecznik Dyscyplinarny i członek sądu dyscyplinarnego nie może pełnić swojej funkcji w okresie, kiedy przeciw niemu toczy się postępowanie karne lub postępowanie w sprawie odpowiedzialności dyscyplinarnej.

§ 3. 1. Członkowie sądu dyscyplinarnego wybierają spośród siebie przewodniczącego sądu i wiceprzewodniczących w tajnym głosowaniu.

2. Przewodniczący sądu dyscyplinarnego kieruje pracą sądu, a w szczególności:

1) zaznajamia się z każdą sprawą wpływającą do sądu i wyznacza terminy poszczególnych posiedzeń;

2) ustala skład orzekający oraz wyznacza jego przewodniczącego.

§ 4. 1. Rozprawa przed sądem dyscyplinarnym jest jawna dla członków samorządu diagnostów laboratoryjnych, chyba że zachodzi przewidziany przepisami Kodeksu postępowania karnego przypadek uzasadniający wyłączenie jawności.

2. W przypadku wyłączenia jawności mogą być obecne na rozprawie, oprócz osób biorących udział w postępowaniu, po dwie osoby wskazane przez Rzecznika Dyscyplinarnego i obwinionego diagnostę laboratoryjnego. Jeżeli jest kilku obwinionych diagnostów laboratoryjnych, każdy z nich może żądać pozostawienia na sali rozpraw po jednej osobie.

§ 5. 1. W przypadku ciężkiej choroby diagnosty laboratoryjnego, którego dotyczy postępowanie, uniemożliwiającej prowadzenie postępowania, właściwy sąd dyscyplinarny zawiesza postępowanie na czas trwania przeszkody.

2. W przypadku dłuższej nieobecności w kraju diagnosty laboratoryjnego, którego dotyczy postępowanie, uniemożliwiającej prowadzenie postępowania, właściwy sąd dyscyplinarny może zawiesić postępowanie na czas trwania przeszkody.

3. Postępowanie może być zawieszone, jeżeli o ten sam czyn, który stanowi przewinienie dyscyplinarne, toczy się postępowanie karne, którego ustalenia lub wynik mogą mieć istotne znaczenie dla orzeczenia.

Rozdział 2
Właściwość i skład sądu dyscyplinarnego

§ 6. 1. Właściwy do rozpoznania sprawy o przewinienie dyscyplinarne jest sąd dyscyplinarny.

2. W przypadku gdy czyny kilku sprawców, które stanowią odrębne przewinienia, jednak wiążą się ze sobą, możliwe jest łączne prowadzenie sprawy. Postanowienie o łącznym prowadzeniu postępowania wyjaśniającego podejmuje Rzecznik Dyscyplinarny.

3. Jeżeli diagnoście laboratoryjnemu, którego dotyczy postępowanie, zarzuca się popełnienie dwóch lub więcej przewinień dyscyplinarnych, postępowanie przeprowadza się łącznie, chyba że jest to niemożliwe lub w znacznym stopniu utrudnione.

§ 7. 1. Sąd Dyscyplinarny orzeka w składzie trzyosobowym.

2. Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzeka:

1) w składzie trzyosobowym w sprawach odpowiedzialności dyscyplinarnej wymienionych w art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o diagnostyce laboratoryjnej, zwanej dalej "ustawą";

2) w składzie pięcioosobowym w sprawach odwołań od orzeczeń Sądu Dyscyplinarnego.

§ 8. W postępowaniu może uczestniczyć bez prawa głosu jeden z członków sądu dyscyplinarnego, wyznaczony w charakterze sędziego rezerwowego.

§ 9. W przypadku ponownego rozpoznawania sprawy do składu orzekającego nie wyznacza się członków sądu, którzy poprzednio brali w niej udział.

§ 10. 1. Członek sądu dyscyplinarnego podlega wyłączeniu na zasadach przewidzianych w przepisach Kodeksu postępowania karnego.

2. Wniosek o wyłączenie może być złożony w terminie 7 dni od dnia otrzymania zawiadomienia o terminie rozprawy. Jeżeli przyczyna wyłączenia doszła do wiadomości strony później, termin ten liczy się od chwili dowiedzenia się o tej przyczynie.

3. Jeżeli po wysłaniu zawiadomienia o terminie rozprawy nastąpiła zmiana składu sądu dyscyplinarnego, termin, o którym mowa w ust. 2, biegnie od chwili dowiedzenia się o tym fakcie przez wnioskodawcę. Wniosek można złożyć najpóźniej do chwili rozpoczęcia

rozprawy.

Rozdział 3
Strony i obrońcy

§ 11. Rzecznik Dyscyplinarny prowadzi postępowanie wyjaśniające w sprawach odpowiedzialności dyscyplinarnej diagnostów laboratoryjnych.

§ 12. Oskarżycielem przed Sądem Dyscyplinarnym jest Rzecznik Dyscyplinarny lub jego zastępca.

§ 13. 1. Wniosek o wyłączenie od udziału w sprawie Rzecznika Dyscyplinarnego lub jego zastępcy rozstrzyga Sąd Dyscyplinarny.

2. O wyłączeniu Rzecznika Dyscyplinarnego Sąd Dyscyplinarny rozstrzyga postanowieniem.

§ 14. Diagnoście laboratoryjnemu, którego dotyczy postępowanie, oraz obwinionemu diagnoście laboratoryjnemu przysługuje prawo odmowy złożenia wyjaśnień oraz odmowy udzielenia odpowiedzi na pytania.

§ 15. 1. Diagnosta laboratoryjny może ustanowić obrońcę spośród osób posiadających pełną zdolność do czynności prawnych w każdym stadium postępowania.

2. Obrońca z urzędu może być ustanowiony spośród diagnostów laboratoryjnych lub adwokatów.

3. Obrońcą nie może być członek sądu dyscyplinarnego i Rzecznik Dyscyplinarny.

4. W przypadku gdy diagnosta laboratoryjny, którego dotyczy postępowanie, nie ma obrońcy z wyboru, sąd dyscyplinarny wyznacza mu obrońcę z urzędu, jeżeli:

1) zachodzi uzasadniona wątpliwość co do poczytalności diagnosty laboratoryjnego, którego dotyczy postępowanie;

2) postępowanie toczy się po śmierci diagnosty laboratoryjnego, którego dotyczy postępowanie.

5. Sąd dyscyplinarny na wniosek diagnosty laboratoryjnego lub z urzędu może wyznaczyć mu obrońcę z urzędu także w innych uzasadnionych przypadkach.

6. Przepisy ust. 4 i 5 stosuje się również w toku postępowania wyjaśniającego.

7. Obrońca jest obowiązany zachować w tajemnicy wszystko, o czym się dowie w związku z wykonywaniem czynności obrońcy.

§ 16. 1. Pokrzywdzony w toku postępowania jest uprawniony do:

1) zgłoszenia wniosków dowodowych;

2) wniesienia zażalenia na postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego o odmowie wszczęcia postępowania wyjaśniającego i o umorzeniu postępowania;

3) wniesienia odwołania od orzeczenia sądu dyscyplinarnego kończącego postępowanie, z zastrzeżeniem § 41 ust. 2.

2. Pokrzywdzony jest uprawniony do przeglądania akt sprawy, z tym że Rzecznik Dyscyplinarny lub sąd dyscyplinarny może ograniczyć pokrzywdzonemu dostęp do nich w zakresie objętym tajemnicą zawodową, o której mowa w art. 29 ustawy, lub tajemnicą lekarską.

Rozdział 4
Postępowanie wyjaśniające

§ 17. Rzecznik Dyscyplinarny wszczyna postępowanie wyjaśniające, jeżeli uzyskał wiarygodną informację o przewinieniu z zakresu odpowiedzialności dyscyplinarnej diagnostów laboratoryjnych.

§ 18. 1. Rzecznik Dyscyplinarny przed wszczęciem postępowania wyjaśniającego bada z urzędu, czy nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 57 ust. 2 ustawy.

2. W przypadku stwierdzenia okoliczności, o których mowa w ust. 1, Rzecznik Dyscyplinarny wydaje postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania, które doręcza wraz z uzasadnieniem pokrzywdzonemu i diagnoście laboratoryjnemu, na którego złożono skargę.

3. Jeżeli okoliczności, o których mowa w ust. 1, wystąpią w toku postępowania wyjaśniającego, Rzecznik Dyscyplinarny wydaje postanowienie o umorzeniu wszczętego postępowania, które doręcza wraz z uzasadnieniem pokrzywdzonemu i diagnoście laboratoryjnemu, którego dotyczy postępowanie.

4. Na postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania wyjaśniającego pokrzywdzonemu przysługuje zażalenie do Sądu Dyscyplinarnego.

§ 19. Postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania wyjaśniającego lub o umorzeniu postępowania, prowadzonego przez zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego, wymaga zatwierdzenia przez Rzecznika Dyscyplinarnego, a w przypadku jego wyłączenia przez Sąd Dyscyplinarny.

§ 20. 1. Jeżeli dane istniejące w chwili wszczęcia postępowania lub zebrane w jego toku zawierają dostateczne podstawy do przedstawienia zarzutów diagnoście laboratoryjnemu, którego dotyczy postępowanie, Rzecznik Dyscyplinarny sporządza postanowienie o przedstawieniu zarzutów, ogłasza je niezwłocznie diagnoście laboratoryjnemu i przesłuchuje go na okoliczność tych zarzutów.

2. Postanowienie o przedstawieniu zarzutów zawiera wskazanie diagnosty laboratoryjnego, dokładne określenie zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego i uzasadnienie.

3. Na wniosek diagnosty laboratoryjnego, którego dotyczy postępowanie, jego obrońca może być obecny przy składaniu wyjaśnień.

§ 21. Odmowa złożenia wyjaśnień przez diagnostę laboratoryjnego, którego dotyczy postępowanie, nie wstrzymuje postępowania.

§ 22. 1. W toku postępowania wyjaśniającego należy diagnoście laboratoryjnemu, którego dotyczy postępowanie, umożliwić złożenie wszystkich wyjaśnień, które uważa on za istotne dla sprawy.

2. Diagnosta laboratoryjny, którego dotyczy postępowanie, ma prawo w toku postępowania wyjaśniającego zgłaszać wnioski dotyczące przesłuchania świadków, powołania biegłych oraz przeprowadzenia innych dowodów.

3. Jeżeli nie zachodzi potrzeba uzupełnienia postępowania wyjaśniającego, Rzecznik Dyscyplinarny wydaje postanowienie o jego zamknięciu, o czym powiadamia diagnostę laboratoryjnego, którego dotyczy postępowanie, udostępnia mu zebrane dowody oraz umożliwia złożenie dodatkowych wyjaśnień i wniosków dowodowych, w terminie 14 dni od dnia doręczenia postanowienia.

§ 23. 1. Rzecznik Dyscyplinarny wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania wyjaśniającego, jeżeli zebrany materiał nie daje podstaw do wniesienia wniosku o ukaranie.

2. Odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem, o którym mowa w ust. 1, doręcza się

diagnoście laboratoryjnemu, którego dotyczy postępowanie, oraz pokrzywdzonemu.

3. Na postanowienie o umorzeniu postępowania wyjaśniającego diagnoście laboratoryjnemu, którego dotyczy postępowanie, i pokrzywdzonemu przysługuje zażalenie do Sądu Dyscyplinarnego.

§ 24. 1. Jeżeli wynik postępowania wyjaśniającego potwierdza zasadność zarzutów stawianych diagnoście laboratoryjnemu, którego dotyczy postępowanie, Rzecznik Dyscyplinarny składa Sądowi Dyscyplinarnemu wniosek o ukaranie.

2. Wniosek o ukaranie zawiera:

1) imię i nazwisko, nazwisko rodowe, imiona rodziców, datę i miejsce urodzenia, adres zamieszkania obwinionego diagnosty laboratoryjnego oraz jego miejsce pracy i zajmowane stanowisko;

2) dokładne określenie zarzucanego przewinienia dyscyplinarnego, ze wskazaniem czasu, miejsca, sposobu i okoliczności jego popełnienia oraz skutków z niego wynikających;

3) imiona i nazwiska oraz adresy zamieszkania świadków, którzy mają być wezwani na rozprawę, jak również inne dowody;

4) uzasadnienie wniosku.

3. O skierowaniu wniosku do Sądu Dyscyplinarnego Rzecznik Dyscyplinarny zawiadamia pokrzywdzonego, obwinionego diagnostę laboratoryjnego i Krajową Radę Diagnostów Laboratoryjnych.

§ 25. 1. Postępowanie wyjaśniające prowadzone przez Rzecznika Dyscyplinarnego powinno być zakończone w terminie 3 miesięcy od dnia zawiadomienia o popełnieniu przewinienia dyscyplinarnego.

2. W szczególnie uzasadnionym przypadku Sąd Dyscyplinarny może przedłużyć okres postępowania wyjaśniającego na dalszy czas oznaczony, nie dłuższy niż 3 miesiące.

3. W przypadku niezakończenia postępowania wyjaśniającego w terminie 6 miesięcy akta sprawy przekazuje się Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu, który może przedłużyć postępowanie wyjaśniające na dalszy czas oznaczony.

Rozdział 5
Postępowanie przed Sądem Dyscyplinarnym

§ 26. 1. Po otrzymaniu wniosku o ukaranie przewodniczący Sądu Dyscyplinarnego

kieruje sprawę do rozpoznania na rozprawie i wydaje stosowne zarządzenia przygotowujące rozprawę, chyba że uzna, że zachodzą podstawy do umorzenia postępowania lub jego zawieszenia albo że należy uzupełnić postępowanie wyjaśniające; w takim przypadku kieruje sprawę na posiedzenie niejawne.

2. Na posiedzeniu niejawnym Sąd Dyscyplinarny wydaje postanowienie o:

1) umorzeniu postępowania;

2) zawieszeniu postępowania;

3) przekazaniu sprawy Rzecznikowi Dyscyplinarnemu w celu uzupełnienia postępowania wyjaśniającego albo

4) skierowaniu sprawy do rozpoznania na rozprawie,

które doręcza stronom, a postanowienie, o którym mowa w pkt 1, doręcza również pokrzywdzonemu.

3. Na postanowienia, o których mowa w ust. 2 pkt 1-3, stronom przysługuje zażalenie; pokrzywdzonemu przysługuje zażalenie na postanowienie, o którym mowa w ust. 2 pkt 1.

4. Postanowienie, o którym mowa w ust. 2 pkt 3, powinno wskazywać, w jakim kierunku ma nastąpić uzupełnienie postępowania, oraz określać termin zakończenia postępowania, nie dłuższy niż 3 miesiące.

§ 27. Jeżeli wniosek o ukaranie odpowiada warunkom formalnym, a sprawę skierowano do rozpoznania na rozprawie, przewodniczący Sądu Dyscyplinarnego zarządza doręczenie jego odpisu obwinionemu diagnoście laboratoryjnemu.

§ 28. 1. Na rozprawę wzywa się obwinionego diagnostę laboratoryjnego oraz zawiadamia o jej terminie jego obrońcę i Rzecznika Dyscyplinarnego.

2. Pomiędzy terminem doręczenia obwinionemu diagnoście laboratoryjnemu wniosku o ukaranie a terminem rozprawy powinno upłynąć co najmniej 14 dni. W przypadku niezachowania tego terminu obwiniony diagnosta laboratoryjny lub jego obrońca może żądać odroczenia rozprawy.

3. W zawiadomieniu stron o rozprawie wymienia się wyznaczony skład orzekający Sądu Dyscyplinarnego.

4. Przewodniczący Sądu Dyscyplinarnego zarządza wezwanie świadków i biegłych oraz przedstawienie innych dowodów wskazanych we wniosku o ukaranie, a także w innych uzasadnionych wnioskach zgłoszonych przez strony przed rozpoczęciem rozprawy.

5. Udział Rzecznika Dyscyplinarnego w rozprawie jest obowiązkowy.

6. Nieusprawiedliwione niestawiennictwo obwinionego diagnosty laboratoryjnego lub jego obrońcy na rozprawie nie stanowi przeszkody do rozpoznania sprawy, chyba że Sąd Dyscyplinarny uzna ich obecność za konieczną.

§ 29. Przewodniczący składu orzekającego Sądu Dyscyplinarnego kieruje rozprawą i czuwa nad jej prawidłowym przebiegiem.

§ 30. 1. Sąd Dyscyplinarny może wzywać i przesłuchiwać świadków i biegłych.

2. Jeżeli świadek nie może stawić się z powodu przeszkody zbyt trudnej do usunięcia, Sąd Dyscyplinarny zleca jego przesłuchanie członkowi wyznaczonemu ze swego składu. Strony mają prawo brać udział w przesłuchaniu.

3. Zwolnienie świadka lub biegłego od przyrzeczenia zależy od uznania Sądu. Na żądanie strony świadek lub biegły jest obowiązany złożyć przyrzeczenie.

4. W zakresie nieuregulowanym w rozporządzeniu do przyrzeczeń stosuje się przepisy Kodeksu postępowania karnego.

§ 31. 1. Rozprawę rozpoczyna odczytanie wniosku o ukaranie przez Rzecznika Dyscyplinarnego, po czym przewodniczący Sądu Dyscyplinarnego zwraca się do obwinionego diagnosty laboratoryjnego o złożenie wyjaśnień. Następnie Sąd Dyscyplinarny przeprowadza inne dowody.

2. Materiały sprawy za zgodą stron mogą być bez odczytania uznane za materiał dowodowy.

3. Sąd Dyscyplinarny może z ważnych powodów zarządzić przerwę w rozprawie na okres nie dłuższy niż 21 dni.

4. Rozprawę przerwaną prowadzi się po przerwie w dalszym ciągu, a od początku - jeżeli skład sądu uległ zmianie albo sąd uzna to za konieczne.

5. W przypadku przekroczenia terminu przerwy rozprawę uważa się za odroczoną.

6. Sąd Dyscyplinarny odracza rozprawę w przypadku:

1) niestawiennictwa Rzecznika Dyscyplinarnego;

2) usprawiedliwionego niestawiennictwa obwinionego diagnosty laboratoryjnego;

3) niestawiennictwa obwinionego diagnosty laboratoryjnego, którego obecność na rozprawie uznał za konieczną;

4) niestawiennictwa obwinionego diagnosty laboratoryjnego, któremu wezwanie nie zostało doręczone.

7. Sąd Dyscyplinarny może odroczyć rozprawę w przypadku niestawiennictwa świadka lub biegłego albo z innej ważnej przyczyny.

8. Rozprawę odroczoną prowadzi się w nowym terminie od początku. Sąd może wyjątkowo prowadzić rozprawę odroczoną w dalszym ciągu, chyba że skład sądu uległ zmianie.

9. Za zmianę składu sądu, o której mowa w ust. 4 i 8, nie uznaje się wejścia w skład sądu sędziego rezerwowego, o którym mowa w § 8.

§ 32. 1. Jeżeli na podstawie okoliczności, które zostały ujawnione dopiero w toku rozprawy, Rzecznik Dyscyplinarny zarzucił obwinionemu diagnoście laboratoryjnemu inne przewinienie zawodowe oprócz objętego wnioskiem o ukaranie, Sąd Dyscyplinarny odracza rozprawę, chyba że za zgodą stron rozpozna sprawę na tej samej rozprawie w zakresie rozszerzonym o nowe zarzuty.

2. W przypadku odroczenia rozprawy z przyczyny określonej w ust. 1 Rzecznik Dyscyplinarny wnosi nowy lub dodatkowy wniosek o ukaranie.

§ 33. Po zakończeniu postępowania dowodowego rozprawę kończą przemówienia stron i obrońców, przy czym ostatni głos przysługuje obwinionemu diagnoście laboratoryjnemu.

§ 34. 1. Po wysłuchaniu stron przewodniczący składu orzekającego zamyka rozprawę i Sąd Dyscyplinarny niezwłocznie przystępuje do narady.

2. Przebieg narady i głosowania nad orzeczeniem nie podlegają ujawnieniu. W naradzie i głosowaniu uczestniczyć mogą tylko członkowie składu orzekającego.

§ 35. 1. Sąd Dyscyplinarny orzeka na podstawie materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy.

2. Sąd Dyscyplinarny wymierza karę, biorąc pod uwagę stopień winy, naruszenie zasad etyki zawodowej oraz naruszenie przepisów dotyczących wykonywania czynności diagnostyki laboratoryjnej, skutki czynu oraz zachowanie się obwinionego diagnosty laboratoryjnego przed popełnieniem przewinienia dyscyplinarnego i po jego popełnieniu.

§ 36. 1. W przypadku jednoczesnego ukarania za kilka przewinień dyscyplinarnych Sąd Dyscyplinarny wymierza kary za poszczególne przewinienia, a następnie wymierza jedną karę łączną za wszystkie czyny.

2. Przy orzekaniu kary łącznej stosuje się następujące zasady:

1) w przypadku orzeczenia kar upomnienia i nagany wymierza się karę łączną nagany;

2) kara zawieszenia prawa wykonywania zawodu nie wyłącza orzeczenia kary upomnienia i nagany;

3) przy orzeczeniu za kilka przewinień kar zawieszenia prawa wykonywania zawodu kara łączna nie może przekroczyć 5 lat;

4) przy orzeczonych za kilka przewinień karach rodzajowo różnych i kary pozbawienia prawa wykonywania zawodu wymierza się karę łączną pozbawienia prawa wykonywania zawodu.

3. Zasady przewidziane w ust. 2 stosuje się odpowiednio w przypadku wydania orzeczenia łącznego. Do orzeczenia łącznego stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego o wyroku łącznym.

§ 37. 1. Po zamknięciu rozprawy i odbyciu narady przewodniczący ogłasza stronom orzeczenie podpisane przez skład orzekający, przytaczając ustnie najważniejsze motywy orzeczenia.

2. W sprawach szczególnie zawiłych Sąd Dyscyplinarny może odroczyć ogłoszenie orzeczenia na czas nieprzekraczający 7 dni.

§ 38. 1. Orzeczenie zawiera:

1) oznaczenie sądu, który je wydał, oraz nazwiska członków sądu, Rzecznika Dyscyplinarnego i protokolanta;

2) datę oraz miejsce rozpoznania sprawy i wydania orzeczenia;

3) imię i nazwisko oraz inne dane określające tożsamość obwinionego diagnosty laboratoryjnego;

4) opis zarzuconego przewinienia dyscyplinarnego;

5) rozstrzygnięcie Sądu Dyscyplinarnego;

6) uzasadnienie.

2. Orzeczenie skazujące ponadto zawiera:

1) dokładne określenie przewinienia dyscyplinarnego przypisanego obwinionemu diagnoście laboratoryjnemu przez Sąd Dyscyplinarny;

2) rozstrzygnięcie co do kary.

3. Orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego uprawomocnia się po upływie terminu przewidzianego w § 41 do złożenia środka odwoławczego.

§ 39. 1. Sąd Dyscyplinarny z urzędu uzasadnia na piśmie rozstrzygnięcia, od których przysługuje środek odwoławczy.

2. Uzasadnienie, o którym mowa w ust. 1, powinno być sporządzone na piśmie w terminie 14 dni od dnia wydania rozstrzygnięcia, o którym mowa w ust. 1.

3. Odpisy orzeczeń i postanowień wraz z uzasadnieniem i pouczeniem o środkach odwoławczych i terminie ich wniesienia doręcza się stronom i pokrzywdzonemu, a jeżeli ustanowiono obrońcę, odpisy te doręcza się również obrońcy.

§ 40. Z przebiegu rozprawy sporządza się protokół, który podpisują przewodniczący składu orzekającego Sądu Dyscyplinarnego i protokolant.

Rozdział 6
Środki odwoławcze

§ 41. 1. Rzecznikowi Dyscyplinarnemu i obwinionemu diagnoście laboratoryjnemu przysługuje prawo odwołania od wydanych przez Sąd Dyscyplinarny orzeczeń i postanowień kończących postępowanie oraz - w przypadku przewidzianym w art. 58 ust. 4 ustawy - w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia lub postanowienia wraz z uzasadnieniem oraz pouczeniem o terminie i trybie wniesienia odwołania.

2. Pokrzywdzonemu przysługuje odwołanie od wydanych przez Sąd Dyscyplinarny orzeczeń kończących postępowanie tylko w części dotyczącej winy w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem oraz pouczeniem o terminie i trybie wniesienia odwołania.

3. Odwołanie wraz z odpisami dla stron wnosi się do Sądu Dyscyplinarnego. Sąd Dyscyplinarny w terminie 7 dni od dnia wpływu przekazuje akta sprawy Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu albo odmawia przyjęcia odwołania, jeżeli zostało wniesione po terminie lub przez osobę nieuprawnioną.

4. Od postanowienia o odmowie przyjęcia środka odwoławczego przysługuje zażalenie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w terminie 14 dni od dnia doręczenia postanowienia.

Rozdział 7
Postępowanie odwoławcze przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym

§ 42. Wyższy Sąd Dyscyplinarny wszczyna postępowanie odwoławcze po otrzymaniu odwołania od orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego wraz z całością materiału sprawy.

§ 43. 1. Jeżeli odwołanie odpowiada warunkom formalnym, przewodniczący Wyższego Sądu Dyscyplinarnego zarządza doręczenie stronie przeciwnej odpisu odwołania wraz z uzasadnieniem i wydaje stosowne zarządzenie przygotowujące rozprawę.

2. Jeżeli odwołanie zostało wniesione po terminie lub przez osobę nieuprawnioną, przewodniczący Wyższego Sądu Dyscyplinarnego kieruje sprawę na posiedzenie niejawne.

3. Wyższy Sąd Dyscyplinarny pozostawia odwołanie bez rozpoznania, jeżeli zachodzą okoliczności określone w ust. 2.

§ 44. Cofnięcie odwołania przed rozpoczęciem rozprawy odwoławczej wiąże Wyższy Sąd Dyscyplinarny. Odwołania wniesionego przez Rzecznika Dyscyplinarnego na korzyść obwinionego diagnosty laboratoryjnego nie można cofnąć bez zgody obwinionego.

§ 45. 1. Wyższy Sąd Dyscyplinarny w postępowaniu odwoławczym rozpoznaje sprawę w granicach odwołania.

2. Niezależnie od granic odwołania Wyższy Sąd Dyscyplinarny bierze z urzędu pod rozwagę rażące naruszenie prawa oraz istotną odmienność oceny co do naruszenia zasad etyki i deontologii zawodowej.

3. Wydanie orzeczenia na niekorzyść obwinionego diagnosty laboratoryjnego może nastąpić tylko wtedy, gdy odwołanie wniesiono na jego niekorzyść, i tylko w granicach odwołania.

4. Niezależnie od granic odwołania orzeczenie podlega zmianie na korzyść obwinionego diagnosty laboratoryjnego lub uchyleniu, jeżeli jest ono w sposób oczywisty niesprawiedliwe.

§ 46. Oskarżycielem przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym jest Rzecznik Dyscyplinarny lub jego zastępca.

§ 47. W postępowaniu odwoławczym stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu przed Sądem Dyscyplinarnym.

§ 48. 1. Po rozpoznaniu środka odwoławczego Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzeka o utrzymaniu w mocy, zmianie albo uchyleniu zaskarżonego orzeczenia w całości lub w części.

2. Jeżeli pozwalają na to zebrane dowody, Wyższy Sąd Dyscyplinarny zmienia zaskarżone orzeczenie, orzekając odmiennie co do istoty, albo uchyla je w całości lub części i umarza postępowanie w odpowiednim zakresie. Wyższy Sąd Dyscyplinarny w innych przypadkach uchyla orzeczenie i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Dyscyplinarnemu.

§ 49. 1. Orzeczenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, wydane w postępowaniu odwoławczym, umarzające postępowanie, uniewinniające obwinionego diagnostę laboratoryjnego lub skazujące go na karę upomnienia albo nagany, staje się prawomocne z chwilą ogłoszenia.

2. Wyższy Sąd Dyscyplinarny, który wydał prawomocne orzeczenie, zwraca akta sprawy Sądowi Dyscyplinarnemu w terminie 14 dni od dnia jego wydania.

Rozdział 8
Tymczasowe zawieszenie w czynnościach zawodowych

§ 50. 1. Postanowienie Sądu Dyscyplinarnego o tymczasowym zawieszeniu diagnosty laboratoryjnego w czynnościach zawodowych zapada na rozprawie. Na postanowienie to przysługuje Rzecznikowi Dyscyplinarnemu i obwinionemu diagnoście laboratoryjnemu zażalenie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego.

2. Sąd Dyscyplinarny przesyła Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu odpis postanowienia o tymczasowym zawieszeniu diagnosty laboratoryjnego w czynnościach zawodowych.

3. Postanowienie w sprawie tymczasowego zawieszenia diagnosty laboratoryjnego w czynnościach zawodowych, wydane na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy, doręcza się obwinionemu diagnoście laboratoryjnemu z pouczeniem o przysługującym środku odwoławczym, Krajowej Radzie Diagnostów Laboratoryjnych i pracodawcy zatrudniającemu diagnostę laboratoryjnego.

4. Postanowienie o tymczasowym zawieszeniu diagnosty laboratoryjnego w czynnościach zawodowych jest natychmiast wykonalne.

§ 51. Okres tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych zalicza się na poczet kary zawieszenia prawa wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego.

Rozdział 9
Wykonywanie prawomocnych orzeczeń

§ 52. 1. Sąd Dyscyplinarny przesyła najpóźniej w terminie 21 dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia jego odpis Krajowej Radzie Diagnostów Laboratoryjnych do wykonania, wojewodzie oraz ministrowi właściwemu do spraw zdrowia do wiadomości.

2. Odpis prawomocnego orzeczenia dołącza się do akt osobowych ukaranego diagnosty laboratoryjnego.

§ 53. Termin rozpoczęcia i zakończenia kary zawieszenia prawa wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego ustala zarządzeniem przewodniczący Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych w terminie 14 dni od dnia otrzymania odpisu prawomocnego orzeczenia. Zarządzenie przesyła się ukaranemu diagnoście laboratoryjnemu i pracodawcy ostatnio zatrudniającemu ukaranego diagnostę laboratoryjnego.

§ 54. Z chwilą zatarcia orzeczonej kary przewodniczący Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych zarządza wykreślenie wzmianki o ukaraniu oraz usunięcie z akt osobowych dokumentów dotyczących ukarania.

Rozdział 10
Wznowienie postępowania

§ 55. 1. O wznowieniu postępowania orzeka postanowieniem sąd, który wydał orzeczenie kończące postępowanie.

2. O wznowieniu postępowania zakończonego orzeczeniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego orzeka Wyższy Sąd Dyscyplinarny w składzie 5 sędziów.

3. Na postanowienie Sądu Dyscyplinarnego przysługuje zażalenie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego.

4. Wznowione postępowanie toczy się na zasadach określonych w rozporządzeniu.

5. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozporządzeniu do wznowienia postępowania stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego.

Rozdział 11
Koszty postępowania

§ 56. 1. Każde orzeczenie sądu dyscyplinarnego powinno zawierać postanowienie o kosztach postępowania.

2. Jeżeli w orzeczeniu nie określono kosztów postępowania, określa je przewodniczący sądu dyscyplinarnego, w terminie 14 dni od dnia wydania orzeczenia.

3. Na zarządzenie, o którym mowa w ust. 2, przysługuje ukaranemu diagnoście laboratoryjnemu zażalenie do sądu dyscyplinarnego.

§ 57. 1. W przypadku wydania orzeczenia o ukaraniu sąd dyscyplinarny obciąża ukaranego diagnostę laboratoryjnego kosztami postępowania na rzecz Krajowej Izby Diagnostów Laboratoryjnych.

2. Jeżeli jednym orzeczeniem ukarano dwóch lub więcej obwinionych diagnostów laboratoryjnych, koszty postępowania sąd dyscyplinarny dzieli między nich według zasad słuszności.

3. Sąd dyscyplinarny może zwolnić ukaranego diagnostę laboratoryjnego od zwrotu kosztów postępowania w całości lub w części, jeśli uzna, że poniesienie ich byłoby dla ukaranego lub jego rodziny zbyt uciążliwe.

4. W przypadku wydania orzeczenia uniewinniającego, umorzenia postępowania oraz nieściągalności koszty postępowania ponosi Krajowa Izba Diagnostów Laboratoryjnych.

§ 58. 1. Koszty postępowania wykłada Krajowa Izba Diagnostów Laboratoryjnych.

2. Egzekucja kosztów postępowania należy do Krajowej Izby Diagnostów Laboratoryjnych.

3. Należności przypadające świadkom lub biegłym wypłaca Krajowa Izba Diagnostów Laboratoryjnych na zasadach obowiązujących w postępowaniu sądowym.

§ 59. Do kosztów postępowania należą:

1) koszty doręczenia wezwań i innych pism;

2) należności Rzecznika Dyscyplinarnego i członków sądu dyscyplinarnego związane z postępowaniem, a w szczególności zwrot utraconych zarobków i koszty przejazdów;

3) należności świadków i biegłych.

§ 60. Obsługę kancelaryjną Sądu Dyscyplinarnego, Wyższego Sądu Dyscyplinarnego i Rzecznika Dyscyplinarnego zapewnia Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych.

Rozdział 12
Przepis końcowy

§ 61. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

4.4. Rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 16 lipca 2004 r. w sprawie wzoru dokumentu "Prawo wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego" (Dz. U. Nr 182, poz. 1885)

Dz.U.04.182.1885

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ZDROWIA

z dnia 16 lipca 2004 r.

w sprawie wzoru dokumentu "Prawo wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego"

(Dz. U. z dnia 23 sierpnia 2004 r.)

Na podstawie art. 10 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o diagnostyce laboratoryjnej (Dz. U. z 2004 r. Nr 144, poz. 1529) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się wzór dokumentu "Prawo wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego", stanowiący załącznik do rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

ZAŁĄCZNIK

WZÓR

PRAWO WYKONYWANIA ZAWODU DIAGNOSTY LABORATORYJNEGO

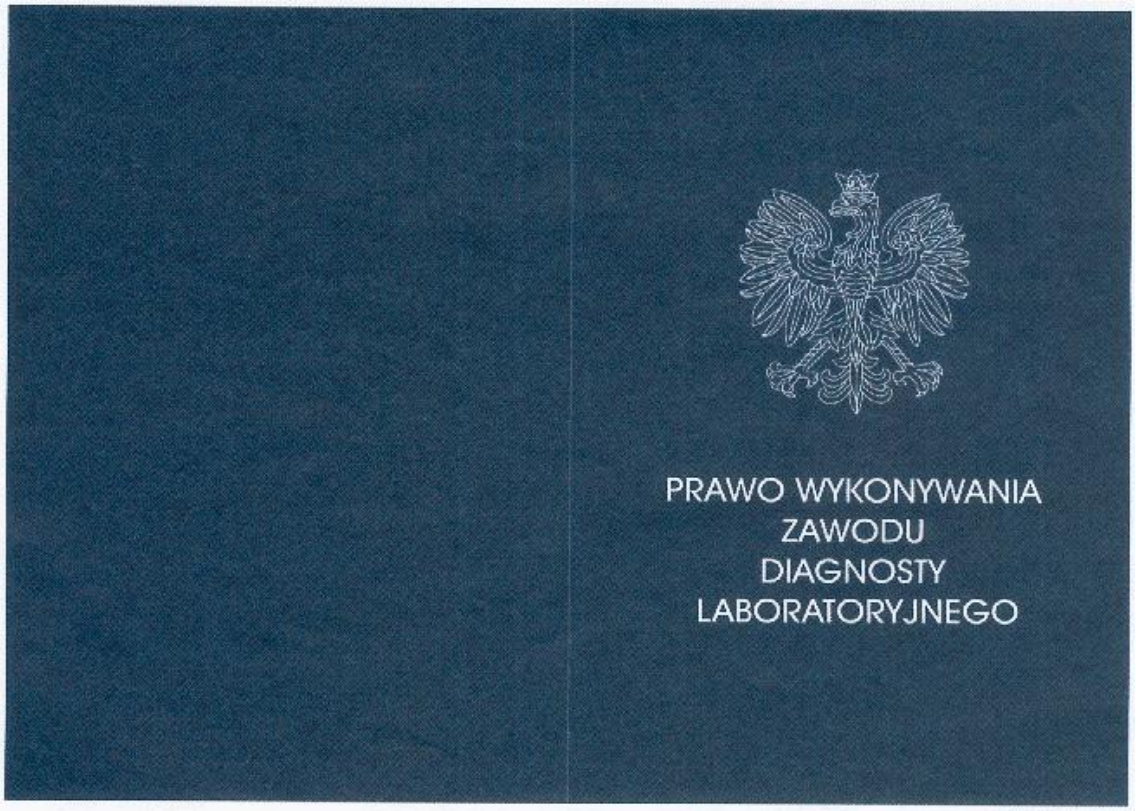

okładka

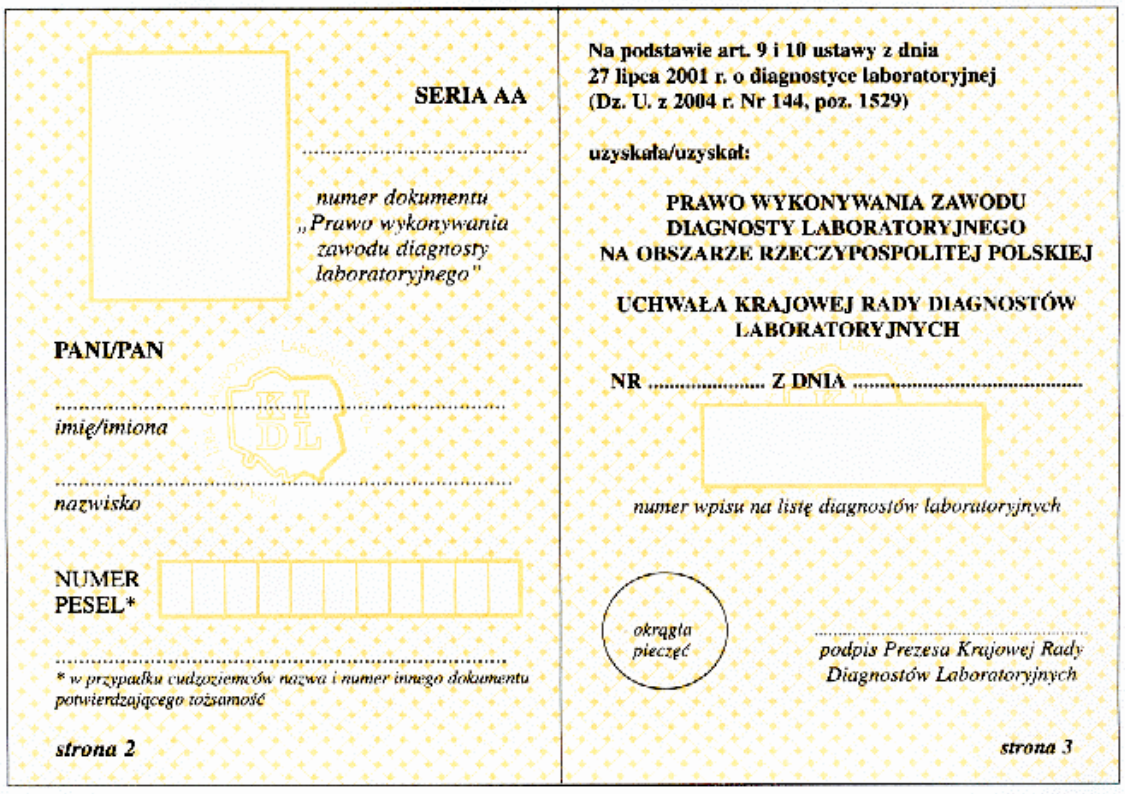

SERIA AA

.....

numer dokumentu „Prawo wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego"

PANI/PAN

.....

imię/imiona

.....

nazwisko

NUMER PESEL*

.....

** w przypadku cudzoziemców nazwa i numer innego dokumentu potwierdzającego tożsamość*

strona 2

Na podstawie art. 9 i 10 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o diagnostyce laboratoryjnej (Dz. U. z 2004 r. Nr 144, poz. 1529)

uzyskała/uzyskał:

PRAWO WYKONYWANIA ZAWODU DIAGNOSTY LABORATORYJNEGO NA OBSZARZE RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

UCHWAŁA KRAJOWEJ RADY DIAGNOSTÓW LABORATORYJNYCH

NR ..... Z DNIA .....

numer wpisu na listę diagnostów laboratoryjnych

okrągła pieczęć

.....

podpis Prezesa Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych

strona 3

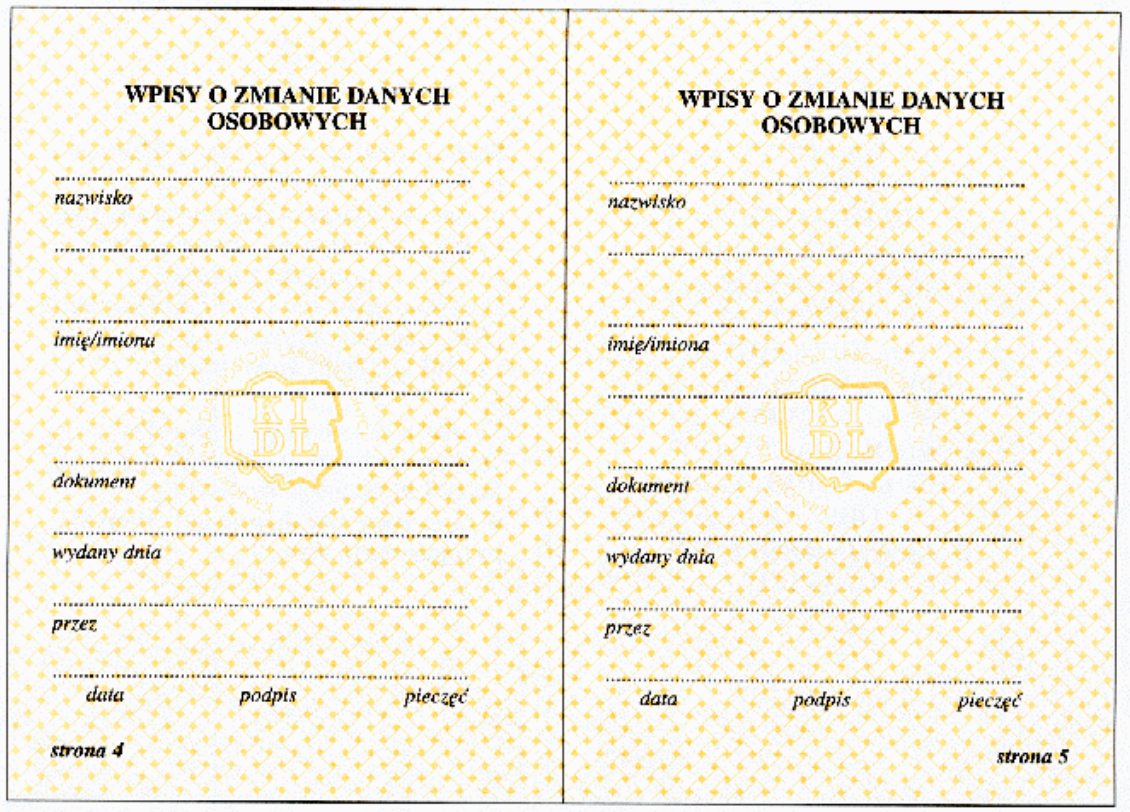

WPISY O ZMIANIE DANYCH OSOBOWYCH

.....

nazwisko

.....

.....

imię/imiona

.....

.....

dokument

.....

wydany dnia

.....

przez

.....

data *podpis* *pieczęć*

strona 4

WPISY O ZMIANIE DANYCH OSOBOWYCH

.....

nazwisko

.....

.....

imię/imiona

.....

.....

dokument

.....

wydany dnia

.....

przez

.....

data *podpis* *pieczęć*

strona 5

WPISY O ZMIANIE DANYCH OSOBOWYCH

.....

nazwisko

.....

.....

imię/imiona

.....

.....

dokument

.....

wydany dnia

.....

przez

.....

data *podpis* *pieczęć*

strona 6

WPISY O ZMIANIE DANYCH OSOBOWYCH

.....

nazwisko

.....

.....

imię/imiona

.....

.....

dokument

.....

wydany dnia

.....

przez

.....

data *podpis* *pieczęć*

strona 7

WPISY UZUPEŁNIAJĄCE

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

strona 8

WPISY UZUPEŁNIAJĄCE

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

strona 9

INFORMACJE ODNOSZĄCE SIĘ DO WYKONYWANIA ZAWODU DIAGNOSTY LABORATORYJNEGO

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

strona 10

INFORMACJE ODNOSZĄCE SIĘ DO WYKONYWANIA ZAWODU DIAGNOSTY LABORATORYJNEGO

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

strona 11

WPIS DOTYCZĄCY SPECJALIZACJI

Specjalizacja w dziedzinie

.....

.....

Uzyskana z dniem .....

Dokument .....

Wydany przez .....

.....

Dnia .....

.....

data *podpis* *pieczęć*

strona 12

WPIS DOTYCZĄCY SPECJALIZACJI

Specjalizacja w dziedzinie

.....

.....

Uzyskana z dniem .....

Dokument .....

Wydany przez .....

.....

Dnia .....

.....

data *podpis* *pieczęć*

strona 13

WPIS DOTYCZĄCY SPECJALIZACJI

Specjalizacja w dziedzinie

.....

.....

Uzyskana z dniem .....

Dokument .....

Wydany przez .....

.....

Dnia .....

.....

data *podpis* *pieczęć*

strona 14

WPIS DOTYCZĄCY SPECJALIZACJI

Specjalizacja w dziedzinie

.....

.....

Uzyskana z dniem .....

Dokument .....

Wydany przez .....

.....

Dnia .....

.....

data *podpis* *pieczęć*

strona 15

POUCZENIE

1. Diagnosta laboratoryjny obowiązany jest do bezzwłocznego powiadomienia Krajowej Izby Diagnostów Laboratoryjnych o:
1) zmianie danych osobowych,
2) zmianie adresu zamieszkania,
3) uzyskaniu specjalizacji, stopnia naukowego lub tytułu naukowego.

2. Diagnosta laboratoryjny, który nieprzerwanie nie wykonywał czynności diagnostyki laboratoryjnej przez okres dłuższy niż 5 lat, a zamierza podjąć ich wykonywanie, obowiązany jest powiadomić Krajową Radę Diagnostów Laboratoryjnych o zamiarze ponownego wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego.

3. O fakcie zgubienia, zniszczenia lub kradzieży niniejszego dokumentu należy powiadomić Krajową Radę Diagnostów Laboratoryjnych.

strona 16

4. Diagnosta laboratoryjny jest obowiązany do bezzwłocznego zwrotu Krajowej Radzie Diagnostów Laboratoryjnych dokumentu uprawniającego do wykonywania zawodu w przypadku pozbawienia prawa wykonywania zawodu.

5. Diagnosta laboratoryjny nie może odstępować niniejszego dokumentu innej osobie.

UWAGA!
Każdy kto znajdzie zgubiony dokument „Prawo wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego", proszony jest o powiadomienie lub zwrot dokumentu do Biura Krajowej Izby Diagnostów Laboratoryjnych w Warszawie

wewnętrzna strona okładki

Opis dokumentu

Format: około 98 mm x 140 mm może zostać zmniejszony do formatu 88 mm x 125 mm ze względu na wymogi techniczne i technologiczne drukarni.

Okładka: z zewnątrz płótno granatowe z wytłoczonym srebrną folią godłem i napisem, od wewnątrz wyklejone zadrukowanym papierem według załączonego wzoru, bez tektury.

Środki: papier offsetowy biały zadrukowany dwoma kolorami - czarnym i pantone 155 według załączonego wzoru, objętość 16 stron. Numeracja stron pomija wewnętrzne strony okładki.

Oprawa: zeszytowa, szyta nićmi lub zszywkami.

5. Wykaz uchwał organów samorządu diagnostów laboratoryjnych

5.1. Uchwały I Krajowego Zjazdu Diagnostów Laboratoryjnych

1) Uchwała nr 1/2002 w sprawie określenia sposobów zliczania głosów oddanych w głosowaniach.
2) Uchwala nr 2/2002 w sprawie powołania Komisji Skrutacyjnej.
3) Uchwała nr 3/2002 w sprawie ustalenia porządku obrad.
4) Uchwala nr 4/2002 w sprawie regulaminu Pierwszego Krajowego Zjazdu Diagnostów Laboratoryjnych.
5) Uchwała nr 5/2002 w sprawie ustalenia składu Prezydium Zjazdu.
6) Uchwała nr 6/2002 w sprawie ustalenia liczby członków Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych, Komisji Rewizyjnej, Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, Sądu Dyscyplinarnego, a także liczby zastępców Rzecznika Dyscyplinarnego.
7) Uchwała nr 7/2002 w sprawie zasad wyłaniania i wyboru kandydatów do Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych.
8) Uchwala nr 8/2002 w sprawie wyboru Prezesa Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych.
9) Uchwala nr 9/2002 w sprawie wyboru Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych.
10) Uchwała nr 10/2002 w sprawie wyboru Krajowej Komisji Rewizyjnej.
11) Uchwała nr 11/2002 w sprawie wyboru Wyższego Sądu Dyscyplinarnego.
12) Uchwała nr 12/2002 w sprawie wyboru Sądu Dyscyplinarnego.
13) Uchwała nr 13/2002 w sprawie wyboru Rzecznika Dyscyplinarnego.
14) Uchwała nr 14/2002 w sprawie wyboru zastępców Rzecznika Dyscyplinarnego.
15) Uchwała nr 15/2002 w sprawie powołania Komisji zjazdowych.
16) Uchwała nr 16/2002 w sprawie statutu Krajowej Izby Diagnostów Laboratoryjnych.
17) Uchwała nr 17/2002 w sprawie zasad etyki zawodowej diagnosty laboratoryjnego.
18) Uchwała nr 18/2002 w sprawie podstawowych zasad gospodarki finansowej.
19) Uchwała nr 19/2002 w sprawie programu działania.

20) Uchwała nr 20/2002 w sprawie zasad stałego podnoszenia kwalifikacji przez diagnostów laboratoryjnych.
21) Uchwała nr 21/2002 w sprawie powołania przedstawicieli Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych w województwach.
22) Uchwała nr 22/2002 w sprawie działania Komisji Zjazdowych Pierwszego Krajowego Zjazdu Diagnostów Laboratoryjnych

5.2. Uchwały II Krajowego Zjazdu Diagnostów Laboratoryjnych

1) Uchwała nr 1/2006 w sprawie ustalenia składu Prezydium Zjazdu
2) Uchwala nr 2/2006 w sprawie powołania Komisji Mandatowej
3) Uchwała nr 3/2006 w sprawie ustalenia porządku obrad
4) Uchwala nr 4/2006 w sprawie powołania Komisji Wyborczej
5) Uchwała nr 5/2006 w sprawie powołania Komisji Skrutacyjnej
6) Uchwała nr 6/2006 w sprawie powołania Komisji Uchwał i Wniosków
7) Uchwała nr 7/2006 w sprawie powołania Komisji Statutowej
8) Uchwala nr 8/2006 w sprawie regulaminu Drugiego Krajowego Zjazdu Diagnostów Laboratoryjnych
9) Uchwala nr 9/2006 w sprawie zasad wyłaniania i wyboru kandydatów do Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych
10) Uchwała nr 10/2006 w sprawie zatwierdzenia sprawozdania Komisji Rewizyjnej
11) Uchwała nr 11/2006 w sprawie zatwierdzenia sprawozdania Rzecznika Dyscyplinarnego
12) Uchwała nr 12/2006 w sprawie zatwierdzenia sprawozdania Sądu Dyscyplinarnego
13) Uchwała nr 13/2006 w sprawie zatwierdzenia sprawozdania Wyższego Sądu Dyscyplinarnego
14) Uchwała nr 14/2006 w sprawie zatwierdzenia sprawozdania Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych i udzielenia absolutorium jej członkom
15) Uchwała nr 15/2006 w sprawie wyboru Prezesa Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych
16) Uchwała nr 16/2006 w sprawie wyboru Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych

17) Uchwała nr 17/2006 w sprawie wyboru Komisji Rewizyjnej
18) Uchwała nr 18/2006 w sprawie wyboru Rzecznika Dyscyplinarnego
19) Uchwała nr 19/2006 w sprawie wyboru zastępców Rzecznika Dyscyplinarnego
20) Uchwała nr 20/2006 w sprawie wyboru Sądu Dyscyplinarnego
21) Uchwała nr 21/2006 w sprawie wyboru Wyższego Sądu Dyscyplinarnego
22) Uchwała nr 22/2006 w sprawie programu działania w latach 2006-2010
23) Uchwała nr 23/2006 w sprawie statutu Krajowej Izby Diagnostów Laboratoryjnych

5.3. Uchwały Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Diagnostów Laboratoryjnych

1) Uchwała nr 4/2006 w sprawie uchwalenia Kodeksu Etyki Diagnosty Laboratoryjnego.
2) Uchwała nr 5/2006 w sprawie określenia sposobu doskonalenia zawodowego przez diagnostów laboratoryjnych.
3) Uchwała nr1/2008 w sprawie wyboru Przewodniczącego i Prezydium Zjazdu.
4) Uchwała nr 2/2008 w sprawie ustalenia porządku obrad.
5) Uchwała nr 3/2008 w sprawie wyboru Komisji Mandatowej.
6) Uchwała nr 4/2008 w sprawie powołania Komisji Wyborczej.
7) Uchwała nr 5/2008 w sprawie ustalenia liczby dodatkowo wybieranych członków Sądu Dyscyplinarnego, Wyższego Sądu Dyscyplinarnego oraz na Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego KIDL
8) Uchwała nr 6/2008 w sprawie wyboru Komisji Skrutacyjnej.
9) Uchwała nr 7/2008 w sprawie zmiany Uchwały nr 23/2006 Drugiego Krajowego Zjazdu Diagnostów Laboratoryjnych z dnia 8-9 grudnia 2006 r. w sprawie zmiany Uchwały nr 16/2002 Pierwszego Krajowego Zjazdu Diagnostów Laboratoryjnych z dnia 5 - 7 grudnia 2002 r. w sprawie statutu Krajowej Izby Diagnostów Laboratoryjnych.
10) Uchwała nr 8/2008 w sprawie wyboru dodatkowych członków do Sądu Dyscyplinarnego.
11) Uchwała nr 9/2008 w sprawie wyboru dodatkowych członków do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego.
12) Uchwała nr 10/2008 w sprawie dodatkowego wyboru Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego KIDL.

5.4. Wybrane uchwały Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych – I kadencja

I posiedzenie z 13 stycznia 2003 roku:

1) Uchwała Nr 1/2003 Regulamin działania Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych
2) Uchwała Nr 2/2003 w sprawie wysokości składek członkowskich
3) Uchwała Nr 3/2003 w sprawie przyjęcia Planu dochodów i wydatków Izby na rok 2003
4) Uchwała nr 4/2003 w sprawie ustalenia liczby wiceprezesów Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych.
5) Uchwała Nr 5/2003 w sprawie wyboru członków Prezydium Rady.
6) Uchwała nr 6/2003 regulamin organizacyjny biura Krajowej Izby Diagnostów Laboratoryjnych
7) Uchwała Nr 7/2003 w sprawie wewnętrznych zasad rozporządzania majątkiem oraz zaciągania zobowiązań majątkowych w imieniu Krajowej Izby Diagnostów Laboratoryjnych.
8) Uchwała nr 8/2003 KRDL w sprawie określenia składu osobowego spośród prezydium krajowej rady diagnostów laboratoryjnych upoważnionego do zaciągania zobowiązań, zawierania umów, udzielania pełnomocnictw i składania oświadczeń woli w sprawach majątkowych i finansowych w imieniu krajowej izby diagnostów laboratoryjnych.

II posiedzenie z 13 marca 2003 roku:

1) Uchwała Nr 9/2003 w sprawie powołania Przedstawicieli Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych
2) Uchwała Nr 10/2003 w sprawie trybu zwracania Przewodniczącemu Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych oraz osobom wchodzącym w skład organów Krajowej Izby Diagnostów Laboratoryjnych
3) Uchwała Nr 11/2003 w sprawie zobligowania Prezesa KRDL do wystąpienia do Ministra Zdrowia o wydanie rozporządzenia określającego wykaz, tryb i zasady uzyskiwania specjalizacji przez diagnostów laboratoryjnych w oparciu o ustawę o diagnostyce laboratoryjnej z dnia 27 lipca 2001 r.
4) Uchwała Nr 12/2003 w sprawie przyjęcia terminologii odnoszącej się do specjalizacji

w zakresie diagnostyki i mikrobiologii, oraz przyjęcia nazw pozostałych specjalizacji dla diagnostów laboratoryjnych.

5) Uchwała nr 13/2003 w sprawie zajęcia stanowiska wobec nierówności wynikającej z tytułu uzyskiwania specjalizacji w obszarze zawodów medycznych.
6) Uchwała Nr 14/2003 w sprawie dokumentacji potwierdzającej informacje zawarte we wniosku o wpis na listę diagnostów laboratoryjnych.
7) Uchwała Nr 14 uzp./2003 KRDL Uzupełnienie do uchwały nr 14 § 1/2003
8) Uchwała Nr 15/2003 dotycząca wzoru "Zaświadczenia" stwierdzającego wpis na listę diagnostów laboratoryjnych.
9) Uchwała nr 16/2003 w sprawie wydawania "biuletynu informacyjnego".
10) Uchwała Nr 17/2003 w sprawie przekazania aparatów telefonii komórkowej Przedstawicielom KRDL i zasady ich finansowania.

III posiedzenie z 12 czerwca 2003 roku:

1) Uchwała Nr 19/2003 w sprawie decyzji o wpisie do Księgi Rejestru Zaświadczeń i ustalenie wysokości opłaty za wydanie Zaświadczenia o wpisie.
2) Uchwała Nr 20/2003 w sprawie wydania dokumentu potwierdzającego wpis na listę diagnostów laboratoryjnych dla osób, które podejmują zatrudnienie w diagnostyce laboratoryjnej
3) Uchwała Nr 22/2003 w sprawie zmiany uchwały nr 14/2003 z dnia 13 marca 2003 r. w sprawie dokumentacji potwierdzającej informacje zawarte we wniosku o wpis na listę diagnostów laboratoryjnych..
4) Uchwała Nr 23/2003 w sprawie zmiany uchwały nr 15/2003 dotyczącej wzoru "Zaświadczenia" stwierdzającego wpis na listę diagnostów laboratoryjnych.
5) Uchwała Nr 24/2003 dotycząca stanowiska Krajowej Izby Diagnostów Laboratoryjnych wobec Towarzystwa Ubezpieczeniowego INTER-POLSKA oferującego diagnostom laboratoryjnym specjalistyczne programy ubezpieczeniowe.

IV posiedzenie z 15 września 2003 roku:

1) Uchwała Nr 26/2003 w sprawie podjęcia i upoważnienia Prezesa KRDL do prowadzenia negocjacji dotyczących zakupu lokalu na potrzeby działalności Krajowej Izby Diagnostów Laboratoryjnych.
2) Uchwała Nr 29/2003 dotyczącą podejmowania decyzji o przesunięciu aktywów KIDL pozostających na koncie w banku PKO BP na oprocentowaną lokatę

3) Uchwała Nr 30/2003 w sprawie zmiany uchwały nr 9/2003 w sprawie powołania Przedstawicieli KRDL.

V posiedzenie z 15 października 2003 roku:

Uchwała Nr 34/2003 w sprawie utworzenia funduszu specjalizacyjnego dla diagnostów laboratoryjnych.

VI posiedzenie z 28 października 2003 roku:

1) Uchwała Nr 36/2003 w sprawie prowadzenia ewidencji laboratoriów przez Krajową Radę Diagnostów Laboratoryjnych.
2) Uchwała Nr 37/2003 w sprawie wpisu do "Księgi" ewidencji" i ustalenia wysokości opłaty za wydanie zaświadczenia oraz informacji o działalności medycznego laboratorium udzielającego świadczeń zdrowotnych z zakresu diagnostyki laboratoryjnej.
3) Uchwała Nr 38/2003 w sprawie określenia kierunków studiów wyższych z tytułem zawodowym magistra przydatnych do wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego.
4) Uchwała Nr 39/2003 w sprawie upoważnienia Prezydium KRDL do wykonywania czynności należących do kompetencji Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych w dniach między jej posiedzeniami.

VII posiedzenie z 19 grudnia 2003 roku:

1) Uchwała nr 41/2003 w sprawie wyboru osób, które pełnić będą funkcje przewodniczącego Zespołu Wizytatorów, jego zastępcy.
2) Uchwała Nr 42/2003 w sprawie wyboru i ustalenia jednolitego wzoru pieczątki diagnosty laboratoryjnego.

VIII posiedzenie z 23 lutego 2004 roku:

1) Uchwała Nr 43/2004 w sprawie przyjęcia rezygnacji z funkcji Sekretarza KRDL.
2) Uchwała Nr 44/2004 w sprawie wyboru Sekretarza KRDL w głosowaniu tajnym.
3) Uchwała Nr 45/2004 w sprawie zmiany uchwały nr 8/2003 w sprawie określenia składu osobowego członków Prezydium Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych upoważnionego do zaciągania zobowiązań, zawierania umów, udzielania pełnomocnictw i składania oświadczeń woli w sprawach majątkowych i finansowych

w imieniu Krajowej Izby Diagnostów Laboratoryjnych.

4) Uchwała Nr 47/2004 w sprawie zmiany uchwały nr 37/2003 z dnia 28 października w sprawie wpisu do „Księgi Ewidencji" i ustalenia wysokości opłaty za wydanie zaświadczenia oraz informacji o działalności medycznego laboratorium udzielającego świadczeń zdrowotnych z zakresu diagnostyki laboratoryjnej.
5) Uchwała Nr 48/2004 w sprawie wydzielenia kwoty 10 000 zł. na nagrody dla najlepszych absolwentów kierunku analityki medycznej lub medycyny laboratoryjnej.
6) Uchwała Nr 50/2004 o podjęciu decyzji dotyczącej rozwiązania Ogólnopolskiego Komitetu Organizacyjnego Samorządu Diagnostów Laboratoryjnych.

IX posiedzenie z 14 maja 2004 roku:

1) Uchwała Nr 51/2004 w sprawie upoważnienia Prezesa KRDL do prawa decyzji i wyrażania woli wykonania czynności rzeczywistej dotyczącej negocjacji ceny i nabycia prawa na użytkowanie wieczyste nieruchomości wraz z zakupem znajdującego się na gruncie budynku.
2) Uchwała Nr 52/2004 w sprawie upoważnienia Prezesa KRDL do wystąpienia w Bankach o kredyt.
3) Uchwała Nr 54/2004 w sprawie realizacji punktu 4 programu załącznika do uchwały nr 19/2002 I Krajowego Zjazdu Diagnostów Laboratoryjnych dotyczącego ubezpieczenia diagnostów laboratoryjnych.
4) Uchwała Nr 55/2004 w sprawie przeszkolenia uzupełniającego diagnostów laboratoryjnych.

X posiedzenie z 17 grudnia 2004 r. :

1) Uchwała Nr 57/2004 w sprawie określenia specjalizacji przydatnych do wykonywania czynności diagnostyki laboratoryjnej przez osoby posiadające prawo wykonywania zawodu lekarza.
2) Uchwała Nr 60/2004 w sprawie opłat za wydanie stwierdzenia Prawa Wykonywania Zawodu Diagnosty Laboratoryjnego.
3) Uchwała Nr 61/2004 w sprawie określenia słownika pojęć zawartych w art. 2 pkt. 4 ustawy o zmianie ustawy o diagnostyce laboratoryjnej z dnia 28 sierpnia 2003 roku (Dz. U. nr 171 poz. 1663).
4) Uchwała Nr 63/2004 dotycząca załącznika do uchwały nr 54/2004 w sprawie

realizacji punktu 4 programu załącznika do uchwały nr 19/2002 I Krajowego Zjazdu Diagnostów Laboratoryjnych dotyczącego ubezpieczenia diagnostów laboratoryjnych

5) Uchwała Nr 64/2004 w sprawie ustalenia organizacji Organów Izby i trybów ich działania
6) Uchwała Nr 65/2004 w sprawie poszerzenia składu Prezydium o członka Prezydium
7) Uchwała Nr 66/2004 w sprawie wyboru członka Prezydium Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych.
8) Uchwała Nr 67/2004 w sprawie ustalenia wzoru pieczątki okrągłej umieszczanej na dokumencie Prawo Wykonywania Zawodu Diagnosty Laboratoryjnego.

XI posiedzenie z 25 lutego 2005 roku.

1) Uchwała Nr 68/2005 w sprawie regulaminu Rzecznika Dyscyplinarnego i regulaminu Sądów Dyscyplinarnych.
2) Uchwała nr 73/2005 zmieniająca uchwałę nr 63/2004 KRDL z dnia 17 grudnia 2004 r. dotyczącą załącznika do uchwały nr 54/2004 w sprawie realizacji punktu 4 programu załącznika do uchwały nr 19/2002 I Krajowego Zjazdu Diagnostów Laboratoryjnych dotyczącego ubezpieczenia diagnostów laboratoryjnych.

XII posiedzenie z 10 czerwca 2005 roku.

1) Uchwała nr 74/2005 zmieniająca uchwałę nr 10/2003 KRDL, z dnia 13 marca 2003 r w sprawie trybu zwracania Przewodniczącemu Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych oraz osobom wchodzącym w skład organów Krajowej Izby Diagnostów Laboratoryjnych wymienionych w § 10 ust. 2-6 Statutu Krajowej Izby Diagnostów Laboratoryjnych wydatków poniesionych w związku z udziałem w pracach Krajowej Izby Diagnostów Laboratoryjnych oraz w sprawie udokumentowania tych kosztów.
2) Uchwała Nr75/2005 uchylająca uchwałę nr 57/2004 z dnia 17 grudnia 2004 roku.
3) Uchwała Nr 76/2005 w sprawie upoważnienia Prezesa KRDL do wyznaczenia przedstawiciela KRDL uczestniczącego w komisjach i zespołach egzaminacyjnych oraz w innych zespołach związanych z diagnostyką laboratoryjną i badaniami w zakresie ochrony zdrowia.
4) Uchwała nr 77/2005 w sprawie upoważnienia Prezesa KRDL do powołania ekspertów, zespołów roboczych, do współpracy z samorządem diagnostów laboratoryjnych w zakresie realizacji zadań tego samorządu

5) Uchwała Nr 78/2005 w sprawie określenia sposobu doskonalenia zawodowego przez diagnostów laboratoryjnych.
6) Uchwała nr 79/2005 w sprawie sposobu, warunków oraz trybu wpisu do rejestru KIDL podmiotów prowadzących doskonalenie zawodowe diagnostów laboratoryjnych, nie uprawnionych na podstawie przepisów odrębnych oraz zasad prowadzenia rejestrów.

XIII posiedzenie z 5 października 2005 roku.

1) Uchwała Nr 82/2005 w sprawie zwołania Nadzwyczajnego Zjazdu Diagnostów Laboratoryjnych.
2) Uchwała Nr 83/2005 w sprawie uchylenia uchwały 78/2005 KRDL z dnia 10 czerwca 2005 roku w sprawie określenia sposobu doskonalenia zawodowego przez diagnostów laboratoryjnych.
3) Uchwała nr 84/2005 w sprawie sposobu, warunków oraz trybu wpisu do rejestru KIDL podmiotów prowadzących doskonalenie zawodowe diagnostów laboratoryjnych, nie uprawnionych na podstawie przepisów odrębnych oraz zasad prowadzenia rejestrów.

XIV posiedzenie z 23 listopada 2005 roku.

1) Uchwała Nr 88/2005 w sprawie akceptacji treści projektu Kodeksu Etyki Diagnosty Laboratoryjnego.
2) Uchwała nr 89/2005 w sprawie akceptacji treści projektu uchwały określającej sposób doskonalenia zawodowego przez diagnostów laboratoryjnych i zatwierdzenia tego dokumentu na Nadzwyczajny Krajowy Zjazd Diagnostów Laboratoryjnych.

XV posiedzenie z 16 grudnia 2005 roku

– uchwały dotyczące wpisu na listę diagnostów laboratoryjnych

XVI posiedzenie 27 lutego 2006 roku.

1) Uchwała Nr 92/2006 w sprawie udzielania rekomendacji podmiotom prowadzącym szkolenie podyplomowe i powołania zespołu do spraw udzielania rekomendacji tym podmiotom.
2) Uchwała Nr 93/2006 w sprawie przyjęcia Regulaminu zakresu i zasad działania wizytatorów KRDL.
3) Uchwała Nr 94/2006 w sprawie ustalenia terminu, do którego diagności laboratoryjni,

którzy uzyskali "Zaświadczenia" o wpisie na listę diagnostów laboratoryjnych przed dniem 16 lipca 2004 r., są zobowiązani uzyskać dokument "Prawo Wykonywania Zawodu Diagnosty Laboratoryjnego".

XVII posiedzenie z 24 kwietnia 2006 r.

1) Uchwała Nr 98/2006 w sprawie finansowania zadań i ustalenia zasad wynagrodzenia za czynności wykonywane przez wizytatorów KRDL.
2) Uchwała Nr 99/2006 w sprawie zwołania II Krajowego Zjazdu Diagnostów Laboratoryjnych.
3) Uchwała Nr 100/2006 w sprawie regulaminu wyboru delegatów na II Krajowy Zjazd Diagnostów Laboratoryjnych
4) Uchwała Nr 101/2006 w sprawie upoważnienia Prezesa KRDL do wystąpienia w Bankach o kredyt.
5) Uchwała Nr 102/2006 w sprawie wyrażenia zgody na zaciągnięcie kredytu w banku, w celu sfinansowania kosztów adaptacji pomieszczeń na bazę noclegową dla diagnostów laboratoryjnych.

XVIII posiedzenie z 2 czerwca 2006 r.

1) Uchwała Nr 105/2006 w sprawie powołania zespołu roboczego do przygotowywania zmian w Statucie Krajowej Izby Diagnostów Laboratoryjnych.
2) Uchwała Nr 106/2006 w sprawie powołania zespołu roboczego do przygotowywania odznaki Krajowej Izby Diagnostów Laboratoryjnych.
3) Uchwała Nr 107/2006 w sprawie wyboru członków Zespołu Wizytatorów

XIX posiedzenie z 2 czerwca 2006 roku

- uchwały dotyczące wpisu na listę diagnostów laboratoryjnych

XX posiedzenie z 26 października 2006 r.

1) Uchwała Nr 112/2006 w sprawie zmiany uchwały nr 99/2006 KRDL z dnia 24 kwietnia 2006 r. w sprawie zwołania II Krajowego Zjazdu Diagnostów Laboratoryjnych
2) Uchwała Nr 113/2006 w sprawie sankcji oraz odpowiedzialności dyscyplinarnej diagnosty laboratoryjnego z powodu zalegania z obligatoryjnym opłacaniem składki członkowskiej na rzecz samorządu zawodowego diagnostów laboratoryjnych.

XXI posiedzenie z 1 grudnia 2006 r.

Uchwała Nr 116/2006 w sprawie zakupu i zainstalowania profesjonalnego serwera

sieciowego celem obsługi medycznych laboratoriów diagnostycznych.

5.5. Uchwały Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych – II kadencja

I posiedzenie z 19 stycznia 2007 roku.

1) Uchwała Nr 1/II/2007 w sprawie ustalenia liczby członków Prezydium Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych oraz określenia ich stanowisk funkcyjnych
2) Uchwała Nr 2/II/2007 w sprawie wyboru członków Prezydium Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych.
3) Uchwała Nr 3/II/2007 w sprawie określenia osób upoważnionych do zaciągania zobowiązań, zawierania umów, udzielania pełnomocnictw oraz składania oświadczeń woli w sprawach majątkowych i finansowych w imieniu Krajowej Izby Diagnostów Laboratoryjnych
4) Uchwała nr 4/II/2007 w sprawie upoważnienia Prezesa Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych do ustalenia zasad i realizacji współpracy z Polskim Centrum Akredytacji
5) Uchwała Nr 7/II/2007 w sprawie jednorazowego przyznania nagród dla absolwentów kierunku analityka medyczna za najlepsze prace magisterskie w dziedzinie diagnostyki laboratoryjnej

II posiedzenie z 2 marca 2007 roku.

1) Uchwała Nr 10/II/2007 w sprawie finansowania zadań członków Prezydium Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych i członków Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych z tytułu uczestnictwa w posiedzeniach Prezydium Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych i Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych
2) Uchwała Nr 11/II/2007 w sprawie podjęcia działań zmierzających do modernizacji budynku KIDL przy ul. Konopackiej 4 w Warszawie
3) Uchwała Nr 12/II/2007 w sprawie udzielenia upoważnienia Prezesa KRDL do zakupu działki przy ul. Konopackiej 4 w Warszawie
4) Uchwała Nr 15/II/2007 w sprawie udziału w kosztach za umieszczanie informacji o konkursach i przetargach dotyczących świadczeń zdrowotnych na stronie internetowej Krajowej Izby Diagnostów Laboratoryjnych oraz prezentacji obrazów i treści zgłoszonych do publikacji w Gazecie KIDL „Diagnosta Laboratoryjny”

5) Uchwała Nr 16 /II/2007 w sprawie zmiany uchwały nr 1/2003 Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych z dnia 13 stycznia 2003 roku - Regulamin działania Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych
6) Uchwała Nr 17/II/2007 w sprawie zmiany uchwały nr 6 / 2003 Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych z dnia 13 stycznia 2003 roku Regulamin organizacyjny Biura Krajowej Izby Diagnostów Laboratoryjnych
7) Uchwała nr 18/II/2007 w sprawie odwołania Przedstawicieli Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych
8) Uchwała Nr 19/II/2007 w sprawie powołania Przedstawicieli Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych
9) Uchwała nr 21/II/2007 w sprawie wynagrodzenia członków Prezydium KRDL

III posiedzenie 18 maja 2007 roku.

1) Uchwała Nr 23 / II / 2007 w sprawie zmiany uchwały nr 10/2003 KRDL z dnia 13 marca 2003 r. w sprawie trybu zwracania Przewodniczącemu KRDL oraz osobom wchodzącym w skład organów KIDL wymienionych w § 10 ust. 2-6 Statutu KIDL wydatków poniesionych w związku z udziałem w pracach Krajowej Izby Diagnostów Laboratoryjnych oraz w sprawie udokumentowania tych kosztów.
2) Uchwała Nr 24 / II / 2007 w sprawie zmiany uchwały nr 93/2006 KRDL z dnia 27 lutego 2006 r. w sprawie przyjęcia Regulaminu zakresu i zasad działania wizytatorów KRDL.
3) Uchwała Nr 25/II/2007 w sprawie ryczałtu na koszty poniesione przez niektórych członków Prezydium KRDL

IV posiedzenie 15 września 2007 roku.

1) Uchwała Nr 32 / II / 2007 w sprawie upoważnienia Prezydium KRDL do wykonywania czynności należących do kompetencji Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych
2) Uchwała Nr 33 / II / 2007 w sprawie zmiany uchwały nr 93/2006 KRDL z dnia 27 lutego 2006 r. w sprawie przyjęcia Regulaminu zakresu i zasad działania wizytatorów KRDL.
3) Uchwała Nr 34 / II / 2007 w sprawie zasad prowadzenia wewnętrznego szkolenia wizytatorów Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych w zakresie znajomości przepisów prawnych obowiązujących w medycznej diagnostyce laboratoryjnej
4) Uchwała Nr 35 / II / 2007 w sprawie udzielania diagnostom laboratoryjnym pomocy

finansowej ze środków własnych Krajowej Izby Diagnostów Laboratoryjnych

5) Uchwała Nr 36 / II / 2007 w sprawie pobierania opłat manipulacyjnych za przygotowywanie i przekazywanie jednostkom organizującym szkolenia, kursy i konferencje informacji niezbędnych do przyznawania punktów edukacyjnych
6) Uchwała Nr 37 / II / 2007 w sprawie zmiany uchwały nr 107/2006 KRDL z dnia 2 czerwca 2006 r. w sprawie wyboru członków Zespołu Wizytatorów.

V posiedzenie z 14 grudnia 2007 roku.

1) Uchwała Nr 38 / II / 2007 w sprawie zwołania Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Diagnostów Laboratoryjnych
2) Uchwała Nr 39 / II / 2007 w sprawie powołania zespołów problemowych.
3) Uchwała Nr 40 / II / 2007w sprawie utworzenia funduszu specjalizacyjnego dla diagnostów laboratoryjnych.
4) Uchwała Nr 41 / II / 2007 w sprawie zmiany uchwały nr 93/2006 KRDL z dnia 27 lutego 2006 r. w sprawie przyjęcia Regulaminu zakresu i zasad działania wizytatorów KRDL.
5) Uchwała Nr 42 / II / 2007w sprawie zmiany uchwały nr 36 / II / 2007 KRDL z dnia 15 września 2007 roku w sprawie pobierania opłat manipulacyjnych za przygotowywanie i przekazywanie jednostkom organizującym szkolenia, kursy i konferencje informacji niezbędnych do przyznawania punktów edukacyjnych.
6) Uchwała Nr 43 / II / 2007w sprawie propozycji zmiany uchwały nr 5 / 2006 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Diagnostów Laboratoryjnych Warszawa – 13 stycznia 2006 r. w sprawie określenia sposobu doskonalenia zawodowego przez diagnostów laboratoryjnych

VI posiedzenie z 29 lutego 2008 roku.

1) Uchwała Nr 45 / II / 2008 w sprawie jednorazowego przyznania nagród za najlepsze prace magisterskie w dziedzinie medycznej diagnostyki laboratoryjnej w konkursie prac magisterskich w ramach XVI Zjazdu Polskiego Towarzystwa Diagnostyki Laboratoryjnej we Wrocławiu
2) Uchwała nr 47 / II / 2008 w sprawie zmiany uchwały nr 17 / II / 2007 Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych z dnia 2 marca 2007 roku Regulamin organizacyjny Biura Krajowej Izby Diagnostów Laboratoryjnych
3) Uchwała nr 49 / II / 2008 w sprawie powołania Przedstawiciela Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych na województwo podkarpackie

4) Uchwała Nr 50 / II / 2008 w sprawie zmiany uchwały nr 93/2006 KRDL z dnia 27 lutego 2006 r. w sprawie przyjęcia Regulaminu zakresu i zasad działania wizytatorów KRDL
5) Uchwała nr 51 / II / 2008 w sprawie odwołania osób pełniących funkcję przewodniczącego Zespołu Wizytatorów i jego zastępcy
6) Uchwała nr 52 / II / 2008 w sprawie powołania osób, które będą pełnić funkcję przewodniczącego Zespołu Wizytatorów i jego zastępcy

VII posiedzenie z 13 czerwca 2008 roku.

1) Uchwała Nr 53 / II /2008 w sprawie zmiany uchwały nr 15 / II/2007 KRDL z dnia 2 marca 2007 r. w sprawie udziału w kosztach za umieszczanie informacji o konkursach i przetargach dotyczących świadczeń zdrowotnych na stronie internetowej Krajowej Izby Diagnostów Laboratoryjnych oraz prezentacji obrazów i treści zgłoszonych do publikacji w Gazecie KIDL „Diagnosta Laboratoryjny"
2) Uchwała nr 54/ II /2008 w sprawie prowadzenia Rejestru Ukaranych Diagnostów Laboratoryjnych i wydawania zaświadczeń z rejestru
3) Uchwała nr 55 / II / 2008 w sprawie przyjęcia Regulaminu zakresu i zasad działania wizytatorów KRDL.
4) Uchwała nr 57 / II / 2008 w sprawie zmiany uchwały nr 21/II/2007 KRDL z dnia 2 marca 2007 r. w sprawie wynagrodzenia członków Prezydium KRDL
5) Uchwała nr 58 / II / 2008 w sprawie odwołania członków Zespołu Wizytatorów KRDL
6) Uchwała nr 59 / II / 2008 w sprawie powołania członków Zespołu Wizytatorów KRDL

VIII posiedzenie z 14 listopada 2008 roku.

1) Uchwała Nr 61 / II / 2008 w sprawie zmiany treści Uchwały Nr 3 / II / 2007 Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych z dnia 19 stycznia 2007 roku w sprawie określenia osób upoważnionych do zaciągania zobowiązań, zawierania umów, udzielania pełnomocnictw oraz składania oświadczeń woli w sprawach majątkowych i finansowych w imieniu Krajowej Izby Diagnostów Laboratoryjnych
2) Uchwała nr 62 / II /2008 w sprawie wynagrodzenia członków Prezydium KRDL
3) Uchwała nr 63 / II /2008 w sprawie utworzenia Gospodarstwa Pomocniczego Krajowej Izby Diagnostów Laboratoryjnych

4) Uchwała nr 64 / II / 2008 w sprawie zwiększenia liczby członków Zespołu Wizytatorów KRDL

IX posiedzenie z 04 lutego 2009 roku.

1) Uchwała Nr 65 / II / 2009 w sprawie zmiany treści Uchwały Nr 62/2004 Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych z dnia 17 grudnia 2004 roku w sprawie zawieszenia obowiązku płatności składki członkowskiej na rzecz Korporacji lub zmniejszenia jej wysokości
2) Uchwała Nr 66 / II / 2009 w sprawie przeznaczenia środków finansowych, będących uzyskaną nadwyżką z rozliczenia budżetowego za 2007 r. na fundusz statutowy
3) Uchwała Nr 67 / II / 2009 w sprawie ryczałtu na koszty poniesione przez niektórych członków Prezydium KRDL

X posiedzenie z 27 lutego 2009 roku.

1) Uchwała Nr 69 / II / 2009 zmieniająca uchwałę nr 2 / II / 2007 KRDL z dnia 19 stycznia 2007 roku w sprawie wyboru członków Prezydium Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych.
2) Uchwała Nr 70 / II / 2009 w sprawie wyboru Wiceprezesa KRDL i zmiany uchwały nr 2 / II / 2007 KRDL z dnia 19 stycznia 2007 roku w sprawie wyboru członków Prezydium Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych
3) Uchwała Nr 71 / II / 2009 w sprawie ryczałtu na koszty poniesione przez niektórych członków Prezydium KRDL oraz Rzecznika Dyscyplinarnego
4) Uchwała Nr 73 / II / 2009 w sprawie zmiany uchwały Nr 17/ II/ 2007 KRDL z dnia 2 marca 2007 r. Regulamin organizacyjny Biura Krajowej Izby Diagnostów Laboratoryjnych
5) Uchwała Nr 74 / II / 2009 zmieniająca uchwałę nr 55/2004 KRDL z dnia 14 maja 2004 r. w sprawie przeszkolenia uzupełniającego diagnosty laboratoryjnego

XI posiedzenie z 27 maja 2009 roku.

1) Uchwała Nr 75 / II / 2009 w sprawie ustalenia Regulaminu korzystania z pokoi gościnnych w budynku KIDL w Warszawie przy ul. Konopacka 4
2) Uchwała Nr 76 / II / 2009 w sprawie ustalenia odpłatności za nocleg w pokojach gościnnych w budynku KIDL w Warszawie przy ul. Konopacka 4
3) Uchwała Nr 77 / II / 2009 w sprawie akceptacji treści porozumienia z zakładem

pracy zatrudniającym diagnostę laboratoryjnego, który wykonując zadania ustalone ustawą o diagnostyce laboratoryjnej występuje do zakładu pracy o wyrażenie zgody na zwolnienie na ten czas od pracy i ustalenie zasad wynagrodzenia za ten czas

4) Uchwała nr 79 / II / 2009 w sprawie odwołania członka Zespołu Wizytatorów KRDL
5) Uchwała Nr 80 / II / 2009 w sprawie powołania Komisji Nadzorującej przeszkolenie diagnosty laboratoryjnego, który nie wykonuje zawodu przez okres przekraczający 5 lat.

6. Literatura

1. T. Bigo, Związki publicznoprawne w świetle ustawodawstwa polskiego, Warszawa 1928 (reprint, Wydawnictwo „Przemiany", Warszawa 1990).
2. J. Bujny, Kodeks profesjonalnego wykonywania zawodu a kodeks etyki lekarskiej – zagadnienia wybrane, w: Profesjonalizm w administracji publicznej, (red.) A. Dębicka, Białystok 2004.
3. W. Dawidowicz, Jeszcze jedna reforma rad czy przywrócenie samorządu terytorialnego, „PiP" 1982, z. 3-4.
4. H. Dembiński, Osobowość publicznoprawna samorządu w świetle metody dogmatycznej i socjologicznej, Wilno 1934.
5. M. Dercz, T. Rek, Ustawa o zakładach opieki zdrowotnej. Komentarz, 2007, Lex Prestige, wersja kwiecień 2008.
6. H. Izdebski, Samorząd terytorialny. Podstawy ustroju i działalności, wyd. 4, Warszawa 2006.
7. H. Izdebski, M. Kulesza, Administracja publiczna. Zagadnienia ogólne, Warszawa 2000.
8. J. Jendrośka, Koncepcja samorządu terytorialnego Tadeusza Bigo, Acta Universitatis Wratislaviensis No 1871, Przegląd Prawa i Administracji, XXXV, Wrocław 1996.
9. D. Karkowska, Pozostałe zawody medyczne – zagadnienia ogólne, Serwis Prawo i Zdrowie on-line, stan na 11 lipca 2009 r., Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., Warszawa 2009.
10. D. Karkowska, Pozostałe zawody medyczne – zagadnienia szczegółowe: część I, Asystentka dentystyczna, Dietetyk, Fizyk medyczny, Higienistka dentystyczna, Logopeda, Masażysta, Opiekunka dziecięca, Optometrysta, Serwis Prawo i Zdrowie on-line, stan na 11 lipca 2009 r., Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., Warszawa 2009 r.
11. M. Kolosa, Zdaniem Państwowej Inspekcji Pracy, PiZS 2000, nr 7-8, s. 54 , Lex Prestige, wersja kwiecień 2008.
12. A. Kroński, Teoria samorządu terytorialnego, Warszawa 1932.
13. M. Kulesza, Niektóre zagadnienia prawne definicji samorządu terytorialnego, „PiP" 1990, z. 1.
14. Z. Leoński, Samorząd terytorialny w RP, Warszawa 1999.
15. Z. Niewiadomski (red.), Samorząd terytorialny. Ustrój i gospodarka, Bydgoszcz-Warszawa 2001.

16. E. Nowacka, Spór o pojęcie samorządu terytorialnego w doktrynie prawnej okresu międzywojennego, „Samorząd Terytorialny” 1992.
17. E. Ochendowski, Prawo administracyjne. Część ogólna, Toruń 1999.
18. J. Panejko, Geneza i podstawy samorządu europejskiego, Paryż 1926 (reprint Wydawnictwo „Przemiany”, Warszawa 1990.
19. T. Rabska: Podstawowe pojęcia organizacji administracji [w:] System prawa administracyjnego, Wrocław-Warszawa-Kraków-Gdańsk 1977.
20. P. Sarnecki, Glosa do wyroku Sądu Najwyższego z dn. 29 maja 2001 r., I CKM 1217/98, "Palestra" 2002, nr 5-6.
21. P. Sarnecki, Pojęcie zawodu zaufania publicznego (art. 17 ust. 1 Konstytucji) na przykładzie adwokatury [w:] L. Garlicki, Konstytucja, wybory, parlament, Warszawa 2000.
22. P. Sarnecki, Radca prawny jako zawód zaufania publicznego, „Radca Prawny” 2000, nr 4-5.
23. M. Sender, Definicja zawodu medycznego, Komentarz problemowy, Serwis Prawo i Zdrowie on-line, stan na 11 lipca 2009 r., Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., Warszawa 2009.
24. M. Sender, Diagnosta laboratoryjny – wykonywanie zawodu, Komentarz problemowy; Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., Serwis Prawo i Zdrowie on-line, stan na 11 lipca 2009 r., Warszawa 2009.
25. J. Starościak, Decentralizacja administracji, Warszawa 1960.
26. M. Waligórski, S. Pawłowski, Samorząd zawodowy i gospodarczy w Polsce, Poznań 2005.
27. S. Wasiutyński, Udział czynnika obywatelskiego w administracji państwowej, Themis Polska 1928 r., z. IV.
28. L. Wengler, A. Zimmermann, L. Pawłowski, P. Popowski, T. Jędrzejczyk, Regulacje prawne dotyczące samorządów zawodowych skupiających osoby wykonujące zawody medyczne, L. Wengler, L. Pawłowski (red.), Gdańsk 2008.
29. B. Zawadzka, Koncepcje samorządu a jego prawne uwarunkowania, „PiP” 1990, z. 2.
30. H. Zięba-Załucka, Samorząd zawodowy w świetle Konstytucji RP, „Monitor Prawniczy”, nr 10/2005.
31. T. Zimna, Standaryzacja procedur diagnostyki laboratoryjnej, Komentarz problemowy, Serwis Prawo i Zdrowie on-line, Wolters Kluwer Polska sp. z o.o., stan na 11 lipca 2009 r., Warszawa 2009 r.

32. T. Zimna, Diagnosta laboratoryjny – obowiązek dokształcania, Serwis Prawo i Zdrowie on-line, Wolters Kluwer Polska sp. z o.o., stan na 11 lipca 2009 r, Warszawa 2009 r.
33. T. Zimna, Diagnosta laboratoryjny – procedura uzyskiwania tytułu specjalisty, Serwis Prawo i Zdrowie on-line, Wolters Kluwer Polska sp. z o.o., stan na 11 lipca 2009 r., Warszawa 2009 r.
34. Zawody zaufania publicznego a interes publiczny - korporacyjna reglamentacja versus wolność wykonywania zawodu, Materiały z konferencji zorganizowanej przez Komisję Polityki Społecznej i Zdrowia Senatu RP przy współudziale Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej pod patronatem Marszałka Senatu RP Longina Pastusiaka, 8 kwietnia 2002 r. (oprac. Sławomir Legat, Małgorzata Lipińska), Warszawa 2002.
35. Samorząd Diagnostów Laboratoryjnych, „Diagn. Lab.” 2002, nr 38.

POLSKIE TOWARZYSTWO
PROGRAMÓW ZDROWOTNYCH

ISBN 978-83-926154-7-7

ISBN 978-83-926154-7-7